

MỤC LỤC

Hồi 196 Lao Đức Nặc thuyết phục Lâm Bình Chi.....	2
Hồi 197 Trong rừng sâu cầm sắt hài hòa.....	15
Hồi 198 Bọn ma giáo lo mưu bắt địch.....	28
Hồi 199 Đấu tịch tà, độc cô thủ thắng	41
Hồi 200 Nhạc Bát Quân phải uống thần đan	54
Hồi 201 Trong khách điểm vắng nghe tin dữ.....	67
Hồi 202 Lệnh Hồ Xung do thám bọn ma đầu	80
Hồi 203 Tiểu ni cô thổ lộ tâm tình	92
Hồi 204 Ngõ bóng ma hào kiệt kinh hồn	104
Hồi 205 Linh Quy các hào kiệt thụ hình	116
Hồi 206 Kịch câm đạo diễn rất hùng hồn	128
Hồi 207 Bọn ác ôn đột nhập Linh Quy các.....	139
Hồi 208 Ham kiếm phổ ác ôn bỏ mạng	154
Hồi 209 Lệnh Hồ Xung bày kế giúp Bát Giới	167
Hồi 210 Trong hậu động quần hùng coi kiếm.....	180

Hồi 196

Lao Đức Nặc thuyết phục Lâm Bình Chi

Người ẩn trong xe đột nhiên vươn tay ra đón lấy bó đuốc rồi ném ngược trở lại. Lệnh Hồ Xung và

Doanh Doanh thấy thế rất đổi ngạc nhiên, không ngờ trong xe lại có cao nhân đã chờ sẵn để viện trợ Lâm, Nhạc trong lúc lâm địch.

Nhạc Linh San càng kinh hãi hơn vì cô ngồi trên xe nói chuyện với Lâm Bình Chi đã lâu mà không phát giác ra có người ẩn nấp. Cô thấy người này liệng bó đuốc, luồng nội lực rất mãnh liệt hiển nhiên võ công y cao thâm khôn lường.

Bọn người phái Thanh Thành trước sau liệng ra cả thảy tám bó đuốc mà đều bị người kia đón bắt được hết rồi quăng trở lại. Tuy bọn đệ tử phái Thanh Thành chưa ai bị thương song không dám liệng đuốc tới nữa. Chúng chỉ đứng xa xa bao vây cỗ xe đồng thanh la ó:

- Con rùa đen không dám xuống xe. Đúng là gã bị thương nặng.

Dưới ánh đuốc sáng mọi người đều trông rõ cánh tay người ngồi trong xe lúc vươn ra bắt đuốc đã khô đét, nước da vàng ửng, gân xanh nổi lên. Đúng là cánh tay một người già nua chứ không phải Lâm Bình Chi hay Nhạc Linh San.

Quần đệ tử phái Thanh Thành bao vây cỗ xe hồi lâu không thấy động tĩnh gì lại tiến gần vào. Lần này chúng quyết chí trả thù cho sư phụ không nghĩ gì đến tính mạng. Tuy chúng thấy biến đin tăng thêm phần nguy hiểm cũng không lùi bước.

Đột nhiên bọn đệ tử phái Thanh Thành hô lên một tiếng rồi nhảy lùi lại. Tên nào cũng cầm trường kiếm đâm vào trong xe.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng! Người trong xe nhảy vọt mình đến phía sau bọn đệ tử phái Thanh Thành xông vào phản kích. Lão vừa vung trường kiếm lên đã hai tên đệ tử phái Thanh Thành ngã lăn xuống đất.

Bây giờ mọi người đều trông rõ lão này mình mặc áo vàng, cách phục sức giống như đệ tử phái Tung Sơn. Lão bịt mắt bằng tấm khăn xanh chỉ để hở cặp mắt chiếu ra những tia sáng loáng. Lão thân hình cao nghệu, phóng kiếm rất mau lẹ. Chớp mắt lão lại đánh trúng hai tên đệ tử phái Thanh Thành nữa. Chúng té nhào xuống. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nắm chặt tay nhau không nói gì nhưng trong lòng đều tự hỏi:

- Sao người này cũng sử Tịch tà kiếm pháp?

Hai người định thần nhìn kỹ thì không phải là Nhạc Bất Quần, miệng lẩm bẩm:

- Trên đời hiện nay chỉ có ba người biết sử Tịch tà kiếm pháp là Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi và Tả Lãnh Thiền. Sao lão này cũng biết môn kiếm pháp đó? Vậy lão là ai?

Nhạc Linh San khẽ bảo Lâm Bình Chi:

- Bình đệ! Dường như lão này cũng sử Tịch tà kiếm pháp.

Lâm Bình Chi ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Lão... Lão cũng sử Tịch tà kiếm pháp của nhà ta ư? Người không coi lộn đấy chứ?

Giữa lúc ấy bên phái Thanh Thành lại có ba tên bị trúng kiếm.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nhìn nhận lại thì lão này tuy sử chiêu số về Tịch tà kiếm pháp nhưng lúc tiến thoái hãy còn kém xa Đông Phương Bất Bại mà cũng chưa tuyệt diệu được như Nhạc Bất Quần cùng Lâm Bình Chi. Có điều võ công bản thân lão cao minh hơn bọn Thanh Thành rất nhiều. Giả dĩ lão biết sử những chiêu thức tuyệt diệu về kiếm pháp nên một mình lão địch với số đông và chiếm được thượng phong.

Bỗng nghe Nhạc Linh San đáp:

- Ta trông kỹ rồi không lầm được. Kiếm pháp lão tương tự như người song chiêu thức biến hóa chưa được lẹ làng.

Lâm Bình Chi thở phào một cái rồi nói:

- Chiêu thức không mau lẹ là không đúng với tinh thần kiếm pháp của nhà ta. Nhưng lão là ai? Sao lại biết sử Tịch tà kiếm pháp.

Cuộc chiến đấu tới giai đoạn quyết liệt. Lại một tên đệ tử phái Thanh Thành bị mũi kiếm của lão áo vàng xuyên qua trước ngực. Lão áo vàng quát lên một tiếng thật to rút trường kiếm ra chém một tên khác đứt thành hai đoạn. Những tên đệ tử phái Thanh Thành còn sống sót sợ bỏ vía phải lùi lại phía sau.

Lão áo vàng lại gầm lên một tiếng xông tới hai bước.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành có người hô lên một tiếng rồi bỏ chạy. Những tên khác cũng xoay mình chạy theo như nước vỡ bờ. Có khi hai người chỉ cười một ngựa.

Có kẻ không kịp lên yên phải chạy bộ.

Chỉ trong khoảnh bộn chúng chạy toán loạn hết, không biết đi về phương nào. Lão áo vàng hiển nhiên đã mệt mỏi, lão chống kiếm xuống đất đứng thở hồng hộc. Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh nghe tiếng thở biết lão sau trận kịch chiến đã hao tổn rất nhiều nội lực.

Lão áo vàng thở một hồi rồi tra kiếm vào vỏ cất tiếng gọi:

- Lâm thiếu hiệp! Lâm phu nhân! Tại hạ vâng mệnh Tả trưởng môn đến đây trợ chiến.

Thanh âm lão rất khê giọng ú ớ. Tiếng nào cũng lờ mờ không rõ tựa hồ trong miệng ngậm vật gì lại giống như đầu lưỡi bị cụt thanh âm từ trong cổ họng phát ra.

Lâm Bình Chi nói:

- Đa tạ các hạ! Các hạ đã vì lòng hiệp nghĩa ra tay viện trợ, tại hạ không dám thỉnh giáo cao tính đại danh.

Gã nói rồi cùng Nhạc Linh San từ dưới ruộng kê đi lên.

Lão áo vàng đáp:

- Tả trưởng môn biết thiếu hiệp cùng phu nhân bị trọng thương vì có gian nhân ám toán nên sai lão phu nghênh tiếp hai vị đến một nơi kín đáo để trị thương và xin bảo đảm Lệnh Hồ Xung là Nhạc tiên sinh không thể nào tìm thấy được.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh, Nhạc Linh San không khỏi ngạc nhiên tự hỏi:

- Sao Tả Lãnh Thiên lại biết chuyện này?

Hiện giờ ở dưới đất hãy còn bảy tám bó thuốc cháy dở, ngọn lửa lập lòe khi tỏ khi mờ. Lâm Bình Chi nghe lão áo vàng bảo đưa chàng đi chữa thương thì trong lòng không khỏi nghi ngờ chàng đáp:

- Lòng tốt của các hạ khiến cho tại hạ cảm kích muôn vàn. Nhưng còn việc tìm nơi dưỡng thương trị bệnh thì tại hạ tự lo liệu lấy, có lý đâu lại phiền đến các hạ?

Lão áo vàng nói:

- Cặp mắt của thiếu hiệp bị chất độc của Tái Bắc minh đà làm cho bị thương, chẳng những khó lòng chữa khỏi để mắt sáng trở lại mà chất độc đó ghê gớm ly kỳ nếu không được thủ thuật của Tả chương môn điều trị, châm chích e rằng... e rằng... tính mạng của thiếu hiệp cũng lâm nguy đó.

Lâm Bình Chi từ lúc trúng phải chất độc ở trong người Mộc Cao Phong bắn vào cặp mắt và da mặt ngứa ngáy khó chịu vô cùng! Nhiều lúc gã muốn móc tròng mắt liệng đi cho rồi. Gã phải nhẫn nại đến cực điểm mới kiềm chế được.

Bây giờ Lâm Bình Chi nghe lão áo vàng nói vậy thì biết ngay là sự thật chứ không phải điều hăm dọa. Gã trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Giữa Tả chương môn và tại hạ đã không thân thích lại chẳng có tình cố hữu mà vì lẽ gì y lại đem lòng quyến luyến tại hạ? Nếu các hạ chẳng chịu nói rõ thì tại hạ không thể vâng mệnh được.

Lão áo vàng cười ha hả đáp:

- Đồng bệnh tương lân là sự thế. Tả chương môn bị Nhạc Bất Quần đả thương hai mắt rồi sau cặp mắt của thiếu hiệp lâm vào tình trạng này tuy hiển nhiên vì trúng phải chất độc của Mộc Cao Phong nhưng xét căn nguyên cũng tự Nhạc Bất Quần mà ra.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhạc Bất Quần đã biết thiếu hiệp luyện Tịch tà kiếm pháp rồi nhất định lão truy tầm để hạ sát thiếu hiệp cho bằng được. Hiện giờ lão nắm quyền chương môn Ngũ nhạc phái, người nhiều thế mạnh một mình thiếu hiệp chống lại làm sao nổi? Huống chi đứa con gái thân yêu độc nhất của lão lại sớm hôm kề cận bên mình thiếu hiệp thì dù thiếu hiệp có bản lãnh quý khốc thần sầu

cũng chẳng thể nào đề phòng được kẻ chung chần chung gối lúc nào cũng chực ám toán... Vì lẽ gì chắc thiếu hiệp thừa hiểu không cần phải nói nữa.

Nhạc Linh San đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Nhị sư ca! Tưởng là ai té ra nhị sư ca đấy ư?

Câu hỏi này vừa ra khỏi cửa miệng Nhạc Linh San, Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần, giật mình đánh thót một cái. Chàng ngồi lẳng tai nghe thanh âm lão áo vàng tuy ú ớ không rõ nhưng giọng nói rất quen thuộc. Chàng phát giác lão là người chàng đã gặp ở đâu nhiều lần mà không sao nghĩ ra được.

Bây giờ chàng tỉnh ngộ mới biết lão đúng là Lao Đức Nặc.

Sở dĩ Lệnh Hồ Xung không nghĩ ra được lão áo vàng là Lao Đức Nặc vì Nhạc Linh San đã nói cho chàng nghe lão bị hạ sát ở Phúc Châu rồi. Bây giờ đương nhiên lời Nhạc Linh San nói với chàng là sai sự thật. Có điều chàng không hiểu cô tiểu sư muội sao lại gạt mình? Rồi chàng cho là cô nghe tin thất thiệt.

Bỗng nghe lão áo vàng lạnh lùng đáp:

- Con tiểu ma đầu kia? Người quả là tinh ranh! Chỉ nghe thanh âm mà nhận được ta.

Lão áo vàng nói câu này bằng giọng tự nhiên chứ không phát âm từ cổ họng, ai nghe cũng rõ ràng và biết chắc là Lao Đức Nặc không còn nghi ngờ gì nữa.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Nhị sư ca! Sư ca ở Phúc Châu din kịch bị người hạ sát. Vậy Bát sư huynh cũng chết về tay sư ca hay sao?

Lao Đức Nặc chỉ ậm ừ chứ không đáp.

Nhạc Linh San lớn tiếng:

- Thế thì nhất kiếm chém trên lưng Lâm... Lâm Bình Chi cũng do người hạ thủ... Thế mà ta lại ngờ oan cho đại sư ca. úi chà! Hành động của người thật là tốt đẹp! Người giết bát sư ca còn bằm nát mặt mũi rồi cởi áo mặc vào cho người chết khiến ai cũng tưởng là người bị giết rồi.

Lao Đức Nặc nói ngay:

- Người đoán trúng đó! Ta muốn bỏ đi mà lại mất tích một cách đột ngột thì dĩ nhiên Nhạc Bất Quần sinh lòng ngờ vực. Vì thế mà ta phải dùng kế này mới gạt được lão. Còn nhát kiếm chém vào lưng Lâm thiếu hiệp thì không phải ta đâu.

Nhạc Linh San hỏi:

- Không phải người chẳng lẽ là người ngoài hay sao?

Lao Đức Nặc hững hờ đáp:

- Cũng không phải người ngoài mà chính là lệnh tôn đại nhân tức Nhạc tiên sinh đó!

Nhạc Linh San tức quá gầm lên:

- Nói bậy! Người đã hành động càn rỡ còn ngậm máu phun người như thế là hèn nhát. Gia gia ta có điên đâu mà chém Bình đệ?

Lao Đức Nặc nói:

- Trong vụ này còn có điều bí ẩn người biết thế nào được? Ta nói rõ cho người hay cũng chẳng hề chi. Sở dĩ lão định hạ sát cả chàng rể là vì lão lấy được Tịch tà kiếm phổ trong mình Lệnh Hồ Xung rồi. Kiếm phổ này là di vật của nhà họ Lâm, lão đã manh tâm đánh cắp thì người thứ nhất lão cần giết đi là Bình đệ của người đó. Nếu Lâm Bình Chi còn sống ở nhân gian thì phụ thân người liệu có bình yên mà luyện Tịch tà kiếm phổ được không?

Lao Đức Nặc nói câu này khiến cho Nhạc Linh San phải tắc họng. Trong lòng cô cũng biết lão nói đúng lý nhưng cô nghĩ tới phụ thân mình hành động âm toán Lâm Bình Chi là một việc cực kỳ xấu xa cô không muốn tin đó là sự thực.

Nhạc Linh San lẩm bẩm hai câu:

- Vô lý! Vô lý!

Rồi cô hỏi lại:

- Nếu gia gia ta đã cố ý hại Bình đệ thì chẳng lẽ lão nhân gia chém một nhát mà gã còn sống được ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Nhát kiếm đó đúng là Nhạc Bất Quần đã hạ thủ. Nhị sư ca không lầm đâu.

Nhạc Linh San lắp bắp hỏi:

- Sao ngươi cũng... nói thế?

Lâm Bình Chi đáp:

- Nhạc Bất Quần chém ta bị thương nặng ta liền nằm yên giả chết. Khi đó ta cũng chưa biết là lão ám toán nhưng lúc ta nửa tỉnh nửa mê nghe tiếng bát sư ca hô một câu "sư phụ". Y cứu được mạng ta thì chính y lại bị chết oan.

Nhạc Linh San kinh hãi hỏi:

- Ngươi bảo bát sư ca... cũng bị... gia gia ta hại ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Dĩ nhiên là gia gia ngươi! Ta vừa nghe bát sư ca kêu "sư phụ" rồi y rú lên một tiếng thê thảm. Sau ta ngất đi không biết gì nữa.

Lao Đức Nặc cũng nói:

- Lâm huynh đệ! Nhạc Bất Quần dường như sợ Lâm huynh đệ chưa chết hẳn nên toan chém thêm một kiếm nữa, lúc đó tại hạ ở trong bóng tối trông thấy rõ ràng liền khẽ đằng hắng một tiếng. Nhạc

Bất Quần không dám đứng lại nữa, lão hấp tấp đi vào trong nhà. Như vậy là tiếng đằng hắng của tại hạ đã cứu Lâm huynh đệ được toàn mạng.

Nhạc Linh San trong lòng rất đau đớn. Nàng ấp úng hỏi:

- Ta vẫn không thể tin được... vì nếu gia gia ta... mà định hại ngươi thì về sau thiếu gì cơ hội? Sao lão nhân gia lại không hạ thủ giết ngươi?

Lâm Bình Chi lạnh lùng đáp:

- Cái đó dễ hiểu lắm. Trừ phi ta không biết mà đề phòng thì lão mới hạ thủ được d dằng. Nhưng sau đó ta đã biết nên phòng phạm rất cẩn thận không sơ hở chút nào. Mặt khác sớm hôm có người kề cận thì dù lão có muốn hạ thủ giết ta cũng không phải chuyện dễ.

Nhạc Linh San vừa khóc thút thít vừa nói:

- Thế ra... ngươi lấy ta không phải vì tình nghĩa, mà.... để làm cái mộc đờ tên cho ngươi thôi ư?

Lâm Bình Chi không nói với cô nữa, quay sang hỏi Lao Đức Nặc:

- Lao huynh! Lao huynh giao kết với Tả chương môn từ bao giờ?

Lao Đức Nặc đáp:

- Tả chương môn chính là ân sư của tại hạ. Tại hạ là tam đệ của lão nhân gia.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Té ra lão huynh bỏ phái Hoa Sơn rồi đổi sang làm môn hạ phái Tung Sơn phải không?

Lao Đức Nặc đáp:

- Lâm huynh đệ đừng hiểu lầm. Đây không phải là chuyện thay đổi sư môn. Tại hạ trước sau vẫn là đệ tử phái Tung Sơn. Sở dĩ tại hạ trà trộn vào làm môn hạ phái Hoa Sơn là vâng lệnh ân sư.

Tại hạ đến nằm vùng trong phái Hoa Sơn để điều tra cho biết rõ võ công của Nhạc Bất Quần đồng thời dò la động tĩnh trong phái này.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới tỉnh ngộ, chàng lẩm bẩm:

- Lao Đức Nặc đã có võ công từ trước rồi mới đến làm môn hạ phái Hoa Sơn. Đó là một điều mà mọi người phái này đều biết rõ. Nhưng lúc hắn biểu diễn võ công đã học từ trước thì tài nghệ rất tầm thường và phức tạp, tưởng chừng hắn đã được bàng môn ở miền Vân Nam, Quý Châu truyền dạy không ai ngờ hắn nguyên là đệ tử phái Tung Sơn. Nếu vậy Tả Lãnh Thiên có dã tâm thôn tính bốn phái từ lâu. Cuộc sắp đặt của hắn cực kỳ tinh tế. Vậy vụ Lao Đức Nặc hạ sát Lục Đại Hữu đánh cắp bí phổ Tử Hà thần công, chẳng có chi ly kỳ nữa. Ai ngờ Nhạc Bất Quần là người tâm ý sâu sắc như vậy cũng bị kẻ khác lừa gạt.

Lâm Bình Chi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Té ra là thế! Lao huynh lấy được bí lục Tử Hà thần công và Tịch tà kiếm phổ đưa về Tung Sơn để Tả chương môn luyện thành môn kiếm thuật đó, chắc là được công to lắm.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đều lẩm nhẩm gật đầu.

Lao Đức Nặc đáp:

- Chẳng dấu gì Lâm huynh đệ! Hai chúng ta và cả ân sư tại hạ đều bị khốn khó về tay tên ác tặc Nhạc Bất Quần. Hắn đã là con người nham hiểm khôn lường mà chúng ta trúng phải độc kế của hắn thì còn chi là đời.

Lâm Bình Chi nói:

- Ô! Tiểu đệ hiểu rồi! Lao huynh đánh cắp được Tịch tà kiếm phổ nhưng là của giả do Nhạc Bất Quần ngụy tạo ra. Vì thế mà Tả chương môn cùng Lao huynh sử Tịch tà kiếm pháp không đúng được cả trăm phần trăm.

Lao Đức Nặc nghiêng răng đáp:

- Nếu không thế thì cuộc tỷ kiếm trên Phong Thiên đài khi nào ân sư của tại hạ lại bị thảm bại về tay tên gian ác Nhạc Bất Quần? Pho kiếm phổ đó thiếu sót rất nhiều chi tiết quan trọng. Thậm chí những yếu quyết về luyện nội công hầu như không có. Vậy thì kiếm pháp tuyệt diệt đến đâu cũng chẳng ăn thua.

Lâm Bình Chi thở dài nói:

- Kể ra yếu quyết luyện nội công về Tịch tà kiếm pháp cũng chẳng tốt đẹp gì đâu...

Gã biết Nhạc Bất Quần lấy được áo cà sa rồi đem kiếm phổ sao thành một bản thứ hai. Trong bản này lão đã rút bỏ câu "Vung đao tự thiên, xưng hùng thiên hạ" cùng nhiều yếu quyết rèn luyện nội công. Vì thế mà Tả Lãnh Thiên cùng Lao Đức Nặc chỉ học được kiếm pháp mà không biết đường phối hợp với nội công riêng biệt của nó nên uy lực sút kém.

Lao Đức Nặc hậm hực nói:

- Té ra tại hạ trà trộn vào phái Hoa Sơn, Nhạc Bất Quần đã phát giác ra ngay từ buổi đầu. Có điều hắn thâm hiểm lờ đi như không biết để ngấm ngấm theo dõi hành vi của tại hạ. Hắn còn cố ý để tại hạ lấy cắp kiếm phổ gia đem về núi Tung Sơn cho gia sư luyện nên một thứ kiếm pháp không được đầy đủ. Lúc quyết đấu sinh tử Nhạc Bất Quần đã dẫn dụ gia sư phải thi triển môn Tịch tà kiếm pháp để đối địch. Hắn dùng kiếm thuật để tỷ thí với kiếm pháp giả thì làm gì mà chẳng chiếm được phần thắng? Nếu không thì ngôi chương môn Ngũ nhạc phái lọt vào tay hắn thế nào được?

Lâm Bình Chi lại thở dài:

- Nhạc Bất Quần là con người cực kỳ gian trá hiểm độc mà chúng ta đều bị lọt vào cạm bẫy, bây giờ có hối hận cũng chậm mất rồi.

Lao Đức Nặc nói:

- Gia sư là người rất sáng suốt lại hiểu sự đời. Tuy tại hạ làm hỏng việc lớn mà lão nhân gia tuyệt không một lời trách phạt. Nhưng mình là đệ tử thì yên tâm thế nào được. Dù tại hạ có phải thám hình lên núi đao hay xuống vạc dầu cũng quyết giết Nhạc Bất Quần để rửa hận cho ân sư.

Lao Đức Nặc nói mấy câu này bằng một giọng rất phần nộ tỏ ra mỗi cửa hận không bút nào tả xiết.

Lâm Bình Chi nghe Lao Đức Nặc thốt ra những lời oán độc cố chi giết Nhạc Bất Quần để trả thù cho sư phụ liền háng dặng một tiếng ngậm ngậm xoay chuyển ý nghĩ trong lòng chưa lên tiếng phụ họa hay bài bác thì Lao Đức Nặc lại nói tiếp:

- Gia sư bị hư mắt, hiện giờ ẩn cư trên ngọn Tây Phong núi Tung Sơn. Trên ngọn núi này còn hơn chục người khác cũng bị hỏng mắt về tay Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung. Lâm huynh đệ là truyền nhân duy nhất về Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ở Phúc Châu và dĩ nhiên thành chủ môn nhân của gia phái này. Nay Lâm huynh đệ mà đến gặp gia sư, nhất định lão nhân gia phải theo l chương môn mà tiếp đãi, coi trọng như một bậc thượng tân. Cặp mắt của Lâm huynh đệ mà chữa khỏi được là hay nhất.

Bằng không Lâm huynh đệ cùng gia sư ẩn cư một nơi chung la chuyện báo thù há chẳng hay lắm sao?

Lâm Bình Chi nghe nói vậy không khỏi động tâm, trống ngực đánh thình thình nghĩ bụng:

- Cặp mắt mình bị hư vì chất độc nhim vào, chẳng còn hy vọng gì chữa cho sáng lại. Hẳn nói vậy chẳng qua để an ủi ta mà thôi. Những người đui mù ở với nhau tất có tình đồng bệnh tương lân thì còn gì hay hơn nữa? Nhưng Tả Lãnh Thiên vốn là tay thủ đoạn ghê gớm, đột nhiên hẳn hết lòng tử tế với mình như vậy tất có mưu đồ chuyện gì chứ chẳng không được.

Gã nghĩ vậy liền hỏi:

- Tầm thịnh tình của Tả chương môn tại hạ không biết báo đáp bằng cách nào? Liệu Lao huynh có cho hay trước được chăng?

Y câu hỏi này của hắn là muốn cho đối phương nói huych toẹt phải trả giá bằng cách nào để gã biết chừng có thể tiếp nhận được không?

Lao Đức Nặc cười khanh khách đáp:

- Lâm huynh đệ quả là con người thẳng thắn nghĩ sao nói vậy. Chúng ta từ đây hợp tác một cách chân thành cũng nên nói rõ những điều thắc mắc. Chẳng dẫu gì Lâm huynh đệ, Lao mỗ lấy được bản Tịch tà kiếm phổ thiếu sót ở nơi Nhạc Bất Quần thành ra thầy trò đều mắc bẫy hắn nên chẳng cam tâm chút nào. Lao mỗ đã được mắt thấy Lâm huynh đệ trở thần oai dùng kiếm pháp kỳ diệu vô cùng giết Mộc Cao Phong, trừ Dư Thương Hải. Bọn chuột nhất phái Thanh Thành bỏ vía chạy dài. Hiển nhiên Lâm huynh đệ đã được chân truyền về Tịch tà kiếm phổ. Ngu huynh sinh lòng bội phục vô cùng. Trong lòng ngưỡng mộ không bút nào tả xiết Lâm Bình Chi đã hiểu ý Lao Đức Nặc liền hỏi:

- Theo ý Lao huynh phải chăng muốn tiểu đệ đem bản Tịch tà kiếm phổ chân chính đưa ra để sư đồ thưởng thức?

Lao Đức Nặc đáp:

- Đó là một bí lục gia truyền của Lâm huynh đệ người ngoài đáng lý không được nhìn vào. Có điều chúng ta mà uống máu ăn thề đồng mưu hiệp lực tru diệt Nhạc Bất Quần thì cần phải cùng nhau thương lượng. Giả tỷ cặp mắt Lâm huynh đệ lành mạnh lại niên tráng lực cường thì dĩ nhiên chẳng sợ gì hắn, cứ tình hình hiện nay mà nói thì nếu gia sư cùng tiểu huynh có học được Tịch tà kiếm pháp chân chính mới mong trừ diệt được Nhạc Bất Quần. Vậy xin Lâm huynh đệ min trách cho điểm này.

Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Nay cặp mắt ta chẳng nhìn thấy gì, một mình cô đơn không người viện trợ nếu chẳng giao kết với Tả Lãnh Thiên thì bước tiến đồ rất đổi mịt mờ, khó mà sinh tồn được, huống chi lúc này ta không ưng thuận, Lao Đức Nặc có thể dùng cường lực hạ sát ta cùng Nhạc Linh San rồi đoạt lấy kiếm phổ thì thành xôi hỏng bỏng không.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Tả chương môn cùng Lao huynh muốn liên minh với tại hạ thì tại hạ chỉ e rằng mình với quá cao mà thôi. Tại hạ lâm vào tình trạng nhà tan người chết, cặp mắt đui mù biến thành tàn phế. Tuy

tai vạ do Dư Thương Hải gây nên song việc âm mưu của Nhạc Bất Quần cũng là một nguyên nhân chủ chốt nên trong lòng cũng định tru lục Nhạc Bất Quần chẳng khác gì hiền sư đồ. Chúng ta đã liên minh thì pho Tịch tà kiếm phổ đó tại hạ đâu dám giữ bí mật một mình tất phải đưa ra để hiền sư đồ tham khảo.

Lao Đức Nặc cả mừng nói:

- Lâm huynh đệ quả là con người đại lượng khảng khái. Thầy trò tiểu huynh mà được pho Tịch tà kiếm phổ chân chính thì trong lòng cảm kích vô cùng! Từ đây Lâm huynh đệ vĩnh viễn là bậc thượng tôn của phái Tung Sơn. Giữa chúng ta không còn chuyện riêng tây nữa.

Lâm Bình Chi nói:

- Đa tạ Lao huynh! Khi tại hạ cùng Lao huynh lên núi Tung Sơn rồi, tại hạ lập tức đem kiếm phổ chân chính đọc ra từ đầu đến cuối.

Lao Đức Nặc hỏi:

- Đọc thuộc lòng ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đúng thế! Lao huynh có điều chưa rõ. Kiếm phổ chân chính này nguyên trước do tăng tổ của tại hạ là Viễn Đồ công chép vào tấm áo cà sa. Tấm áo này bị Nhạc Bất Quần đánh cắp nên hần mới biết sử kiếm pháp của nhà tại hạ. Về sau quỷ thần xui khiến tấm áo cà sa đó lại lọt vào tay tại hạ. Tại hạ sợ Nhạc Bất Quần phát giác liền học thuộc lòng kiếm phổ rồi hủy tấm áo cà sa đi ngay lập tức. Nếu để áo này dấu ở bên mình mà tại hạ lại còn có vị hiền thê đây sớm hôm bầu bạn liệu Lâm mỗ còn sống được đến ngày nay chăng?

Nhạc Linh San đứng bên nghe Lâm Bình Chi và Lao Đức Nặc nói chuyện từ nãy tới giờ, tuy lòng nàng uất ức mà vẫn lặng thinh không nói nửa lời. Bây giờ nàng nghe Lâm Bình Chi mĩa mai không thể nhịn được nữa phải khóc òa lên. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Người... Người...

Lao Đức Nặc trước đã được nghe hai vợ chồng Lâm Bình Chi đối thoại trong xe. Hần biết rõ lời nói của Lâm Bình Chi không phải là giả dối liền giục:

- Lâm huynh đệ làm thế nào cũng được. Vậy chúng ta về núi Tung Sơn thôi chứ?

Lâm Bình Chi đáp:

- Phải rồi!

Lao Đức Nặc nói:

- Chúng ta nên bỏ xe cưỡi ngựa tìm đường nhỏ mà đi để tránh Nhạc Bất Quần . Nếu gặp hấn giữa đường xảy ra cuộc xung đột thì chúng ta địch sao nổi?

Rồi hấn quay sang Nhạc Linh San:

- Tiểu sư muội! Người về phe với phụ thân hay là theo trượng phu?

Hồi 197

Trong rừng sâu cầm sắt hài hòa

Nhạc Linh San ngừng tiếng khóc đáp:

- Ta... không giúp bên nào. Ta... là người đau khổ nhất đời. Sáng mai ta xuống tóc đi tu. Gia gia cũng thôi mà trượng phu cũng thôi, từ đây không nhìn mặt ai nữa.

Lâm Bình Chi nói:

- Người đến núi Hằng Sơn mà tu là đúng chỗ đó.

Nhạc Linh San tức giận hỏi:

- Lâm Bình Chi! Ngày trước người đến bước đường cùng nếu không có gia gia cứu cho thì đã chết về tay Mộc Cao Phong rồi làm gì còn sống đến ngày nay? Dù gia gia ta có lỗi lầm với người nhưng ta thủy chung đối với người chẳng có điều gì đáng chê trách. Người nói thế là nghĩa gì?

Lâm Bình Chi đáp:

- Còn nghĩa lý gì nữa? Ta phải tỏ rõ tấm lòng với Tả chương môn.

Thanh âm gã cực kỳ hung dữ.

Đột nhiên Nhạc Linh San rú lên một tiếng cực kỳ thê thảm:

- Úi chao!

Hiển nhiên nàng bị người gia hại.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh cùng đồng thanh rên:

- Hồng mất rồi!

Hai người từ trong bụi kê nhảy ra. Lệnh Hồ Xung thét lớn:

- Lâm Bình Chi! Không được gia hại tiểu sư muội!

Chàng đã cải trang lại giữa lúc đêm tối nên Lao Đức Nặc không nhận ra nhưng hắn nghe thanh âm chàng quát tháo biết ngay rồi chẳng còn hồn vía nào nữa. Hiện giờ hắn sợ nhất hai người là Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung. Hắn liền nắm lấy cánh tay trái Lâm Bình Chi nhảy phốc lên lưng con ngựa của một tên

đệ tử phái Thanh Thành thúc vào bụng ngựa cho nó chạy vọt đi như bay.

Lệnh Hồ Xung mãi lo đến chuyện yên nguy của Nhạc Linh San không rảnh để mà rượt theo kẻ địch. Chàng thấy Nhạc Linh San ngã quay ra chỗ ngồi của phu xe ruổi ngựa. Trước ngực còn thanh trường kiếm cắm vào.

Chàng để tay lên mũi thì thấy nàng chỉ còn thoi thóp thở.

Lệnh Hồ Xung gọi âm lên:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội!

Nhạc Linh San đáp:

- Đại... đại sư ca đây ư?

Lệnh Hồ Xung cả mừng đáp:

- Phải rồi... Tiểu huynh đây mà.

Chàng đặt tay vào chuôi kiếm toan rút ra.

Doanh Doanh vội đưa tay ra cản lại nói:

- Không rút kiếm ra được đâu!

Lệnh Hồ Xung thấy lưỡi kiếm ngấp sâu vào đến nửa thước. Đúng là vết thương trí mạng. Nếu rút kiếm ra Nhạc Linh San phải chết ngay lập tức. Chàng thấy không còn cách nào cứu được thì trong lòng rất đau đớn không nhìn được phải khóc òa lên. Chàng vừa khóc vừa gọi:

- Tiểu... Tiểu sư muội!

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca ở bên mình tiểu muội.. lúc này thật là hay quá. Bình đệ... Bình đệ đi rồi ư?

Lệnh Hồ Xung nghiến răng vừa khóc vừa an ủi:

- Tiểu sư muội hãy yên tâm. Tiểu huynh nhất định phải giết gã để báo thù cho sư muội.

Nhạc Linh San cố gắng nói ngay:

- Đừng đừng! Mắt gã đui mù chẳng nhìn thấy gì... đại sư ca mà giết gã... gã không chống chọi được. Tiểu muội... Tiểu muội đến chỗ má má.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được rồi! Tiểu huynh đưa sư muội đến gặp sư nương.

Doanh Doanh nghe tiếng Nhạc Linh San mỗi lúc một yếu ớt sắp chết đến nơi thì cảm lòng không đậu bất giác hai hàng lệ nhỏ.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca! Thủy chung đại sư ca rất tử tế với tiểu muội... tiểu muội lầm lỗi với đại sư ca... Tiểu muội... sắp chết rồi.

Lệnh Hồ Xung sa lệ nói:

- Sư muội không chết đâu tiểu huynh ráng tìm cách chữa khỏi cho.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội... thấy đau... đau lắm... ở chỗ này. Đại sư ca! Tiểu sư muội xin sư ca một điều... đại sư ca... đừng từ chối nhé.

Lệnh Hồ Xung nắm lấy tay nàng ấp úng:

- Sư muội nói đi, nói đi! Tiểu huynh nhất định nghe theo.

Nhạc Linh San thở dài nói:

- Chắc đại sư ca... không nghe được... vả lại làm thế thì... ép uổng sư ca quá đổi.

Thanh âm nàng nói rất khẽ, hơi thở cũng yếu dần.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh nhất định nghe theo. Tiểu sư muội nói đi!

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca bảo sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh nhất định nghe theo. Sư muội bảo tiểu huynh làm việc gì tiểu huynh cũng nhất quyết làm cho bằng được.

Nhạc Linh San đáp:

- Đại sư ca!... trượng phu của tiểu muội... Bình đệ đui mắt... tình trạng rất đáng thương... đại sư ca có biết không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh biết rồi!

Nhạc Linh San nói:

- Gã ở trên đời lệnh đênh trơ trọi... ai cũng khinh khi... Đại sư ca!.. Tiểu sư muội chết rồi, xin đại sư ca... hết sức chiếu cố cho gã... đừng để người ta khinh nhờn gã.

Lệnh Hồ Xung sững sốt. Chàng không ngờ Lâm Bình Chi hạ độc thủ giết vợ mà Nhạc Linh San đến lúc lâm chung vẫn không quên được mối tình với gã. Lúc này chàng chỉ hận mình chưa nắm được Lâm Bình Chi để phanh thây gã ra làm muôn đoạn. Thế mà Nhạc Linh San bảo chàng buông tha tên ác tặc vong ơn phụ nghĩa thì chàng nghe thế nào được.

Nhạc Linh San thều thào nói:

- Đại sư ca ơi! Bình đệ... thật tình không muốn giết... tiểu muội đâu... gã sợ gia gia của tiểu muội... mà phải đi nương nhờ Tả Lãnh Thiên hần mới... đâm... tiểu muội một kiếm mà thôi.

Lệnh Hồ Xung ra vẻ tức giận đáp:

- Tên ác vong ân phụ nghĩa chỉ nghĩ đến mình như gã mà tiểu muội... cũng tính điều thủy chung thương gã được ư?

Nhạc Linh San thều thào đáp:

- Không phải gã... muốn giết tiểu muội đâu... bất quá gã... lỡ tay mà thôi. Đại sư ca ơi!... Tiểu muội thỉnh cầu đại sư ca, năn nỉ đại sư ca chiếu cố cho gã....

Lúc này ánh trăng soi chênh chếch vào mặt nàng Lệnh Hồ Xung nhìn rõ mặt nàng đã tán loạn vô thần, không còn tỉnh lạnh trong suốt như mọi khi nữa. Má nàng trắng như tuyết cũng đầm đìa nước mắt và máu tươi đỏ hồng tựa thoa son. Cả gương mặt nàng lộ vẻ cầu khẩn thiết tha.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới quãng thời gian hơn mười năm trời đã cùng cô tiểu sư muội này dắt nhau đi chơi khắp đỉnh non, hang thẳm trên núi Hoa Sơn. Lúc nào nàng yêu cầu chàng làm việc gì cũng lộ bộ mặt thành khẩn như vậy mà chẳng bao giờ chàng cự tuyệt nàng cả.

Hiện giờ Nhạc Linh San có điều cầu khẩn chàng mà lại vào giữa cảnh bi ai thống thiết, nàng biết mình sắp chết đến nơi. Hơn nữa đây là lần cuối cùng nàng cầu khẩn chàng, ngoài ra không còn cơ hội nào nữa.

Nghe lời cầu khẩn cực kỳ tha thiết lần tối hậu, Lệnh Hồ Xung cầm lòng không đậu. Bầu máu nóng trong trái tim chàng

trào ngực lên. Chàng biết là nếu mình ưng thuận lời yêu cầu của Nhạc Linh San thì từ đây chẳng những phiền lụy vô cùng mà nó còn là một điều cường bách, chàng không muốn làm chút nào.

Nhưng chàng thấy giọng nói cùng vẻ mặt cực kỳ bi ai thống thiết chàng đành gật đầu đáp:

- Được rồi! Tiểu huynh nhận lời sư muội là xong. Sư muội cứ yên tâm đừng lo lắng điều chi nữa.

Doanh Doanh đứng bên nghe không thể nhin được liền xen vào:

- Xung lang! Sao Xung lang lại hứa chịu điều này?

Nhạc Linh San nắm chặt tay lấy tay Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư ca!... Đa tạ... đại sư ca... tiểu muội yên tâm rồi...

Bỗng mắt nàng lại sáng lên. Trên môi hé nụ cười ra chiều thỏa mãn. Lệnh Hồ Xung thấy thế nghĩ thầm trong bụng:

- Nàng được thỏa lòng như vậy thì dù ta có phải gánh tất cả những nỗi khốn khổ nhất trong thiên hạ cũng là đáng lắm.

Đột nhiên Nhạc Linh San nhẹ nhàng cất tiếng hát.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng hát khác nào bị đánh một đòn rất nặng vào trước ngực.

Nhạc Linh San hát đây là khúc sơn ca của tỉnh Phúc Kiến. Lệnh Hồ Xung còn nghe rõ cả miệng nàng phát ra âm điệu bài "Chị em lên núi hái chè". Khúc Phúc Kiến sơn ca này là do Lâm Bình Chi đã dạy nàng.

Hồi Lệnh Hồ Xung ở trên núi sám hối đã được nàng hát khúc sơn ca này và chàng đã quận đau khúc ruột. Bây giờ chàng nghe nàng lại hát khúc hát đó tức là tưởng nhớ đến ngày cùng Lâm Bình Chi chung hưởng mối tình đầm thắm.

Thanh âm Nhạc Linh San mỗi lúc một nhỏ đi. Tay nàng cũng từ từ buông tay Lệnh Hồ Xung ra. Sau cùng nàng xòe bàn tay ra một cái rồi từ từ nhắm mắt lại. Khúc sơn ca ngừng hẳn hơi thở nàng cũng ngừng luôn.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy trái tim chìm hẳn xuống chàng tưởng chừng cả thế giới đột nhiên đi vào cõi chết. Chàng muốn khóc òa lên mà khóc không ra tiếng. Lệnh Hồ Xung đưa hai tay ra ôm người

Nhạc Linh San lên khế gọi:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội! Sư muội đừng sợ gì hết. Tiểu huynh bỗng tiểu sư muội đến chỗ má má. Chẳng còn ai khinh nhờn sư muội nữa.

Doanh Doanh thấy sau lưng Lệnh Hồ Xung có chỗ đỏ hồng, hiển nhiên vết thương lại vỡ. Máu tươi chảy ra không ngớt. Vết máu trên áo chàng mỗi lúc một loang to nhưng trước tình cảnh này nàng không biết khuyên giải chàng thế nào cho được.

Lệnh Hồ Xung ôm thi thể Nhạc Linh San như người mất hồn rảo bước tiến về phía trước. Miệng chàng không ngớt lầm bầm câu:

- Đừng sợ gì hết! Tiểu huynh bỗng tiểu sư muội về với sư nương.

Chàng đi được hơn mười bước thì đột nhiên hai chân nhũn ra rồi té huych xuống đất. Từ đó chàng ngất xỉu không biết gì nữa.

Lệnh Hồ Xung đang lúc mê man nửa tỉnh nửa say bỗng mấy tiếng tình tang đập vào lá nhĩ. Tiếng đàn thanh tao thánh thót khiến cho chàng cảm thấy khúc điệu này rất quen tai nên càng nghe càng dễ chịu.

Có điều chàng cảm thấy toàn thân mình không còn chút hơi sức. Cả hai mắt cũng cứng tựa hồ như không mở ra được. Chàng chỉ mong tình trạng này cứ liên miên bất tuyệt và tiếng đàn vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại.

Quả nhiên tiếng đàn vẫn tiếp tục vang lên không ngớt.

Lệnh Hồ Xung lắng tai nghe tiếng đàn hồi lâu rồi lại ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Chàng tỉnh dậy lần thứ hai thì chẳng những tai nghe tiếng đàn vẫn còn não ruột mà mũi lại ngửi thấy mùi hoa thơm ngào ngạt.

Chàng từ từ mở mắt ra bỗng trông thấy toàn là hoa: hoa đỏ, hoa trắng, hoa vàng, hoa tím hồng trông đầy trước mắt.

Chàng tự hỏi:

- Đây là đâu?

Lệnh Hồ Xung tiếp tục nghe tiếng đàn quanh đi quẩn lại mãi thì chính là khúc "Thanh lâm phổ an trú" mà Doanh Doanh thường dạo.

Chàng ngoảnh đầu nhìn qua bóng sau lưng Doanh Doanh. Nàng đang ngồi dưới đất gầy đàn. Dần dần Lệnh Hồ Xung nhìn rõ nơi mình hiện đang ở thì tựa hồ là một sơn động. Ánh dương quang từ trên nóc động chiếu lọt vào vì chàng đang nằm trên một đống cỏ mềm mại. Lệnh Hồ Xung muốn ngồi dậy. Đám cỏ xanh dưới người chàng chuyển động rì rào.

Tiếng đàn đột nhiên im bật. Doanh Doanh quay đầu nhìn vào nét mặt lộ vẻ vui mừng khôn tả. Nàng từ từ đứng lên đến ngồi cạnh Lệnh Hồ Xung chú ý nhìn chàng đầy vẻ thương yêu. Trong khoảnh khắc Lệnh Hồ Xung cũng cảm thấy trong lòng tràn trề hạnh phúc. Chàng biết vì cái chết thảm của Nhạc Linh San mà chàng ngất xỉu rồi được Doanh Doanh giải cứu đưa đến sơn động này. Lòng chàng đột nhiên lại đau nhói lên nhưng cặp mắt của Doanh Doanh đầy vẻ trù mến khiến chàng dần dần bớt cơn đau khổ.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu không nói gì.

Lệnh Hồ Xung thò tay trái ra khẽ vuốt bàn tay Doanh Doanh.

Bỗng một mùi thơm của thịt nước bốc lên giữa mùi hương của trăm hoa. Doanh Doanh cầm một xâu ếch nướng chín giơ lên mỉm cười nói:

- Lại cháy cả rồi!

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách. Doanh Doanh cũng cười ha hả. Hai người đều nghĩ đến tình cảnh ngày trước ở bên khe suối bắt ếch nướng ăn. Trung gian đã xảy ra bao nhiêu biến cố mà hai người vẫn ở với nhau một chỗ.

Lệnh Hồ Xung cười mấy tiếng lòng chàng se lại, nước mắt nhỏ xuống.

Doanh Doanh đỡ chàng ngồi dậy trở vào cái mả mới ngoài cửa động nói:

- Nhạc cô nương mai táng ở chỗ này.

Lệnh Hồ Xung gạt lệ nói:

- Đa tạ... Doanh muội.

Doanh Doanh từ từ lắc đầu đáp:

- Xung lang bất tất phải đa tạ. Mỗi người có duyên phận thì cũng có mối oan nghiệt.

Lệnh Hồ Xung trong lòng áy náy nói:

- Doanh Doanh! Tiểu huynh đối với Nhạc sư muội thủy chung không thể quên được. Mong rằng Doanh muội đừng trách ta.

Doanh Doanh nói:

- Dĩ nhiên tiểu muội không oán trách Xung lang điểm này được. Nếu Xung lang là một chàng thiếu niên phù phiếm phụ tình bạc nghĩa thì tiểu muội cũng không trọng vọng thế này đâu.

Rồi nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Ngày tiểu muội bắt đầu xiêu lòng với Xung lang khi ở trong ngô Lục Trúc thành Lạc Dương, tiểu muội ngồi sau rèm trúc đã nghe Xung lang nói là đem lòng luyện ái tiểu sư muội thế nào rồi. Tiểu muội còn nhớ Xung lang bảo: Nhạc cô nương là một vị nữ lang rất tốt nhưng nàng vô duyên với Xung lang. Giả tử Xung lang không ở với nàng từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn thì chắc là khi gặp Xung lang nàng phải vừa lòng ngay.

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lúc lắc đầu đáp:

- Không phải thế đâu! Tiểu sư muội một lòng tôn sùng gia sư. Nàng có yêu chàng trai nào thì cũng phải là người nghiêm trang trầm mặc ít nói như gia gia nàng. Tiểu huynh chỉ là một người bạn với nàng mà thôi. Trước nay nàng không tôn trọng tiểu huynh đâu.

Doanh Doanh nói:

- Có lẽ Xung lang nói đúng! Nàng yêu Lâm Bình Chi ở chỗ gã cũng nghiêm trang giống hệt như sư phụ nhưng trong lòng lại rất mưu mô xảo quyệt.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Tiểu sư muội đến lúc lâm chung vẫn không tin là Lâm Bình Chi thực tình muốn giết nàng và nàng còn tỏ ra hết sức thương yêu gã. Như vậy... cũng hay. Nàng không đến nỗi chết trong mối bi thương phần hận. Tiểu huynh muốn ra coi mả nàng.

Doanh Doanh đỡ lấy cánh tay Lệnh Hồ Xung đưa chàng ra ngoài sơn động. Chàng thấy mộ phần tuy lấy đá xếp lên nhưng rất

tề chỉnh chứ không cầu thả chút nào. Như vậy đủ tỏ Doanh Doanh đã tốn khá nhiều công phu nên lòng chàng ngấm ngấm cảm kích. Chàng lại thấy trước phần mộ có trồng một tấm bia bằng cây đẽo nhẵn rồi dùng mũi kiếm khắc vào một hàng chữ: "Hoa Sơn nữ hiệp Nhạc Linh San cố nương chi mộ"

Lệnh Hồ Xung ngăn người sa lệ nói:

- Có khi tiểu sư muội lại thích người ta kêu bằng "Lâm phu nhân".

Doanh Doanh nói:

- Lâm Bình Chi là kẻ vô tình Nhậm Ngã Hành bạc tình vô nghĩa. Nhạc cô nương xuống suối vàng

mà có linh thiêng sẽ hiểu lòng dạ tàn độc của gã và không muốn làm Lâm phu nhân nữa.

Nàng nghĩ bụng:

- Xung lang còn chưa biết giữa Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi là cặp vợ chồng hữu danh vô thực, chẳng có nghĩa phu thê chi hết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội nói thế cũng phải.

Bỗng thấy bốn mặt núi non vây bọc, Lệnh Hồ Xung biết mình đang đứng trong một hang núi, cây cối rậm rạp xanh tốt, hoa nở khắp nơi, đầu cành chim hót líu lo không ngớt. Thật là một chốn thanh u.

Doanh Doanh nói:

- Chúng ta ở lại đây một thời gian vừa để dưỡng thương vừa làm bạn với ngôi mộ này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Tiểu sư muội một mình ở nơi hoang dã dù nàng có thành quỷ rồi nhưng nàng vẫn nhất gan.

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung vẫn quyến luyến cô tiểu sư muội không khỏi ngấm ngấm thở dài. Hai người liền ở lại trong hang núi nường ếch cùng hái trái cây mà ăn vẫn ung dung tự tại.

Lệnh Hồ Xung chỉ bị ngoại thương đã có linh dược của phái Hằng Sơn rất hiệu nghiệm. Mặt khác nội lực chàng thâm hậu nên

chỉ dưỡng thương hơn hai chục ngày thương thế mười phần đã khỏi đến tám.

Hàng ngày Doanh Doanh dạy Lệnh Hồ Xung gảy đàn. Chàng là người thông tuệ khác thường lại dốc lòng rèn luyện nên tiến bộ rất mau.

Một hôm sáng sớm trở dậy Lệnh Hồ Xung thấy trên mộ Nhạc Linh San cỏ xanh đã mọc lên mấy rò.

Lệnh Hồ Xung đắm chiêu nhìn những nhánh cỏ trên mộ tự hỏi:

- Không hiểu người tiểu sư muội nằm ở trong nấm mồ này bây giờ hình thù ra sao. Chẳng trách người ta có câu: "Trăm năm còn có gì đâu? Chẳng qua một đám cỏ khô xanh rì".

Bỗng nghe tiếng sáo du dương vọng tới, Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu nhìn lại thấy Doanh Doanh đang ngồi trên một tảng đá lớn tay chàng cầm ống tiêu kề vào miệng mà thổi khúc "Thanh tâm phổ an trú".

Lệnh Hồ Xung liền từ từ đứng dậy thung thảng bước tới. Chàng thấy ống tiêu trong tay Doanh Doanh là một dóng trúc mới tinh. Chàng biết nàng vừa dùng kiếm chặt trúc và khoét lỗ cho thành âm điệu để làm ống tiêu.

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng đứng nghe một lúc rồi vào động lấy cây đàn cầm ra ngoài cửa ngồi xếp bằng mà gảy. Tiếng đàn tiếng sáo hòa nhịp với nhau khiến người nghe tưởng chừng tâm hồn bay bổng lên chín tầng mây. Lệnh Hồ Xung dần dần quên hết tạp niệm thân trí đi vào cõi mộng say sưa.

Chàng còn rõ thâm ý của Doanh Doanh. Mấy bữa nay nàng đem hết tâm lực dạy chàng gảy đàn là để chàng khuây khỏa nỗi u buồn nên chàng càng thêm bẽ cảm kích.

Bỗng Doanh Doanh ngừng tiếng sáo quay vào nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" này Xung lang đã thuộc lòng vậy bắt đầu từ bữa nay chúng ta luyện qua khúc Tiểu Ngạo giang hồ nên chăng?

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ hỏi lại:

- Tiểu Ngạo giang hồ là một khúc nhạc đặc biệt chẳng biết tiểu huynh có luyện được chăng?

Không hiểu phải mất bao lâu mới có thể theo được Doanh muội?

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Khúc này quả thực sâu xa mầu nhiệm chính tiểu muội cũng còn nhiều chỗ chưa hiểu rõ. Song có một điểm khó giải thích là nếu hai người cùng đồng tấu thì cùng nảy ra những tiếng lạ rất bổ ích cho nhau hơn là tự dò dẫm luyện lấy.

Lệnh Hồ Xung vỗ tay nói:

- Phải rồi! Ngày trước tiểu huynh đã được nghe Lưu sư thúc phái Hành Sơn và trưởng lão ở Triều Dương thần giáo hợp tấu khúc Tiểu Ngạo giang hồ một vị gảy đàn một vị thổi tiêu thật là tuyệt diệu. Theo lời Lưu sư thúc thì khúc này đã do hai vị cầm tiêu hợp tấu mà soạn ra.

Doanh Doanh nói:

- Vậy Xung lang gảy đàn tiểu muội thổi tiêu chúng ta từ từ luyện từng chi tiết một.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nói:

- Đáng tiếc là Doanh Doanh thổi tiêu chứ không gảy đàn "sắt".

Kể ra cầm sắt hợp tấu mới là đúng điệu "Cầm sắt hài hòa".

Doanh Doanh đỏ mặt lên ra chiều bẽn lễn nói:

- Ít lâu nay tiểu muội không nghe thấy Xung lang nói chuyện dài dây, tưởng là đã thay đổi tính nết ngờ đâu bây giờ lại thốt lời đùa cợt thì ra vẫn chứng nào tật đấy.

Nàng nói mấy câu này bằng một giọng vừa nghiêm trang vừa có vẻ giận dữ.

Lệnh Hồ Xung nhăn mặt lẩm bẩm:

- Doanh Doanh bản tính nghiêm trang tuy đây là chốn thâm sơn cùng cốc chỉ mình ta với nàng kề cận nhau mà nàng cũng không cho ta ăn nói vượt ra ngoài vòng l độ. Nếu ta còn đưa thêm mấy câu bốn cợt thì nàng sẽ giận ta cả ngày không nói câu nào nữa.

Chàng xích lại gần để coi Doanh Doanh chỉ dẫn cách cầm tiêu hợp tấu rồi bắt đầu gảy đàn để nàng thổi sáo.

Cầm sắt là những nhạc khí rất khó học. Nhưng một là Lệnh Hồ Xung bản tính thông minh hai là

chàng được lương sư chỉ dẫn ba là ngày trước ở trong ngũ Lục Trúc thành Lạc Dương chàng đã bắt đầu học gảy đàn, rồi từ đó nhân khi nhàn rỗi chàng lại rèn luyện. Chàng cố công dùi mài lâu ngày nên đã tiến bộ được ít nhiều bây giờ chàng luyện thêm thành ra công việc học tập đối với chàng cũng chẳng có gì khó khăn lắm.

Sau mười mấy ngày hai người tiếp tục kề cận cầm tiêu hợp tấu. Chốn hang thâm túng xanh trúc biếc này đối với hai người lại thành nơi phước địa trên thế gian, khiến cho những bóng gươm đao cùng thảm kịch máu chảy thây phơi dần dần đi vào chỗ lãng quên.

Hai người đều cảm thấy nếu được ở cùng nhau trong hang núi này cho đến thuở bạc đầu, không bị lôi cuốn vào vòng cừ thù chém giết trên chốn giang hồ mà an hưởng cuộc đời thanh nhàn thì còn gì vui thú cho bằng?

Nhưng việc đời có bao giờ chiều theo ý muốn của con người. Một hôm trời mới xế chiều Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh cầm tiêu hợp tấu chừng được nửa giờ bỗng chàng cảm thấy trong lòng xao xuyến không sao trấn tĩnh lại được nên tấu nhạc sai lầm mấy chỗ. Tinh thần đã hoang mang thì chỉ pháp không khỏi rối loạn là lẽ thường.

Doanh Doanh liền bảo chàng:

- Xem chừng Xung lang đã mệt mệt tinh thần vậy hãy nghỉ một lúc rồi sẽ tính.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải là mệt song chẳng hiểu sao tiểu huynh cảm thấy nôn nao trong dạ. Tiểu huynh đi hái đào về ăn để đến tối hãy luyện.

Doanh Doanh gật đầu nói:

- Phải đấy nhưng Xung lang đừng đi xa quá.

Lệnh Hồ Xung đã biết ở mé đông nam hang núi này có nhiều đào. Chàng liền lách cây cỏ mà đi chừng tám chín dặm thì tới một cây đào. Chàng nhẹ nhàng nhảy lên hai tay trầy được hai trái. Lần thứ hai chàng nhảy lên hái được bốn trái.

Lệnh Hồ Xung thấy trái đào chín lúc lỉu, dưới gốc cây cũng rơi đầy liên bụng bảo dạ:

- Nếu hôm nay mình không hái nhiều thì chỉ vài bữa nữa là rụng hết, nát như dưới mặt đất.

Chàng liền hái luôn một hồi đến hơn trăm trái. Đồng thời nhủ thầm trong bụng:

- Ta cùng Doanh Doanh ăn đào rồi đem hạt trồng ở quanh sơn động chỉ trong vài năm cây lớn nở hoa càng tăng thêm vẻ mỹ quan.

Đột nhiên chàng nhớ tới Đào Cốc lục tiên bất giác miệng lẩm bẩm:

- Hang núi này bốn mặt toàn đào há chẳng thành đào cốc. Ta cùng Doanh Doanh sẽ biến thành Đào Cốc nhị tiên. Ngày sau ta cùng nàng sinh đứa con có thể gọi là Tiểu Đào Cốc lục tiên.

Hồi 198

Bọn ma giáo lo mưu bắt địch

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ thầm:

- Nếu Tiểu Đào Cốc lục tiên cũng nói trắng nói cuội như Đào Cốc lục tiên há chẳng nát bét? Chàng nghĩ tới đây toan nổi lên một tràng cười rộ bỗng thấy trong lùm cây rậm có tiếng động sột soạt.

Đạo này Lệnh Hồ Xung luyện đàn rất chuyên cần, nội công chàng cũng tăng tiến khá nhiều. Tiếng động này ở xa ngoài trăm trượng mà chàng cũng nghe thấy rõ ràng.

Lệnh Hồ Xung vội ngồi thụp xuống tự nhủ:

- Ăn thịt ếch nướng mãi cũng ngán mất rồi. Tiếng động này chắc là do cử động của một con dã thú rất lớn. Nếu là con sơn dương hay con hươu rừng mà mình bắt được đem về sơn động hẳn Doanh Doanh phải mừng lắm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ lại nghe tiếng bước chân mà rõ ràng là hai người đang đi tới.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

- Tại sao ở chốn thâm sơn cùng cốc này cũng có người mò tới? Chắc họ đến kiếm ta cùng Doanh Doanh.

Giữa lúc ấy Lệnh Hồ Xung nghe một người cất tiếng hỏi:

- Ông bạn không trông lầm đấy chứ? Có đúng là thằng cha Nhạc Bất Quần đi về phía này không?

Lệnh Hồ Xung càng kinh ngạc hơn. Chàng tự hỏi:

- Bọn này là ai mà lại rượt sư phụ ta đến đây?

Bỗng nghe người khác cất giọng trầm trầm đáp:

- Sử hươu chủ đã sục tìm khắp quanh đây. Con gái lão Nhạc đột nhiên mất tích trên giải đất này.

Y đã tìm kiếm các thị trấn cùng bến sông, cả đường thủy lẫn đường bộ không sót chỗ nào mà chẳng thấy tông tích con nhỏ đâu.

Nhất định y thị ẩn lánh trong vùng sơn cốc này để dưỡng thương. Sớm muộn gì

Nhạc Bất Quần cũng tìm tới đây.

Lệnh Hồ Xung lại đau nhói tâm can, bất giác thở dài lắm bầm:

- Té ra bọn chúng biết tiểu sư muội bị thương rồi nhưng chúng chưa hay nàng đã từ trần. Mình đã tưởng được cùng Doanh Doanh ở đây hưởng thú thanh nhàn, tiêu dao ngày tháng không ngờ lại có vô số người đang đi tìm tiểu sư muội lạc lõng nơi đây? Nhất là sư phụ cùng sư nương có lý nào lại bỏ mặc?

Nếu hang núi? Nếu hang núi này không cực kỳ hẻo lánh thì họ đã tìm tới đây từ trước rồi. Bỗng nghe âm thanh khàn khàn của lão già cất lên:

- Nếu ông bạn đoán trúng Nhạc Bất Quần không sớm thì muộn cũng tìm đến chốn này. Vậy chúng ta bố trí mai phục ở cửa hang để chờ hắn.

Tiếng người trầm trầm đáp:

- Dù Nhạc Bất Quần không tới thì sau khi chúng ta bố trí cũng dần dụ được hắn mò vào.

Lão già vỗ tay hai cái rồi nói:

- Kế này hay lắm! Tiết huynh đệ! Không ngờ huynh đệ lại túc trí đa mưu chẳng kém gì Trí đa tình Ngô Dụng trong Thủy Hử.

Gã họ Tiết liền cười nói:

- Cát trưởng lão nói hay quá! Tiết Xung này được Cát gia cất nhắc vậy lão nhân gia đã có điều chi sai bảo dĩ nhiên tại hạ phải gắng sức hết lòng để báo đáp ơn sâu của lão nhân gia.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới tỉnh ngộ, chàng lắm bầm:

- Té ra bọn này ở Triều Dương thần giáo và chúng là thủ hạ của Doanh Doanh. Hiện nay võ công của sư phụ ta đã tiến triển vô bờ bến thì dù bọn chúng có đông đến đâu cũng chẳng thể địch nổi lão. Hay hơn hết là chúng đi đâu xa cho rảnh để mình ở đây cùng Doanh Doanh khỏi bị quấy nhiễu.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Sư phụ là người tinh tế sáng suốt người trong võ lâm không ai bì kịp. Bọn này tài sức hèn mạt mà muốn dụ được sư phụ ta vào bẫy thì chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Đột nhiên từ phía xa xa có ba tiếng vỗ tay "Chát chát chát".

Lại nghe Tiết Xung nói:

- Bọn Đỗ trưởng lão cũng tới nơi rồi.

Cát trưởng lão cũng vỗ tay "Chát chát chát" ba tiếng để đáp lại.

Tiếp theo tiếng bước chân vang lên. Bốn người chạy lẹ tới nơi. Trong bọn này có hai người tiếng bước chân trầm trầm tỏ ra khí công kém cỏi. Bọn chúng đi gần tới nơi, Lệnh Hồ Xung còn nghe rõ hai người này khiêng vật gì khá nặng. Cát trưởng lão vui mừng hỏi:

- Đỗ lão đệ! Lão đệ bắt được con nhỏ của Nhạc gia rồi ư? Nếu vậy công này không phải là nhỏ.

Tiếp theo giọng nói oang oang cất lên đáp:

- Nhạc gia thì đúng rồi nhưng không phải là con nhỏ mà lại là con lớn.

Cát trưởng lão cất giọng vừa tỏ ra kinh ngạc vừa vui mừng hỏi:

- Ái chà! Sao lại... bắt được con mụ vợ của Nhạc Bất Quần?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi không bút nào tả xiết. Chàng toan nhảy xổ lại cứu người nhưng chợt nhớ ra là mình không đeo kiếm nếu chỉ tay không thì bản lãnh chàng cũng không địch nổi một tay cao thủ tầm thường.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngấm ngấm kinh hãi bỗng nghe Đỗ trưởng lão lại hỏi:

- Sao lại không bắt được?

Cát trưởng lão nói:

- Nhạc phu nhân thân pháp rất linh diệu sao Đỗ huynh đệ lại bắt được mụ? À phải rồi! Nhất định Đỗ huynh đệ dùng đến thuốc mê.

Đỗ trưởng lão lại cười đáp:

- Mụ vào trong điểm như kẻ mất hồn chẳng suy nghĩ gì, rót nước trà uống ngay. Người ta bảo vợ

Nhạc Bất Quần là Ninh Trung Tắc ghê gớm lắm! Té ra chỉ là một cái bị thịt.

Lệnh Hồ Xung cảm hận mắng thầm:

- Sư nương ta nghe tin ái nữ bị thương mất tích, tìm kiếm mấy chục ngày trời không thấy dĩ nhiên tâm thần hoảng hốt. Đó là tại người quá xót xa con gái mà bị mắc vào tay người, sao người dám nhục mạ sư nương ta là cái bị thịt? Để rồi ta cho bọn người chết hết dưới lưỡi kiếm của ta.

Rồi chàng định bụng:

- Ta phải làm thế nào đoạt lấy một thanh trường kiếm mới xong không thì đao cũng được.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ lại nghe Đồ trưởng lão nói tiếp:

- Chúng ta bắt được Nhạc phu nhân thì công việc rất có thể thành tựu một cách tốt đẹp. Đồ lão đệ! Bây giờ chúng ta dùng cách gì để dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới đây?

Đồ trưởng lão hỏi lại:

- Dẫn dụ hắn đến rồi làm sao?

Cát trưởng lão ngần ngừ đáp:

- Chúng ta dùng vợ hắn làm con tin bắt buộc hắn phải buông kiếm đầu hàng. Đối với vợ tình thâm

nghĩa trọng chắc hắn không dám kháng cự.

Đồ trưởng lão hỏi vặn:

- Lời Cát huynh tuy rất có lý nhưng e rằng Nhạc Bất Quần lòng dạ hiểm sâu, trong trường hợp này có khi hắn coi thường tình nghĩa vợ chồng không chịu buông kiếm thì chúng ta đành chịu bó tay ư?

Cát trưởng lão quay lại nhìn Tiết Xung ngập ngừng hỏi:

- Tiết huynh đệ! Vụ này huynh đệ tính sao?

Tiết Xung đáp:

- Trước mặt hai vị trưởng lão tiểu đệ không giám khua môi.

Tiết Xung vừa nói tới đây chợt nghe phía Tây có tiếng người vỗ tay ba cái. Tiếng vỗ tay truyền đi rất xa. Hiển nhiên nội lực người đó không phải tầm thường.

Tiết Xung lại nói:

- Bao trưởng lão đã tới nơi.

Chỉ trong chớp mắt hai người từ phía Tây vùn vụt chạy tới.

Cát trưởng lão nói:

- Mạc trưởng lão cũng đã đến rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Coi thân pháp hai lão này ghê gớm như vậy đủ tỏ võ công họ còn cao thâm hơn cả hai lão Cát, Đỗ. Mình mà đeo binh khí thì chúng có chi đáng sợ nhưng với hai bàn tay trắng thật khó mà đối phó được.

Bỗng nghe hai vị trưởng lão họ Cát và họ Đỗ đồng thanh:

- Bao huynh và Mạc huynh đều đến cả, thật là hay!

Cát trưởng lão lại nói tiếp:

- Đỗ lão đệ đã lập công lớn là bắt được vợ Nhạc Bất Quần.

Một lão già mới đến vui vẻ nói:

- Hay quá! Hay quá! Hai vị đã phải một phen vất vả.

Cát trưởng lão đáp:

- Đó là công của Đỗ lão đệ.

Một lão già khác nói:

- Chúng ta đều vâng mệnh giáo chủ làm việc thì bất luận là ai lập nên công trạng cũng đều phải nhờ ở hồng phúc của lão nhân gia.

Cát trưởng lão nói:

- Đúng thế! Chúng ta hoàn toàn trông vào sự điều động anh minh của giáo chủ.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói Cát trưởng lão giật mình tự hỏi:

- Phải chăng ta đã gặp lão này ở trên Hắc Mộc Nhai?

Chàng vận nội công nghe rõ thanh âm mọi người nhưng ở cách khá xa nên không dám thò đầu lên nhìn. Chàng biết bốn vị trưởng lão này đều là những tay cao thủ ở Ma giáo chỉ sợ hơi nhúc nhích một chút là có thể bị phát giác.

Cát trưởng lão nói:

- Bao huynh cùng Mạc huynh! Tiểu đệ và Đồ lão đệ đang bàn định kế hoạch dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới đây để bắt hắn đưa lên Hắc Mộc Nhai.

Một vị trưởng lão mới đến hỏi:

- Các vị đã tìm được kế hoạch gì chưa?

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm lão này vừa oai nghiêm vừa quen tai. Chàng đoán Bao trưởng lão và chắc cũng đã được gặp mặt rồi.

Lại nghe Cát trưởng lão đáp:

- Trong lúc nhất thời bọn tiểu đệ chưa nghĩ được kế gì hoàn hảo. Bây giờ hai lão huynh đã tới đây tiểu đệ mong được nghe lời.

Bao trưởng lão hắng giọng một tiếng chưa kịp trả lời thì Mạc trưởng lão đã lên tiếng:

- Hôm ở trên Phong thiên đài, Ngũ nhạc kiếm phái tranh giành chức chủ môn, Nhạc Bất Quần nhờ kiếm pháp tinh thâm đâm đui cả đôi mắt Tả Lãnh Thiên. Oai danh hắn chấn động cả núi Tung Sơn.

Trong năm phái không còn ai dám lên đài khiêu chiến với hắn nữa. Tiểu đệ nghe nói hắn được chân truyền về môn Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm. Vậy bản lĩnh hắn dĩ nhiên là ghê gớm lắm. Chúng ta phải tìm kế vẹn toàn chứ không thể coi thường được.

Đồ trưởng lão đáp:

- Đúng thế cả bốn chúng ta hợp lực tiến lên tuy chưa chắc đã thất bại song cũng không nắm vững được phần thắng.

Mạc trưởng lão hỏi:

- Bao huynh hay là Bao huynh thiện chiến lại lắm mưu nhiều kế, chắc trong lòng Bao huynh đã có lương sách. Sao Bao huynh còn chưa nói ra?

Bao trưởng lão đáp:

- Kể ra Bao mỗ cũng nghĩ được một kế thiệt nhưng cũng tâm thường thôi chẳng có chi kỳ diệu. Bao mỗ e rằng nói ra không bỏ làm trò cười cho ba vị. Mạc, Cát, Đỗ ba vị trưởng lão đồng thanh nói:

- Bao huynh là cái túi khôn của bản giáo. Kế hoạch của Bao huynh nhất định tuyệt diệu. Bao trưởng lão thủng thẳng đáp:

- Thực ra biện pháp này rất vụng về! Bây giờ chúng ta đào một cái hầm sâu. Miệng hầm đặt cành cây cùng cỏ xanh che lấp đi, đừng để lộ dấu vết. Sau đó chúng ta điếm vào yếu huyết Nhạc phu nhân rồi đặt ở cạnh hầm để dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới nơi. Hắn thấy vợ nằm lẫn dưới đất tất chạy lại cứu. Chúng ta cứ chờ mà nghe những tiếng rơi bồm cùng tiếng la úi chao, trời ơi, chết rồi...

Lão vừa nói vừa giơ chân, trở tay lung tung khiến cho ba vị trưởng lão cùng Tiết Xung và ba tên giáo chúng không nhịn được phải bật lên tràng cười ha hả.

Mạc trưởng lão vừa cười vừa vỗ tay khen ngợi:

- Mưu kế của Bao huynh thật Trương Lương tái thế, Gia Cát phục sinh. Chúng ta mai phục gần hầm, chờ cho Nhạc Bất Quần sa hầm là bốn cây binh khí xô ra phong tỏa miệng hầm không để hắn còn cơ hội nào nhảy lên được. Nếu không thế thì hắn ỷ vào bản lãnh thần sầu quỷ khốc chưa rót xuống đáy hầm đã bật tung mình vọt đi.

Bao trưởng lão lúc này vẻ mặt lại trịnh trọng, lão ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Song trong vụ này... trung gian hãy còn có chỗ khó khăn chứ không phải chuyện d d dàng.

Mạc trưởng lão hỏi:

- Bao huynh bảo còn có chỗ nào khó khăn? à phải rồi? Phải chăng Bao huynh sợ Nhạc Bất Quần kiếm pháp kỳ dị, dù hắn té xuống hầm rồi chúng ta cũng khó lòng phong tỏa được hắn?

Bao trưởng lão đáp:

- Mạc huynh đoán trúng đó. Chuyến này giáo chủ sai phái chúng ta đi hành động là phải đối phó với tất cả những tay cao thủ của Ngũ nhạc kiếm phái, sống hay chết, thành hay bại, thực khó mà đoán được. Dù chúng ta có phải tuấn thân vì giáo chủ cũng là

một việc rất vinh dự, nhưng đối phó với oai danh Triều Dương thần giáo bị tổn thương thì có chết đến muôn ngàn lần cũng không đủ chuộc tội.

Người ta thường nói: "Lượng nhỏ sao phải người quân tử, không độc sao gọi đáng anh hùng?" Theo ý kiến của Bao mô thì chúng ta còn phải bỏ thêm vật gì vào trong hầm nữa mới là kế vẹn toàn.

Đỗ trưởng lão nói:

- Những lời Bao huynh rất hợp ý tiểu đệ. Bên mình tiểu đệ có đem theo thứ 'Bách hoa tiêu hồn tán', vậy ta cứ rắc cả vào những cành cây và lớp cỏ phủ trên mặt hầm. Nhạc Bất Quần rót xuống

hầm rồi hít mạnh một hơi là...

Đỗ trưởng lão nói tới đây cả bọn bốn người đều nổi lên tràng cười rộ.

Bao trưởng lão nói:

- Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta phải động thủ ngay nhưng ta chưa hiểu nên đào hầm ở chỗ nào cho hợp?

Mạc trưởng lão đáp:

- Cách đây ba dặm về phía tây bắc, có nơi một bên là vách núi bích lập ngất trời, một bên là vực thẳm, giữa có con đường nhỏ độc nhất đi vào. Nhạc Bất Quần không tới nơi đây chẳng nói làm chi bằng hắn tới đây tất phải qua con đường này...

Bao trưởng lão ngắt lời:

- Hay lắm! Chúng ta tới đó rồi sẽ tính.

Lão nói xong cất bước đi liền những lão kia cũng theo sau.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Bọn họ đi đào hầm không phải một giờ mấy khắc mà xong ta phải chạy mau về báo cho Doanh Doanh đồng thời lấy trường kiếm rồi đi cứu sư nương cũng chưa muộn.

Chàng chờ cho bọn Ma giáo đi xa rồi mới len lén theo đường cũ trở về.

Lệnh Hồ Xung đi được mấy dặm bỗng nghe tiếng đào hầm bí bõm tự hỏi:

- Sao chúng lại đào hầm ở đây?

Chàng ẩn thân vào sau một gốc cây, thò đầu nhìn ra thì quả nhiên bốn tên giáo chúng trong Ma giáo đang khom lưng đào đất. Lúc này chàng đứng rất gần nên trông rõ bên mặt một người, bất giác chàng run lên miêng lẩm bẩm:

- Té ra người này ta đã gặp ở Cô Sơn mai trang, ngoài thành Hằng Châu. Tên hắn là Bảo Đại Sở, thế mà chúng kêu bằng Bao trưởng lão, chính ra là Bảo trưởng lão mới phải.

Ngày ấy Nhậm Ngã Hành bị giam hãm dưới đáy Tây Hồ. Người thu phục đầu tiên làm trưởng lão Ma giáo là Bảo Đại Sở.

Lệnh Hồ Xung đã thấy lão này phóng chưởng chế phục được Hoàng Chung Công thì biết võ công lão rất cao cường.

Nhạc Bất Quần lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái đã tuyên bố rõ thù nghịch với Ma giáo. Dĩ nhiên Ma giáo chẳng thể ngồi yên nên Nhậm Ngã Hành phái người đưa tin đến báo cho Bảo Đại Sở phải đối phó với Nhạc Bất Quần thì đúng là lão đã lựa chọn được người thích đáng.

Lệnh Hồ Xung thấy bốn người dùng một đôi thiết kích, một đôi cương phù để đào đất. Hai thứ khí giới này chỉ dùng trong chiến trận mà đem đào đất thì rất là bất tiện. Xem thế đủ biết những người này chỉ chuẩn bị động thủ ra chiêu chứ không đem theo thiết sạ hoặc sai đầu.

Bốn người lấy thiết kích cùng song cương phủ xới đất lên rồi dùng tay mà vốc đất quăng lên. Cách đào hầm này thật là bất tiện, nhưng bốn người võ công cao thâm chưởng lực hùng hậu họ lấy bàn tay thay cuốc xẻng mà móc đất rất mau lẹ. Bốn người móc đất quăng lên chắn mất lối đi của Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nghe Cát trưởng lão cười nói:

- Nhạc Bất Quần tuổi đã lớn mà còn lấy vợ trẻ đẹp thế này.

Đỗ trưởng lão cười hỏi:

- Cát huynh tưởng vợ còn nhỏ tuổi lắm sao? Tiểu đệ coi chừng ít ra vợ cũng ngoài bốn chục. Cát huynh cao hứng thì chờ khi bắt được Nhạc Bất Quần về bầm với giáo chủ rồi lấy vợ làm vợ được chăng?

Cát trưởng lão cười rộ đáp:

- Lấy mụ làm vợ thì tiểu đệ không dám nhưng bắt về ngắm nghĩa tướng cũng không có gì đáng ngại.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Rõ ràng bọn chúng đã bảo nhau đến nơi một bên vách núi một bên vực thẳm để đào hầm mà sao bây giờ chúng lại thay đổi chủ ý đào hầm ở đây?

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu lẩm bẩm:

- Phải rồi! Bên vách núi thì toàn đá trong một giờ hay mấy khắc mà đào hầm thế nào kịp? Chẳng qua các trưởng lão vô mưu nên buột miệng nói bừa chẳng hiểu địa thế gì ráo nhưng chúng đào ở đây thì làm sao mình trở về được để lấy trường kiếm?

Lệnh Hồ Xung cả giận mắng thăm:

- Những quân cầu tặc vô liêm sỉ này thật là lớn mật! Dám làm nhục sư nương ta, để rồi ta cho các người chẳng được chết yên lành.

Lại nghe Cát trưởng lão tí toét cười một cách rất khả ố. Chàng không nhìn được thò đầu ra nhìn thì thấy Cát trưởng lão đã thò tay ra vuốt má Nhạc phu nhân. Nhạc phu nhân đã bị điểm huyết không sao chống cự được. Bà muốn la lên cũng không thốt ra tiếng.

Bọn Ma giáo đều nổi lên tràng cười hô hố.

Đỗ trưởng lão cười nói:

- Cát huynh chưa gì đã nổi lòng hươu dạ vượn, xem chừng không gan dạ ngồi đây mà ngắm mụ nữa.

Lệnh Hồ Xung tức quá không ngăn cản được, lập tức chàng muốn xông ra động thủ. Chàng chẳng kể gì tay mình không binh khí cũng liều một phen sống chết với bọn gian nhân Ma giáo.

Lệnh Hồ Xung đang ngần ngừ định xông ra bỗng nghe Cát trưởng lão nổi lên một tràng cười dâm dăng cất giọng lẳng lơ nói:

- Ngắm nghĩa người đẹp có chi mà phải gan dạ với không gan dạ? Nhưng làm hư đại sự của giáo chủ thì dù Cát mỗ có đến trăm cái đầu cũng không đủ chặt.

Bảo Đại Sở lạnh lùng nói:

- Thế là hay lắm! Bây giờ Cát, Đỗ nhị vị đi dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới đây. Các vị cứ nhắm tính trong vòng một giờ là cuộc bố trí ở đây sẽ xong xuôi.

Cát, Đỗ hai lão đồng thanh dạ một tiếng rồi tung mình vọt đi.

Hai người đi rồi, trong hang núi chỉ còn tiếng bốc đất vang lên, thỉnh thoảng điểm mấy tiếng chỉ huy của Mạc trưởng lão.

Lệnh Hồ Xung ẩn mình trong bụi rậm không dám thở mạnh. Chàng nghĩ thầm:

- Ta đi lâu thế này chắc Doanh Doanh mong mỏi lắm! Nếu nàng nghe thanh âm tìm tới nơi là tự nhiên giải cứu sư nương được dễ dàng. Bọn trưởng lão Ma giáo mà trông thấy Nhậm đại tiểu thư thì khi nào còn dám kháng cự. Muốn giữ thể diện với Nhậm giáo chủ, Hướng đại ca và Doanh Doanh ta không phải động thủ cùng bọn Ma giáo thì hay vô cùng.

Chàng nghĩ tới đây rồi cho rằng mình ở ngoài này càng lâu càng tốt. Chàng không nóng ruột nữa.

Nhất là lão già hiếu sắc họ Cát đã đi rồi, chàng không còn lo sư nương bị làm nhục. Bọn Ma giáo đào hầm một lúc nữa thì xong. Chúng bỏ cành mục cùng cỏ khô xuống rồi vung thuốc độc quanh hầm. Cuối cùng chúng lấy cỏ rồi phủ kín lên miệng hầm. Bọn Bảo Đại Sở chia nhau ẩn mình trong những bụi cỏ rậm chung quanh hầm im lặng chờ Nhạc Bất Quần tới nơi.

Lệnh Hồ Xung để ý nhìn một viên đá lớn ở bên cạnh, chàng tính toán:

- Ta chờ sư phụ đến mà thấy lão nhân gia đi về phía miệng hầm thì liệng tảng đá này cho đám cỏ kia sụp xuống, lão nhân gia trông thấy tất không bị mắc bẫy.

Trời đang vào tiết hạ trong hang núi chỉ có tiếng ve sầu xướng họa hay tiếng chim kêu trên ngọn cây, ngoài ra không còn âm thanh nào khác.

Lệnh Hồ Xung cùng Bảo Đại Sở đều chú ý lắng tai nghe tiếng bước chân của Nhạc Bất Quần tới nơi hay hai vị trưởng lão Cát, Đỗ trở lại. Sau một lúc lâu bỗng từ đằng xa có tiếng la vọng lại:

- Chao ôi!

Hiển nhiên là thanh âm đàn bà con gái.

Lệnh Hồ Xung biết rõ là tiếng Doanh Doanh. Chàng tự hỏi:

- Doanh Doanh đã phát giác có người ngoài tới nơi. Không hiểu đây là sư phụ ta đã đến hay là hai lão Cát, Đỗ trở lại?

Tiếp theo tiếng bước chân người chạy rầm rộ vang lên. Hai bóng người một trước một sau đang chạy tới trước mặt.

Doanh Doanh vừa chạy vừa la:

- Xung lang! Xung lang! Sư phụ của Xung lang muốn giết Xung lang đó! Xung lang đừng có ló ra mà nguy đấy.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Tại sao sư phụ định giết ta?

Doanh Doanh gào lên:

- Xung lang chạy cho xa! Lệnh sư kiếm Xung lang để hạ sát đã tới đó.

Nàng vận nội lực gọi thật to hiển nhiên cố ý để Lệnh Hồ Xung nghe tiếng mà lánh đi.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung đã trông rõ Doanh Doanh đầu tóc bờ phờ tay cầm một trường kiếm. Nàng chạy rất nhanh còn Nhạc Bất Quần thì hai tay không rượt theo sau nàng. Chàng thấy Doanh Doanh chỉ chạy chừng hơn chục bước nữa là tới miệng hầm thì trong lòng nóng nảy vô cùng. Bọn Bảo Đại Sở thấy Nhậm đại tiểu thư bị Nhạc Bất Quần rượt theo thì rất đỗi ngạc nhiên mà trong lòng cũng hồi hộp vô cùng mà chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

Đột nhiên Nhạc Bất Quần vung tay trái ra nắm lấy sau lưng Doanh Doanh. Tay mặt lão chụp vào uyển mạch hai cổ tay nàng rồi bắt quặt hai cánh tay ra sau lưng.

Doanh Doanh đã bị điểm huyết không cử động được nữa. Nàng buông tay ra thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Nhạc Bất Quần động thủ rất mau lẹ. Lệnh Hồ Xung cùng bọn Bảo Đại Sở có muốn xông ra cứu viện cũng chẳng tài nào kịp được.

Doanh Doanh võ công rất cao thâm cũng khôn lường né tranh hay kháng cự nàng liền bị lão bắt lấy.

Lệnh Hồ Xung chẳng còn hồn vía nào nữa suýt bật tiếng la hoảng.

Doanh Doanh không ngớt kêu rầm lên:

- Xung lang! Chạy cho nhanh! Lệnh tôn sư tìm đến giết Xung lang đó.

Lệnh Hồ Xung cực kỳ cảm xúc tuôn rơi đôi hàng lệ, miệng lẩm bẩm:

- Doanh Doanh chỉ lo ta bị nguy hiểm chứ tuyệt không nghĩ đến chính bản thân nàng.

Nhạc Bất Quần buông tay trái ra rồi giơ ngón tay lên điểm mấy chỗ huyệt đạo trên lưng Doanh Doanh khiến nàng ngồi phệt xuống đó.

Lúc này Nhạc Bất Quần đã nhìn thấy Nhạc phu nhân nằm sóng sượt dưới đất không nhúc nhích nhưng lão không lộ vẻ xúc động. Lão đảo mắt nhìn bốn phía không thấy gì khác lạ tuy nhiên lão là người tâm cơ linh mẫn thấy vợ nằm đó thì nhất định xung quanh có cơ nguy rình rập. Lão chưa lại gần vợ ngay lạnh lùng hỏi Doanh Doanh:

- Nhậm đại tiểu thư! Ái nữ của ta bị tên ác tặc Lệnh Hồ Xung hạ sát chắc đại tiểu thư cũng có tham dự vào vụ này?

Lệnh Hồ Xung lại một phen khiếp sợ. Chàng tự hỏi:

- Sư phụ bảo ta giết tiểu sư muội ư? Câu chuyện này ở đâu ra?

Bỗng nghe Doanh Doanh đáp:

- Người hạ sát ái nữ của tiên sinh là Lâm Bình Chi, không liên can gì đến Lệnh Hồ Xung. Thế mà tiên sinh lại đổ oan cho người ngoài là nghĩa làm sao?

Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Lâm Bình Chi là nữ tế của ta chẳng lẽ tiểu thư không biết hay sao? Có lý nào đang tuần trăng mật gã lại giết vợ bao giờ?

Hồi 199

Đấu tịch tà, độc cô thủ thắng

Doanh Doanh thấy Nhạc Bất Quần chưa đủ tin mình liền nói tiếp:

- Lâm Bình Chi đã đầu hàng phái Tung Sơn để thủ tín với Tả Lãnh Thiên. Điều này cũng chứng tỏ giữa gã và tiên sinh đã thành thế thù địch chẳng đội trời chung. Gã hạ sát lệnh ái để tỏ rõ lập trường với họ Tả.

Nhạc Bất Quần cười khanh khách nói:

- Tiểu thư lại nói trắng nói cuội rồi! Phái Tung Sơn nào? Trên thế gian này bây giờ làm gì còn phái Tung Sơn nữa? Phái này đã sát nhập vào Ngũ nhạc phái tức là cái tên phái Tung Sơn không còn tồn tại trong võ lâm. Việc Lâm Bình Chi đầu hàng Tả Lãnh Thiên lại càng vô lý! Chính Tả Lãnh Thiên cũng là thuộc hạ của bốn môn Lâm Bình Chi đã biết rồi. Khi nào gã lại bỏ một vị nhạc phụ đường đường làm chủ môn Ngũ nhạc phái để đến tùy tùng con người đui mắt là Tả Lãnh Thiên, chính hắn lo giữ mình còn chưa xong. Bản tòa nghĩ rằng kẻ ngu xuẩn nhất thiên hạ cũng không đến nỗi hành động vô ý thức đến thế được.

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu nữ nói đây toàn là sự thực. Tiên sinh kiếm Lâm Bình Chi để hỏi gã coi còn đối với tiểu nữ tiên sinh tin hay không là quyền của tiên sinh...

Nhạc Bất Quần lên giọng nghiêm khắc ngắt lời:

- Hiện giờ bản tòa không cần kiếm Lâm Bình Chi mà chỉ muốn kiếm Lệnh Hồ Xung. BẠN hữu giang hồ đều bảo gã hành động vô lễ với con gái của bản tòa. Y hết sức chống cự tên dâm tặc nên bị gã giết chết. Tiểu thư khéo bịa chuyện hoang đường lừa gạt bản tòa để che dấu cho Lệnh Hồ Xung thì hiển nhiên tiểu thư cùng gã đồng mưu tác ác.

Doanh Doanh hừ một tiếng rồi cười khàn khàn không nói nữa.

Nhạc Bát Quân lại lên tiếng:

- Nhậm đại tiểu thư! Lệnh tôn làm giáo chủ Triều Dương thần giáo lẽ ra bản tòa không làm khó dễ gì đến tiểu thư song vì muốn bức bách Lệnh Hồ Xung phải xuất hiện nên bất đắc dĩ phải đưa mấy hình phạt nhỏ đến cho tiểu thư. Trước hết bản tòa chặt bàn tay trái rồi đến bàn tay mặt sau sẽ chặt chân trái và chân phải của tiểu thư. Tên ác tặc Lệnh Hồ Xung mà chưa tán tận lương tâm tất phải chường mặt ra để tiểu thư khỏi thụ hình.

Doanh Doanh nói lớn:

- Tiểu nữ chắc rằng tiên sinh chỉ hăm dọa chẳng khi nào dám làm thế. Tiên sinh mà động đến một sợi tóc của tiểu nữ là lập tức gia phu kéo đến tàn sát Ngũ nhạc phái của tiên sinh cả con gà con chó cũng không tha.

Nhạc Bát Quân cất giọng hỏi:

- Tiểu thư bảo bản tòa không dám ư?

Dứt lời lão từ từ cất trường kiếm ở sau lưng ra khỏi vỏ.

Lệnh Hồ Xung sợ nguy đến tính mạng của Doanh Doanh. Chàng không chần chừ được nữa liền từ trong bụi cỏ nhảy ra lớn tiếng:

- Sư phụ! Lệnh Hồ Xung ở đây!

Doanh Doanh vội kêu lên:

- Chạy đi! Chạy mau đi! Lão không dám gia hại tiểu muội đâu.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu tiến gần lại mấy bước hô:

- Sư phụ!...

Nhạc Bát Quân quát to:

- Tên tiểu tặc kia! Người còn dám mở miệng kêu ta bằng sư phụ ư?

Lệnh Hồ Xung hai mắt đầm lệ quỳ gối xuống nói:

- Xin hoàng thiên chứng giám! Lệnh Hồ Xung này bao giờ cũng một lòng kính trọng Nhạc cô nương chẳng khi nào dám vô lễ với cô. Lệnh Hồ Xung này chịu ơn sâu dưỡng dục của vợ chồng lão nhân gia. Lão nhân gia muốn giết vãn bối thì xin động thủ đi!

Doanh Doanh rất đổi bồn chồn nàng thét lên:

- Xung lang! Lão đã thành ái nam ái nữ mất hết nhân tính không giống người thường nữa. Sao Xung lang còn chưa chạy đi?

Nhạc Bất Quần mặt đầy sát khí quay lại hỏi Doanh Doanh:

- Tiểu thư nói vậy là có ý gì?

Doanh Doanh đáp:

- Tiên sinh vì luyện Tịch tà kiếm pháp mà tự tự...

Nàng định nói "tự thiên" nhưng ngượng miệng liền đổi giọng nói tiếp:

- Tự làm cho sống dở chết dở chẳng khác gì loài quỷ quái. Xung lang! Xung lang còn nhớ Đông

Phương Bất Bại không? Lão này với hắn đều là những kẻ điên khùng Xung lang chẳng thể coi họ như người thường mà dùng lời lẽ giải thích được.

Nàng chỉ nhất tâm mong Lệnh Hồ Xung trốn chạy thật mau để thoát nạn. Nàng đã biết rõ mình nói vậy tất Nhạc Bất Quần chẳng chịu dung tha nhưng nàng cũng không quản ngại.

Nhạc Bất Quần lạnh lùng nói:

- Nhậm đại tiểu thư nghe được những câu quái gở này ở đâu ra? Ai nói vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Chính miệng Lâm Bình Chi nói ra. Tiên sinh đừng tưởng mình lấy cấp Tịch tà kiếm phổ mà gã không biết ư? Lúc tiên sinh liệng áo cà sa xuống khe núi gã nấp ở ngoài cửa sổ vươn tay ra lượm được. Vì thế gã cũng đã luyện thành môn Tịch tà kiếm pháp rồi. Nếu không thế thì làm sao gã hạ sát nổi Mộc Cao Phong cùng Dư Thương Hải. Gã đã phải làm gì để luyện Tịch tà kiếm pháp nên gã biết tiên sinh cũng đã làm như vậy. Xung lang! Xung lang nghe giọng nói của lão Nhạc giống hệt tiếng đàn bà con gái vì lão... lão cũng giống như Đông Phương Bất Bại không còn nhân tính nữa.

Đêm hôm trước nàng ngồi dưới ruộng kê nghe được câu chuyện giữa Lâm Bình Chi và Nhạc

Linh San nói với nhau ở trong cỗ xe lớn. Khi đó Lệnh Hồ Xung chờ ở đằng xa không nghe thấy. Vì vậy mà nàng phải nói rõ mấy câu này ra để thức tỉnh Lệnh Hồ Xung, nhắc cho chàng hay

con người trước mặt chàng bây giờ chẳng phải là tôn sư, chương môn gì gì nữa. Lão chỉ là một quái nhân đã mất hết bản tính của con người. Lão chẳng khác chi kẻ điên khùng thì còn nói gì đến tình nghĩa ân oán với lão cũng bằng vô dụng.

Nhạc Bất Quần mắt lộ sát khí càng ghê gớm hơn nhưng miệng lão vẫn thủng thẳng nói:

- Nhậm đại tiểu thư! Chính bản tòa không muốn hại đến tính mạng của đại tiểu thư ăn nói xằng bậy thì bản tòa không dung thứ được. Sau khi chết rồi tiểu thư đừng oán bản tòa nhé.

Doanh Doanh lại la lên:

- Xung lang! Xung lang chạy mau đi! Chạy mau đi!

Lệnh Hồ Xung biết rõ Nhạc Bất Quần ra tay cực kỳ mau lẹ chỉ vung trường kiếm một cái là Doanh Doanh phải uống mạng.

Nhạc Bất Quần giơ trường kiếm đứng thủ thế như sắp ra chiêu, Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Lão nhân gia có giết thì giết vãn bối chứ đừng giết Doanh Doanh vì nàng chẳng có tội gì.

Nhạc Bất Quần cười lạt quay lại hỏi:

- Người mới học được chút kiếm pháp kém cỏi thế mà đã tưởng hoành hành trên chốn giang hồ ư?

Người lượm kiếm lên cùng bản tòa ra chiêu để chết cho nhắm mắt không còn điều gì ân hận.

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng đáp:

- Vãn bối... chẳng khi nào dám... động thủ với lão nhân gia.

Nhạc Bất Quần lớn tiếng hỏi:

- Đến nay người còn giả dạng nhân nghĩa làm chi? Ngày trước ở dưới sông Hoàng Hà và trên đỉnh

Ngũ Bá Cương người đã cấu kết với bọn bàng môn tả đạo làm cho bản tòa mất mặt. Khi ấy bản tòa không giết người ả nhân nhân cho đến bây giờ là sinh phúc cho người đó. Sau đến Phúc Châu người lại lọt vào tay bản tòa. Lần này bản tòa nể lời phu nhân nếu không đã sớm cho tên tiểu tặc xuống châu Diêm Vương rồi. Cũng vì ngày trước bản tòa nhân từ mà bây giờ ái nữ phải uống mạng về tay dâm tặc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối thật không... thật không...

Nhạc Bất Quần tức giận ngắt lời:

- Đừng nhiều lời nữa! Lượm kiếm lên đi! Nếu thanh trường kiếm trong tay ngươi mà không hạ được bản tòa thì đừng hòng sống sót. Con yêu nữ Ma giáo này đã nói trắng nói cuội lại ra chiều hỗn xược.

Vậy bản tòa trừ khử thị trước rồi sẽ thu thập ngươi.

Lão nói rồi vung kiếm lên nhằm chém Doanh Doanh. Lệnh Hồ Xung thấy thế nguy không chần chờ được tay trái chàng lượm một viên đá nhằm liệng tới trước ngực Nhạc Bất Quần. Đoạn chàng lăn mình dưới đất lại lượm thanh kiếm mà Doanh Doanh đã đánh rớt. Chàng cầm kiếm đâm vào nách bên phải Nhạc Bất Quần.

Giả tử Nhạc Bất Quần cầm kiếm đâm Lệnh Hồ Xung thì chàng đành bó tay chịu chết chứ không né tránh và dĩ nhiên không phản kích. Nhưng Nhạc Bất Quần thấy Doanh Doanh nói toạc những điều bí mật của lão làm cho lão phải mất mặt. Đang lúc tức giận đến cực điểm lão không kịp suy nghĩ sâu xa liền vung kiếm chém Doanh Doanh nên Lệnh Hồ Xung chẳng thể thông tay đứng nhìn được.

Chàng thấy dưới nách bên phải Nhạc Bất Quần sơ hở rất lớn liền vung kiếm đâm tới cố ý cho lão phải quay về tự cứu không chém Doanh Doanh được nữa.

Quả nhiên Nhạc Bất Quần biến đổi thế kiếm quét ngang đón đỡ.

Lệnh Hồ Xung liều mạng đánh rất rát ba chiêu kiếm nên Nhạc Bất Quần phải lùi lại ba bước.

Trong lòng lão không khỏi ngấm ngấm kinh hãi.

Nên biết Lệnh Hồ Xung sau khi học được phép Độc Cô cửu kiếm chàng lại gặp nhiều kỳ tích hấp thụ nội lực của mấy tay đại cao thủ bây giờ nội lực thâm hậu đó phát huy ra kiếm chiêu rất mãnh liệt làm chấn động cánh tay Nhạc Bất Quần khiến lão cảm thấy ngấm ngấm tê nhức.

Lệnh Hồ Xung bức bách Nhạc Bất Quần phải lùi lại ba bước. Trong lòng lão không khỏi ngấm ngấm kinh hãi.

Nên biết Lệnh Hồ Xung sau khi học Độc Cô cửu kiếm chàng lại gặp nhiều kỳ tích, hấp thụ nội lực

của mấy tay cao thủ. Bây giờ nội lực thâm hậu đó phát huy ra kiếm chiêu rất mãnh liệt làm chấn động cánh tay Nhạc Bất Quần khiến lão cảm thấy ngấm ngấm tê nhức. Lệnh Hồ Xung bức bách Nhạc Bất Quần phải lùi lại rồi xoay tay giải khai huyệt đạo cho Doanh Doanh.

Doanh Doanh la lên:

- Xung lang đừng bận tâm gì đến tiểu muội mà phải coi chừng lão.

Ánh bạc quang lóe lên! Nhạc Bất Quần lại phóng kiếm đâm tới.

Lệnh Hồ Xung đã được coi kiếm pháp của ba người là Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi. Chàng biết rằng lúc đối phương ra chiêu tuy có sơ hở nhưng thế kiếm cực kỳ mau lẹ, biến ảo khôn lường nếu mình nhìn rõ chỗ sơ hở mới ra chiêu thì chính mình đã bị trúng kiếm mất rồi. Chàng liền xoay kiếm phản kích đâm lẹ vào bụng dưới Nhạc Bất Quần mà chẳng kể gì đến nguy hiểm cho thân mình nữa.

Nhạc Bất Quần thấy Lệnh Hồ Xung phản kích liều lĩnh vội nhảy lùi lại đồng thời lão lớn tiếng mắng:

- Tên tiểu tặc này quả nhiên đáo để thật.

Thế là Nhạc Bất Quần tuy đã nuôi dưỡng Lệnh Hồ Xung từ thuở nhỏ đến ngày khôn lớn mà chưa hiểu rõ tâm địa chàng là người thế nào? Giả tử lão để mặc chàng phản kích cứ việc phóng kiếm đâm tới thì chàng chẳng uống mạng cũng bị trọng thương rồi.

Lệnh Hồ Xung tuy dùng thế đánh lưỡng bại câu thương nhưng thực ra lòng chàng chẳng bao giờ quên ơn nghĩa sư môn và không khi nào dám thật sự đâm vào bụng sư phụ.

Nhạc Bất Quần suy lòng mình để đo dạ người, lão hấp tấp nhảy lùi lại thành ra bỏ mất cơ hội đả thương bên địch. Lão đánh liền mấy chiêu vẫn chưa thủ thắng liền thay đổi thế kiếm ra chiêu cực kỳ mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung ở vào tình thế bất buộc phải phấn khởi tinh thần để mong chu toàn thân mình đặng bảo vệ Doanh Doanh. Ban

đầu chàng nghĩ rằng mình bị giết chết về tay sư phụ mà vẫn giữ vẹn tình nghĩa thầy trò thì cái chết đó cũng chẳng có chi đáng tiếc. Nhưng sau chàng nghĩ tới Doanh Doanh mà bị lão giết thì trước khi chết lão còn hành hạ cực kỳ thảm khốc vì nàng đã nói ra những điều bí mật làm cho lão phải mất mặt. Bởi thế chàng phải gắng sức chiến đấu.

Hai bên qua lại mấy chục chiêu nữa, Nhạc Bất Quần vẫn chưa có cơ hội được đối phương, lão lại biến đổi thế kiếm ra chiêu cực kỳ phức tạp.

Lệnh Hồ Xung ngưng thần tiếp chiến. Càng về sau chàng càng hiểu rõ thế kiếm của đối phương.

Mắt chàng chỉ chú ý vào mũi trường kiếm của Nhạc Bất Quần lúc điểm tới.

Nên biết phép Độc Cô cửu kiếm lúc ra chiêu giao đấu, bên địch mạnh bao nhiêu thì thế kiếm bên mình cũng mạnh bấy nhiêu.

Thời kỳ bị giam cầm ở dưới đáy Tây hồ, Lệnh Hồ Xung đã cùng Nhậm Ngã Hành tử kiếm. Võ công Nhậm Ngã Hành cao thâm đến trình độ trên đời ít kẻ bì kịp thế mà bất luận lão tiến chiêu lối nào phép Độc Cô cửu kiếm của chàng cũng có cách đối phó được. Chiêu số tự nhiên phóng ra hoặc công hoặc thủ thật là tuyệt diệu.

Ngày nay Lệnh Hồ Xung đã học Hấp tinh đại pháp, nội lực thần công chàng so với ngày luyện kiếm ở dưới đáy Tây hồ chàng còn tăng tiến hơn nhiều. Nhạc Bất Quần luyện được môn Tịch tà kiếm pháp tuy chiêu thức quái dị phức tạp và biến ảo khôn lường nhưng thời gian luyện tập hãy còn ngắn ngủi. Lệnh Hồ Xung rèn luyện Độc Cô cửu kiếm đã lâu ngày nên kiếm thuật của chàng tinh thâm vô cùng. Nhạc Bất Quần luyện Tịch tà kiếm pháp sau Đông Phương Bất Bại nên kiếm pháp của lão so với Đông Phương Bất Bại còn kém xa lắm.

Cuộc đấu kéo dài đến một trăm năm chục chiêu, Lệnh Hồ Xung phóng kiếm ra không còn suy nghĩ gì nữa. Thực tình mà nói thì kiếm chiêu của Nhạc Bất Quần mau lẹ quá chừng, Lệnh Hồ Xung chẳng còn thời giờ để suy nghĩ.

Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm tuy nói là chỉ có bảy mươi hai chiêu song mỗi chiêu có đến mấy chục thể biến hóa phức tạp vô cùng.

Giả tử là người khác thì không đầu nhúc mắt hoa cũng bị kiếm pháp biến ảo phi thường này làm cho mê loạn, chân tay luống cuống không biết đường thì triển chiêu thức nữa. Nhưng Lệnh Hồ Xung đã học phép Độc Cô cửu kiếm chẳng có chiêu thức chi hết, nó chỉ tùy theo chiêu thức bên địch mà phát huy cách đối phó. Nếu kiếm pháp bên địch chỉ có một chiêu thì Độc Cô cửu kiếm cũng chỉ có một chiêu. Bên địch có muôn ngàn chiêu nó cũng có muôn ngàn chiêu. Nhạc Bất Quần nhận thấy kiếm pháp của đối phương còn phức tạp hơn cả kiếm pháp của mình.

Lão e rằng cuộc đấu kéo dài đến ba ngày ba đêm Lệnh Hồ Xung vẫn có chiêu thức mới mẻ. Lão nghĩ tới đây bất giác trong lòng ngấm ngấm lo sợ bụng bảo dạ:

- Con yêu nữ nhà họ Nhậm kia đã nói huých toẹt những điều bí mật về cách luyện Tịch tà kiếm phổ của mình ra, nếu bữa nay mình không thắng được hai người này thì câu chuyện đồn đại ra ngoài giang hồ, mình còn mặt mũi nào làm chương môn Ngũ nhạc phái nữa. Như vậy là bao nhiêu tâm cơ trù tính bấy nay nhất định phải trôi theo dòng nước.

Lão nghĩ vậy trong lòng đâm ra nóng nảy đồng thời phóng những kiếm chiêu càng độc địa hơn.

Nhưng những tay cao thủ giữ cho tâm thần bình thản là điều tối cần. Trong lòng phải thư thái không bận bịu một chút gì nếu ai đã có mối lo âu thì kiếm chiêu tất bị trở ngại.

Tịch tà kiếm pháp chỉ trông vào sự phát huy cực kỳ thần tốc về kiếm chiêu để thủ thắng. Đánh gấp rút ngoài trăm chiêu mà chưa thu được chút hiệu quả nào thì kiếm pháp không khỏi bị nhụt nhuệ khí. Thêm vào đó sự phân tán tâm thần dù chỉ một chút thanh trường kiếm hơi đồ ải là uy lực giảm sút rất nhiều.

Lệnh Hồ Xung động tâm chàng đã nhìn thấy chỗ sơ hở của đối phương. Điều cốt yếu trong Độc Cô cửu kiếm là cần nhìn chỗ sơ hở về võ công của đối phương để thừa cơ đánh vào. Bất luận về quyền, cước hay về đao kiếm thì chiêu thức nào cũng có chơ sơ hở để đối phương có thể thừa cơ.

Ngày trước ở trên Hắc Mộc Nhai Lệnh Hồ Xung đã chiến đấu với Đông Phương Bất Bại. Đông Phương Bất Bại chỉ cầm một mũi kim thêu nhưng thân pháp hần nhanh như điện chớp, thân tốc phi thường. Tuy nhiên trong thân pháp và chiêu số thật ra vẫn có chỗ sơ hở. Nhưng cái sơ hở của hắn trong chớp mắt là vụt qua. Khi đối phương nhận thấy chỗ sơ hở chưa kịp đánh vào nó đã biến mất rồi, chẳng thể nào đánh trúng chỗ yếu để thủ thắng được. Vì thế mà bốn tay đại cao thủ là Nhậm Ngã Hành, Hương Ván Thiên, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh hợp lực vẫn không thắng được mũi kim thêu của Đông Phương Bất Bại.

Sau đó Lệnh Hồ Xung lại được coi cuộc tỷ đấu kiếm pháp giữa Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiên. Rồi mới đây lại có cuộc đấu giữa Lâm Bình Chi cùng Mộc Cao Phong, Dư Thương Hải và quần đệ tử phái Thanh Thành. Mấy bữa nay chàng để hết tâm tư nghĩ cách phá giải kiếm chiêu này, chàng đụng phải vấn đề nan giải là kiếm chiêu của đối phương cực kỳ thần tốc, khi mình coi thấy chỗ sơ hở thì nó biết mất ngay không kịp đánh vào.

Bây giờ chàng cùng Nhạc Bất Quần tỷ đấu đã gần hai trăm chiêu. Chàng thấy lão vung kiếm đánh ra, dưới nách bên phải để lộ chỗ sơ hở.

Nguyên Nhạc Bất Quần đã sử chiêu này trước rồi, thì ra kiếm pháp của lão dù biến hóa phức tạp đến đâu thì trong vòng hai trăm chiêu cũng không nên để lộ ra lần thứ hai một chiêu đã sử trước. Qua lần trùng lặp này rồi sau mấy chiêu nữa, Nhạc Bất Quần quay ngang thanh trường kiếm lại để lộ chỗ sơ hở ở sau lưng về mé trái mà chiêu này cũng đã sử trước rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Tịch tà kiếm pháp của lão tuy có sơ hở nhưng chiêu thức mau lẹ quá chừng thì chỗ sơ hở cũng không thành sơ hở nữa. Tuy nhiên về kiếm chiêu không sơ hở mà kiếm pháp thì sơ hở đã lộ ra rồi. Chỗ sơ hở về kiếm pháp tức là sử lại những chiêu thức đã sử qua.

Nên biết bất luận kiếm pháp nào trong thiên hạ dù biến ảo phức tạp đến đâu mà đã sử hết cả một bài không thủ thắng được đối phương thì những chiêu thức trước không nên sử lại lần thứ hai. Nhưng những tay cao thủ danh gia này phải tinh thông đến bảy tám hay mười đường kiếm pháp khác nhau, mỗi đường mấy

chục chiêu mà chiêu nào cũng nhiều thế biến. ít khi có trường hợp xử đến hàng ngàn chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Nhạc Bất Quần tuy cũng biết nhiều kiếm pháp nhưng Hoa Sơn kiếm pháp thì Lệnh Hồ Xung đã học qua. Còn ngoài ra những thứ kiếm pháp nào khác lão biết rõ chẳng thể thủ thắng được chàng.

Muốn hạ Lệnh Hồ Xung ngoài Tịch tà kiếm pháp không còn môn nào khác.

Lệnh Hồ Xung nhận thấy lão sử trở lại lần thứ hai mấy chiêu cũ, chàng đã chắc sẽ có cơ thủ thắng nên trong lòng khắp khởi mừng thầm.

Nhạc Bất Quần ngó thấy trên môi Lệnh Hồ Xung hé một nụ cười thì ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

- Tên tiểu tặc này sao lại mỉm cười? Chẳng lẽ gã đã tìm ra được phương pháp đánh bại ta?

Lão liền ngấm ngầm vận động nội lực, chột tiến chột thoái xoay tít quanh mình Lệnh Hồ Xung. Kiếm chiêu của lão khác nào gió táp mưa sa mỗi lúc một nhanh hơn.

Doanh Doanh nằm dưới đất nhìn không rõ bóng Nhạc Bất Quần nữa. Nàng cảm thấy trước ngực như bị đè nặng lại tựa hồ như người bị say sóng, miệng rất buồn nôn.

Nhạc Bất Quần cùng Lệnh Hồ Xung lại đấu thêm mấy chục chiêu.

Bỗng Nhạc Bất Quần tay trái đưa ra phía trước, tay mặt co lại phía sau. Lệnh Hồ Xung biết lão sắp ra chiêu này là thứ ba.

Chàng chiến đấu đã lâu mà vết thương mới khỏi nên cảm thấy tinh thần rất mệt nhọc và biết là mình đang lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Nếu để Nhạc Bất Quần tấn công chớp nhoáng mà chàng chỉ sơ hở một chút là mất mạng ngay không tài nào cứu vãn được.

Lệnh Hồ Xung lại lo cho Doanh Doanh lại bị hạ độc nên lập tức phóng trường kiếm đâm xéo vào nách bên phải đối phương, đúng là đánh vào chỗ sơ hở của Nhạc Bất Quần. Nguyên kiếm chiêu Tịch tà kiếm pháp cực kỳ mau lẹ nên Lệnh Hồ Xung tuy mấy lần nhìn rõ chỗ sơ hở của đối phương mà không đánh trúng được, sau chàng mới tỉnh ngộ nghĩ đến yếu quyết về điểm này.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy Nhạc Bất Quần sắp xử chiêu đến lần thứ ba chàng liền đâm kiếm vào dưới nách lão.

Thế là cả hai bên cùng phát chiêu một lúc, Lệnh Hồ Xung đã liệu được tiên cơ bên địch để đánh vào chỗ sơ hở.

Nhạc Bất Quần tuy ra chiêu này rất mau lẹ nhưng Lệnh Hồ Xung phóng kiếm đến đâu thành ra lão chưa phát huy được kiếm chiêu đã bị mũi kiếm của đối phương đâm tới.

Nhạc Bất Quần rú lên một tiếng rất khùng khiếp! Thanh âm lão tỏ ra vừa kinh hãi vừa căm hận vừa tuyệt vọng.

Lệnh Hồ Xung vừa đâm tới dưới nách Nhạc Bất Quần đột nhiên chàng nghe lão kêu thét lên mới giật mình như người bừng tỉnh giấc mơ, miệng lẩm bẩm:

- Mình mãi để hết tinh thần vào cuộc chiến đấu thành ra mê man không suy nghĩ gì nữa, đằng nào lão cũng là sư phụ mà mình giết lão chẳng hóa ra trái nghịch thiên luân?

Lệnh Hồ Xung vội dừng kiếm lại, không đâm sâu vào nữa. Chàng dừng kiếm lại rồi cất giọng run run nói:

- Thế là phân thắng bại rồi! Chúng ta mau mau lại cứu sư nương. Sau cuộc này... chúng ta chia tay... Chẳng biết còn ngày tái ngộ nữa không?

Nhạc Bất Quần nét mặt xám xanh cộc lốc đáp:

- Được lắm!

Lệnh Hồ Xung liền quăng trường kiếm xuống đất quay lại nhìn Doanh Doanh. Chàng yên chí thế là xong cuộc đấu, ngờ đâu bất thành linh Nhạc Bất Quần quát lên một tiếng thật to. Thanh trường kiếm của lão khác nào con rắn độc nhảy chồm tới đâm vào vai bên trái của Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Bất Quần đã nhằm địa vị để ra chiêu cực kỳ hiểm độc.

Lệnh Hồ Xung chẳng còn hồn vía nào nữa. Chàng vội vươn tay ra lượm trường kiếm để chống đỡ nhưng còn kịp thế nào nữa? Bỗng nghe đánh sột một tiếng! Thanh trường kiếm đã đâm trúng vào sau lưng chàng. Nhạc Bất Quần vả mừng rút trường kiếm ra rồi lại phóng kiếm chém xuống. Lệnh Hồ Xung rất đổi hoang mang. Chàng không biết làm thế nào liền trăn mình xuống đất lăn đi mấy thước.

Nhạc Bất Quần lại tiến lên chém một kiếm nữa.

Lệnh Hồ Xung vừa lăn người đi bỗng nghe một tiếng choang vang lên thanh trường kiếm đã chém xuống đất chỉ cách đầu chàng mấy tấc. Nhạc Bất Quần giơ kiếm lên lão bật tiếng cười danh ác tiến lại một bước toan chém rúng đầu Lệnh Hồ Xung. Đột nhiên hai chân lão nhũn ra người lão ngã chúi về phía trước.

Nhạc Bất Quần không khỏi kinh hãi, vội hít mạnh một hơi chân khí. Lão chỉ chân phải xuống đất toan nhảy vọt lên nhưng cảm thấy trời đất quay cuồng rồi mê đi không biết gì nữa.

Bỗng nghe đánh bôm một tiếng, lão đã rớt xuống hầm. Lệnh Hồ Xung may mà thoát chết nhưng phải một phen bỏ vía. Tay phải giữ vết thương ở sau lưng chàng ráng cựa mình ngồi dậy.

Bỗng nghe có tiếng la gọi:

- Đại tiểu thư!

- Thánh cô!

Mấy bóng người chạy ra chính là Bảo Đại Sở, Mạc trưởng lão, cả thầy sáu người.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng đứng lên đi tới bên Doanh Doanh hỏi:

- Lão...lão phong tỏa những huyết đạo nào của Doanh muội?

Doanh Doanh hỏi lại:

- Xung lang! Xung lang có bị nguy hiểm gì không?

Nàng kinh hãi quá, hai hàm răng đụng vào nhau bật lên tiếng lách cách, giọng nói run run.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh không chết đâu... Doanh muội đừng sợ!

Doanh Doanh lớn tiếng hô:

- Chém tên ác tặc đó đi!

Bảo Đại Sở đáp:

- Xin tuân lệnh!

Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Đừng hại mạng lão.

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung ra chiều hốt hoảng liền bảo:

- Được rồi! Bắt giữ lão lại!

Nàng không biết bọn Bảo Đại Sở đã rắc thuốc mê xuống hầm nên sợ để Nhạc Bất Quần nhảy lên được thì mọi người không địch nổi lão.

Bảo Đại Sở đáp:

- Xin tuân mệnh Đại tiểu thư!

Hắn không dám nói rõ đã đào hầm và rắc thuốc mê. Hắn sợ Doanh Doanh truy cứu việc này vì lúc trước nàng đã bị Nhạc Bất Quần uy hiếp mà sao mọi người lại sợ chết không dám cứu viện? Đó là một điều rất quan hệ.

Bảo Đại Sở nín hơi xoay sống đao lại đập vào đầu Nhạc Bất Quần một cái thật mạnh. Dù lão không bị thuốc mê thì một đòn này cũng đủ làm cho lão mê man hàng nửa ngày mới tỉnh lại được. Bảo Đại Sở đập sống đao vào đầu Nhạc Bất Quần rồi mới kéo lão lên. Hắn lại ra tay điểm lệ vào mười hai huyệt đạo Nhạc Bất Quần. Đoạn dùng dây thừng rất chắc cột chân tay lão lại.

Nhạc Bất Quần bị thuốc mê, bị đánh, bị điểm huyệt lại bị cột chân tay thì dù lão có bản lĩnh cao cường đến đâu cũng khó lòng trốn thoát.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ngưng thần nhìn nhau như đang mơ ngủ.

Hồi 200

Nhạc Bất Quân phải uống thần đan

Sau một lúc lâu Doanh Doanh mới ọe một tiếng rồi khóc òa. Lệnh Hồ Xung vươn tay ra ôm lấy nàng. Phên này mà chàng được thoát chết thật là đại phước. Chàng cảm thấy cuộc đời tươi đẹp hơn bao giờ hết. Chàng ôn tồn hỏi lại nàng bị điểm huyết ở chỗ nào để giải khai cho nàng.

Lệnh Hồ Xung chợt nhìn thấy Nhạc phu nhân vẫn còn nằm duỗi dài dưới đất liền la lên:

- Trời ơi!

Rồi vội xích lại gần để giải khai huyết đạo cho bà. Chàng nói:

- Sư nương! Đệ tử thật là có lỗi!

Nhạc phu nhân đã nhìn thấy hết những câu chuyện vừa xảy ra. Bà còn biết rõ Lệnh Hồ Xung trước sau một dạ kính yêu Nhạc Linh San và coi nàng như một vị thần tiên. Câu nói nặng còn sợ nàng buồn thì khi nào chàng còn dám đắc tội hoặc dùng sức mạnh uy hiếp. Bảo chàng hy sinh tính mạng cho nàng là một chuyện thường. Ai nói chàng cưỡng gian không được rồi hạ sát nàng thì thật hoang đường, phi lý. Lệnh Hồ Xung có mối tình thâm trọng với Doanh Doanh càng biết chắc chắn khi nào chàng có hành động quái gở.

Nhạc phu nhân càng cay đắng hơn vì thấy Lệnh Hồ Xung chỉ dùng kiếm chiêu để kiềm chế Nhạc

Bất Quân chứ không nỡ hạ sát, thế mà lão đột nhiên hạ độc thủ giết chàng thì thật là một hành động đê hèn đến kẻ sĩ bàng môn tả đạo cũng không thềm làm. Thủ đoạn đê mạt đó ở một nhân vật đường đường làm chủ môn Ngũ nhạc phái thật khiến cho người ta phỉ nhổ.

Nhạc phu nhân nghĩ tới điểm này thì trong lòng chán nản vô cùng.

Bà nuôn rầu hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Xung nhi! Có phải đúng Lâm Bình Chi đã gia hại San nhi không?

Lệnh Hồ Xung lòng đau như cắt, chàng sa lệ ghen ngào đáp:

- Đệ tử... vãn bối... vãn bối...

Nhạc phu nhân ngắt lời:

- Lão không coi Xung nhi là đệ tử thì mặc lão, còn ta vẫn coi Xung nhi là đệ tử như trước. Nếu

Xung nhi vui lòng thì cứ việc kêu ta bằng sư nương.

Lệnh Hồ Xung xiết bao cảm kích chàng lạy phục xuống đất lớn tiếng hô:

- Sư nương! Sư nương!

Nhạc phu nhân vuốt mái tóc chàng không cầm giọt lệ, bà dịu dàng nói:

- Ta đã biết là Nhậm đại tiểu thư đây nói đúng. Lâm Bình Chi học Tịch tà kiếm pháp rồi lại đến đầu hàng Tả Lãnh Thiên nên gã hạ sát San nhi để tỏ rõ lập trường đồng thời lấy lòng tin của họ Tả.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế đó!

Nhạc phu nhân lại nói:

- Xung nhi hãy xoay mình để ta coi vết thương xem sao!

Lệnh Hồ Xung vâng lời quay lưng lại.

Nhạc phu nhân vạch áo sau lưng chàng ra. Bà điểm vào những huyết đạo xung quanh vết thương rồi hỏi:

- Xung nhi có đem theo thuốc dẫu của phái Hằng Sơn không? Thứ thuốc này trị thương rất công hiệu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hải nhi có đem theo.

Doanh Doanh liền thò tay vào bọc chàng lấy thuốc cho Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân lau quyết tích ở vết thương rồi rịt thuốc cho Lệnh Hồ Xung. Bà lại móc lấy tấm khăn lụa trắng đặt vào rồi tự xé áo mình làm giải buộc vết thương rất cẩn thận.

Trước nay Lệnh Hồ Xung vẫn coi Nhạc phu nhân như người mẹ hiền, bây giờ bà vẫn đối đãi với chàng thân thiết như vậy, lòng chàng được an ủi rất nhiều nên tuy bị thương trầm trọng mà chàng quên cả đau đớn.

Nhạc phu nhân cất giọng thê lương nói:

- Việc báo thù Lâm Bình Chi đã sát hại San nhi dĩ nhiên di Xung nhi phải đảm trách.

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng đáp:

- Tiểu sư muội... lúc lâm chung đã bảo hài nhi... phải chiếu cố cho Lâm Bình Chi. Hài nhi chẳng thể từ chối lời dặn dò của người vĩnh biệt nên đã nhận lời. Việc này... việc này thật khó quá!

Nhạc phu nhân buông tiếng thở dài nảo ruột than rằng:

- Oan nghiệt! Đây đúng là một trường oan nghiệt!...

Bà lại nói tiếp:

- Từ đây, sắp tới Xung nhi không nên tử tế với mọi người một cách quá đáng!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hài nhi xin vâng lời chỉ giáo của sư nương.

Đột nhiên chàng cảm thấy sau gáy nóng hổi và có nước chảy xuống. Chàng quay đầu nhìn lại thấy sắc mặt Nhạc phu nhân lợt lạt như tờ giấy thì giật mình kinh hãi la gọi:

- Sư nương! Sư nương!

Chàng đứng dậy đỡ lấy Nhạc phu nhân thì một lưỡi đao trủy thủ đã đâm vào trước ngực bà đúng chỗ trái tim. Bà tắt thở và đã tuyệt mệnh rồi. Lệnh Hồ Xung sợ quá đứng trơ ra như tượng gỗ. Chàng há miệng muốn kêu lên mà không nghe tiếng.

Doanh Doanh cũng kinh hãi vô cùng! Nàng không có mối tình tha thiết gì với Nhạc phu nhân nên chỉ kinh hãi và tiếc con người nữ hiệp bị thảm tử chứ không đến nỗi thương tâm quá đổi. Nàng sợ Lệnh Hồ Xung té xuống vội lại đỡ lấy chàng. Hồi lâu Lệnh Hồ Xung mới khóc ra tiếng.

Bảo Đại Sở thấy đôi bạn thiếu niên trải qua cơn đại biến. Lão chắc hai người có nhiều chuyện tình tự với nhau, sự có mặt của lão có điều bất tiện. Lão liền nhắc Nhạc Bất Quần lên rồi cùng bọn Mạc trưởng lão lánh đi để hai người được tự nhiên trò chuyện.

Lệnh Hồ Xung vội hỏi:

- Bọn họ... bắt sự phụ ta hay sao?

Doanh Doanh hỏi lại:

- Bây giờ mà Xung lang còn gọi lão là sư phụ ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh quen miệng mất rồi. Tại sao sư nương lại tự sát?

Doanh Doanh hần học đáp:

- Dĩ nhiên vì lão gian nhân Nhạc Bất Quần. Phu nhân lấy phải ông chồng đê hèn như vậy thì còn sống làm sao được? Chúng ta hãy giết lão để rửa hận cho bà.

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ đáp:

- Dù sao lão cũng đã là sư phụ của tiểu huynh.

Doanh Doanh nói:

- Tuy lão là sư phụ của Xung lang và đã từng có ơn dưỡng dục nhưng mấy lần lão định hại Xung lang thì ân oán thế là hết rồi. Sư nương của Xung lang ơn cao nghĩa cả như vậy mà Xung lang chưa báo đáp. Nay bà chết đi thì cái chết đó há chẳng phải vì tay lão mà ra?

Lệnh Hồ Xung buồn rầu thở dài nói:

- Ôn nghĩa của sư nương rộng như trời biển, chung thân tiểu huynh chẳng thể báo đáp. Còn đối với Nhạc Bất Quần tuy ân tình đoạn tuyệt nhưng dù sao cũng không nên giết lão.

Doanh Doanh nói:

- Có ai bắt Xung lang phải động thủ đâu?

Rồi nàng cất tiếng gọi:

- Bảo Đại Sở!

Bảo Đại Sở lớn tiếng đáp:

- Đại tiểu thư! Có thuộc hạ đây!

Hắn cùng Mạc trưởng lão vội chạy tới.

Doanh Doanh hỏi:

- Có phải gia phụ sai các vị tới đây hành động không?

Bảo Đại Sở thông tay cung kính đáp:

- Dạ! Giáo chủ ban lệnh cho thuộc hạ cùng ba vị trưởng lão Mạc, Đỗ, Cát thống lĩnh mười anh em tìm cách bắt Nhạc Bất Quần lên tổng đàn.

Doanh Doanh hỏi:

- Còn hai vị Cát, Đỗ đâu?

Bảo Đại Sở đáp:

- Hai vị đó ra đi trước đây hai giờ để dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới chốn này. Hiện giờ chưa thấy trở về. E rằng... e rằng...

Doanh Doanh ngắt lời:

- Trưởng lão thử sục tìm trong người Nhạc Bất Quần xem có gì không?

Bảo Đại Sở dạ một tiếng rồi đi lục soát.

Bỗng thấy hắn lấy được một lá cờ giấu trong bọc Nhạc Bất Quần. Đó là lá minh kỳ của Ngũ nhạc kiếm phái. Ngoài ra còn có một cuốn sách rất mỏng hơn mười lạng bạc và hai cái thẻ đồng.

Bảo Đại Sở ra chiều phân thích nói:

- Kính bẩm đại tiểu thư! Hai vị Cát, Đỗ quả nhiên đã bị độc thủ rồi. Hai cái thẻ đồng này là của hai vị trưởng lão đó.

Hắn nói rồi phóng cước đá mạnh vào Nhạc Bất Quần đánh rắc một tiếng. Xương cánh tay lão bị gãy rồi.

Lệnh Hồ Xung lại la lên:

- Đừng sát hại lão!

Doanh Doanh nói:

- Lấy nước lạnh phun vào mặt hắn cho tỉnh lại.

Một tên liền lấy hồ nước ở sau lưng mở nút ra tưới vào mặt Nhạc Bất Quần. Sau một lúc Nhạc Bất Quần tỉnh lại rên lên một tiếng mở mắt ra. Lão thấy xương cánh tay đau nhức lại rên lên ư ử.

Doanh Doanh hỏi:

- Lão họ Nhạc kia! Có phải hai vị trưởng lão Cát, Đỗ đã bị lão giết không?

Bảo Đại Sở cầm hai tấm thẻ đồng liệng xuống bật ra tiếng "keng keng".

Nhạc Bất Quần thấy mình đã lọt vào tay địch thủ biết rằng chẳng có cơ hội nào thoát thân nữa liền cất tiếng thóa mạ:

- Chính bản tòa giết đó! Bọn Ma giáo tà đạo thì bất cứ là ai cũng có quyền tru diệt, chẳng trừ gì bản tòa.

Bảo Đại Sở muốn đá cho lão mấy cái nữa nhưng nghĩ tới Lệnh Hồ Xung có mối giao tình rất sâu xa với giáo chủ và chàng lại là vị hôn phu của đại tiểu thư mà chàng đã nói không được hại lão nên không dám cãi lệnh.

Doanh Doanh cười lạt nói:

- Lão tự phụ là chưởng môn phe chính giáo mà hành động so với Triều Dương thần giáo còn tàn ác gấp trăm lần. Thế mà lão dám nặng lời thóa mạ bọn ta là tà đồ. Cả phu nhân của lão cũng vì lão tàn ác bà ta không chịu nhục được phải tự sát. Chính bà còn không muốn làm phu thê với hạng người như lão.

Tưởng lão không còn mặt mũi nào sống trên thế gian nữa mới phải.

Nhạc Bất Quần lại thóa mạ:

- Con tiểu yêu nữ nói càn nói bậy! Phu nhân của ta rõ ràng bị mi giết chết mà mi còn giả hòng bảo y tự sát ư?

Doanh Doanh bảo Lệnh Hồ Xung:

- Xung lang ơi! Xung lang có nghe lão nói đó không? Trên trời sao lại có kẻ vô sỉ đến thế?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh Doanh! Tiểu huynh muốn yêu cầu Doanh muội một điều.

Doanh Doanh ngắt lời:

- Nếu Xung lang đòi tha hấn thì e rằng tha cộp là việc dễ nhưng bắt cộp là việc khó. Bản lãnh hấn cao cường như vậy, lần

sau hần còn gặp Xung lang thì e rằng chúng ta không có được cái may mắn như bữa nay đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nay mình tha lão thì tình sư đồ từ đây chấm dứt. Kiếm pháp của tiểu huynh quyết chẳng dung tình và lão có năn nỉ cũng không tha.

Doanh Doanh biết rõ Lệnh Hồ Xung không để nàng giết Nhạc Bất Quần. Nàng chỉ mong từ nay chàng đừng nghĩ đến tình cũ và không sợ hãi gì Nhạc Bất Quần là đủ.

Nghĩ vậy nàng liền đáp:

- Được rồi bữa nay chúng ta tha mạng cho lão.

Doanh Doanh truyền lệnh:

- Bảo trưởng lão! Mạc trưởng lão! Các vị hãy truyền bá khắp nơi về việc bọn ta tha chết cho Nhạc Bất Quần bữa nay một cách đầy đủ chi tiết. Các vị lại công bố cả việc lão tự tàn hủy trong thân thể để luyện kiếm pháp tàn ác cho anh hùng thiên hạ đều biết rõ.

Bảo trưởng lão và Mạc trưởng lão đồng thanh vâng lời.

Nhạc Bất Quần mặt xám như tro tàn, cặp mắt lấp lánh những tia oán hận.

Doanh Doanh hỏi:

- Trong lòng lão hận ta ư? Chẳng lẽ ta lại sợ lão!

Rồi nàng vung kiếm cắt đứt dây trói và tiến lại giải khai huyết đạo trên lưng lão. Tay mặt nàng ấn vào miệng lão tay trái vỗ vào xương sống.

Nhạc Bất Quần há miệng, nàng bỏ vào một viên thuốc, đồng thời ngón tay trở bên phải của nàng bịt lấy mũi lão. Lập tức lão bị nghẹt thở.

Tiếp theo Doanh Doanh chặt đứt dây trói và giải khai những huyết đạo khác cho Nhạc Bất Quần. Nàng xây lưng về phía Lệnh Hồ Xung để che khuất luồng nhãn quang của chàng. Lúc nàng nhét viên thuốc vào miệng lão chàng không trông thấy.

Lệnh Hồ Xung cho là Doanh Doanh vì nể mình mà buông tha sư phụ nên chàng rất lấy làm cảm kích. Nhạc Bất Quần thấy lỗ mũi bị nghẹt thở phải há miệng hít hơi vào.

Doanh Doanh thừa cơ thả kinh lực ở bàn tay ra lập tức viên thuốc ở miệng Nhạc Bất Quần bị tống xuống bụng đồng thời nàng ghé miệng vào tai lão khẽ nói:

- Lão mà nôn viên thuốc ra thì lập tức ta dùng pháp "Tiểu trọng thủ" điểm cho đứt hết tam tâm lục mạch của lão đó.

Nhạc Bất Quần nuốt viên thuốc vào rồi, lão sợ hết hồn vì lão đoán biết đây là một thứ thuốc kịch độc của Ma giáo tên gọi Tam thi não thần đan. Lão đã nghe người ta nói ai uống thần đan vào là hàng năm phải uống thuốc giải trước ngày tết Đoan ngọ để kiềm chế vi trùng ở trong viên thuốc, nếu không thì con trùng này chuồn lên đầu óc làm đau đớn vô cùng, đồng thời lại phát điên dữ hơn cả chó dại.

Nhạc Bất Quần còn biết Ma giáo quả có môn "Tiểu trọng thủ" điểm huyết làm đứt tam tâm lục mạch. Người bị điểm huyết trở thành mềm nhũn như người không xương mà lại không chết đi được. Tuy lão là một nhân vật lắm mưu nhiều trí, gặp cơn nguy hiểm cũng không nao núng nhưng lúc này lão đã lọt vào tay người thì còn bình thân thế nào được. Lão sợ quá, sắc mặt sạm ngắt, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Doanh Doanh đứng hấn người lên nói:

- Xung lang! Họ điểm huyết bằng thủ pháp rất nặng, vậy còn hai chỗ huyết đạo nên để chờ một lúc rồi hãy giải khai thì lão mới chịu được.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ Doanh muội!

Doanh Doanh mỉm cười lắm bầm:

- Ta đã hạ thủ ngấm ngầm tuy là gạt chàng mà thực ra là giữ cho chàng khỏi bị mối đe dọa về sau.

Sau một lúc Doanh Doanh liệu chừng viên thuốc trong bụng Nhạc Bất Quần đã dần dần tiêu hóa, không còn lo lão vận nội công thổ ra nữa nàng mới giải khai nốt hai chỗ huyết đạo còn lại. Doanh Doanh lại ghé vào tai Nhạc Bất Quần khẽ nói:

- Lão nên nhớ hàng năm trước ngày tết Đoan ngọ lên Hắc Mộc Nhai để ta lấy thuốc giải cho.

Nhạc Bất Quần nghe nàng nói vậy thì biết ngay lão đã đoán trúng. Viên thuốc lão vừa uống là Tam thi não thần đan. Bất giác toàn thân run lên lão ấp úng:

- Viên thuốc đó là... Tam... Tam thi...

Doanh Doanh cười khanh khách lớn tiếng ngắt lời:

- Chính thị! Cung hỉ tiên sinh! Thần đan đó thật là tuyệt diệu mà việc chế luyện không phải chuyện dễ dàng. - Bản giáo chỉ những nhân vật địa vị cao cả, võ công trác tuyệt mới đủ tư cách uống vào mà thôi. Bảo trưởng lão! Có phải thế không?

Bảo Đại Sở nghiêng mình đáp:

- Tạ ơn giáo chủ. Thuộc hạ cũng đã được ban cho thuốc này rồi. Thuộc hạ thủy chung dốc dạ trung trinh quyết chẳng hai lòng. Chỉ biết kính cẩn vâng lệnh giáo chủ. Sau khi uống thần đan thuộc hạ được giáo chủ thêm phần tín nhiệm. Thật là một điều hay không thể kể cho xiết được.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Doanh muội... cho ân sư của tiểu huynh uống Tam thi não thần đan rồi hay sao?

Doanh Doanh tươi cười đáp:

- Cái đó là tại lão vội há miệng nuốt vào. Chắc lão đói bụng quá, cái gì cũng muốn ăn ngay. Nhạc Bất Quần từ nay lão nên gắng sức hết lòng bảo vệ sinh mạng Xung lang và ta đây là có lợi cho lão đó.

Nhạc Bất Quần cảm hận không bút nào tả xiết. Lão nghĩ thầm:

- Giả tử con yêu nữ này gặp chuyện bất ngờ bị người hạ sát thì ta cũng khổ lây. Thậm chí thị còn sống mà bị trọng thương không thể về Hắc Mộc Nhai trước ngày tết Đoan ngo thì ta biết đi đâu kiếm thị?

Lão nghĩ tới đây không khỏi run lên.

Tuy trong người lão thần công rất thâm hậu mà trước tình trạng này lão cũng không thể bình tĩnh được.

Lệnh Hồ Xung thở dài bụng bảo dạ:

- Doanh Doanh xuất thân ở Ma giáo, hành động của nàng quả nhiên có phần tà khí. Song thực ra nàng làm như vậy cũng là vì ta mà trừ họa. Ta chẳng thể trách nàng được.

Doanh Doanh nhìn Bảo Đại Sở nói:

- Bảo trưởng lão! Trưởng lão về Hắc Mộc Nhai phúc bẩm giáo chủ là Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh tuy đường đường là chương môn Ngũ nhạc phái mà nay cũng thành tâm quy thuận bản giáo. Tiên sinh đã vui lòng uống Tam thi não thần đan rồi, không còn lo chuyện gì nữa.

Lúc ban đầu Bảo Đại Sở vừa trông thấy Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung trong lòng hắn rất đổi lo âu buồn bã. Hắn cho là không làm nên chuyện thì lúc trở về tổng đàn biết báo cáo làm sao và sẽ bị giáo chủ trừng trị cách nào khó mà đoán trước được. Nhưng bây giờ Nhạc Bất Quần đã phải uống Tam thi não thần đan hắn mừng rỡ vô cùng. Hắn tin rằng giáo chủ nghe báo cáo sẽ trọng thưởng cho hắn.

Nghĩ vậy rồi Bảo Đại Sở tươi cười đáp:

- Mọi việc thành công một cách ổn thỏa là trông cậy vào chủ ý của Đại tiểu thư. Giáo chủ lão nhân gia hay tin này tất hoan hỉ vô cùng.

Doanh Doanh dặn:

- Nhạc tiên sinh đã quy thuận bản giáo, nhưng cái đó không khỏi tổn thương đến thanh danh của tiên sinh vậy các vị chớ có tiết lộ này ra ngoài. Cả vụ tiên sinh đã uống Tam thi não thần đan cũng phải giữ kín. Địa vị Nhạc tiên sinh rất cao cả trong võ lâm, tiên sinh lại mưu trí hơn người, võ công tuyệt đỉnh, sau này giáo chủ tất có chỗ nhờ cậy ở tiên sinh.

Bảo Đại Sở đáp:

- Tại hạ xin kính cần tuân lời chỉ thị của đại tiểu thư.

Lệnh Hồ Xung coi bộ dạng thảm hại của Nhạc Bất Quần không khỏi sinh lòng đau xót. Tuy lần này lão hạ độc thủ để sát hại chàng nhưng chàng nghĩ tới ơn sâu của lão cùng sư nương dưỡng dục từ thuở nhỏ đến ngày khôn lớn gần hai chục năm trời chàng vẫn coi lão như người cha ruột. Nay đột nhiên lão trở mặt biến thành cừ địch, khiến lòng chàng không khỏi ngậm ngùi.

Chàng muốn nói vài lời an ủi lão mà cổ họng tắc nghẽn không thốt ra lời.

Doanh Doanh quay lại nói:

- Bảo trưởng lão! Mạc trưởng lão! Nay hai vị trở về Hắc Mộc Nhai, ta xin gửi lời vãn an gia gia cùng Hương thúc thúc. Ta còn phải ở lại chờ cho Lệnh Hồ công tử trị khỏi thể thương rồi sẽ cùng nhau về tổng đàn để bái kiến lão nhân gia.

Giả tử là một vị cô nương khác thì Bảo Đại Sở đã nói:

- Mong công tử chóng bình phục cùng đại tiểu thư trở về Hắc Mộc Nhai để anh em thuộc hạ dâng chén rượu mừng.

Những lời chúc tụng này rất thích hợp với đôi bạn tình tuổi trẻ nhưng đối với Doanh Doanh thì khác hẳn, Bảo Đại Sở chẳng những không dám nói chuyện vui cười mà còn không dám nhìn thẳng vào mặt nàng và Lệnh Hồ Xung. Hắn chỉ cúi đầu khom lưng vâng dạ vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị kính cẩn. Hắn sợ Doanh Doanh đem lòng ngờ vực là trong bụng hắn cười thầm nàng, lúc hắn ngửa mặt lên còn làm bộ sợ sệt hoang mang.

Nguyên Doanh Doanh lúc nào cũng e dè người ta chê cười nàng cùng Lệnh Hồ Xung đã có mối tình yêu khăng khít. Chả thế mà nhiều hào khách giang hồ chỉ vì trông thấy nàng cùng Lệnh Hồ Xung ngồi gần nhau đã phải bị đẩy ra Đông Hải. Chuyến này bạn hữu vô lâm đều biết hết.

Bảo Đại Sở nghe Doanh Doanh dặn xong không dám chần chừ lập tức cáo biệt để dẫn đồng bọn lên đường trở về Hắc Mộc Nhai.

Lúc cáo biệt Lệnh Hồ Xung, Bảo Đại Sở còn tỏ ra kính trọng chàng hơn cả Doanh Doanh vì hắn biết rằng càng kính trọng Lệnh Hồ Xung bao nhiêu, Doanh Doanh càng hoan hỉ bấy nhiêu. Bảo Đại Sở là tay từng trải giang hồ hiểu rõ nhân tình thế thái nên cử động của lão rất có tế nhị và thận trọng.

Doanh Doanh thấy Nhạc Bất Quần đứng trơ như phỗng liền nói:

- Nhạc tiên sinh! Bây giờ tiên sinh đi được rồi. Di thể của tôn phu nhân tiên sinh có định đưa về Hoa Sơn để mai táng không?

Nhạc Bất Quần lắc đầu đáp:

- Cảm phiền nhị vị hạ táng y ở bên mộ của tiểu nữ. Rồi lão không ngó hai người lần nào nữa rảo bước đi ngay.

Nhạc Bất Quần thi triển khinh công tuyệt đỉnh, chỉ trong nháy mắt đã mất hút vào trong đám cây rậm.

Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung nhìn nhau bằng cặp mắt sâu thẳm. Hai người vừa trải qua những cơn biến cố khủng khiếp, mối tình yêu lại càng tha thiết. Nàng nhảy xổ vào lòng Lệnh Hồ Xung. Hai người ôm lấy nhau mà ngồi.

Vào lúc hoàng hôn, Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung đi táng thi thể Nhạc phu nhân bên cạnh mộ Nhạc Linh San. Lệnh Hồ Xung lại lớn tiếng khóc rống lên một hồi.

Sáng sớm hôm sau Doanh Doanh hỏi chàng:

- Vết thương của Xung lang hiện giờ ra sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lần này thương thế không có gì nặng lắm. Doanh muội bất tất phải quan tâm.

Doanh Doanh nói:

- Nếu vậy là hay. Chúng ta tạm trú ở đây mấy bữa để Xung lang dưỡng thương rồi phải rời đi nơi khác vì e rằng có người đã biết rồi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thế cũng phải! Tiểu sư muội ở đây có mẫu thân kề cận, nàng cũng không đến nỗi hiu quạnh và không sợ gì nữa.

Doanh Doanh lấy một cuốn sách trong bọc ra. Cuốn sách này Bảo Đại Sở đã lục thấy trong người Nhạc Bất Quần. Nàng nói:

- Pho Tịch tà kiếm phổ này đã làm cho phái Hoa Sơn của Xung lang phải nhà tan người chết, thật là mầm họa rất lớn.

Nàng nói rồi cầm cuốn sách xé vụn ra và đem đốt ở trước mộ Nhạc phu nhân cùng Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Sư phụ của tiểu huynh suốt đời ngay thẳng. Vì lão luyện Tịch tà kiếm pháp mà sau này biến đổi tính tình.

Doanh Doanh nói:

- Xung lang nói phải đó! Pho sách này kêu là Tịch tà kiếm phổ thì không đúng nên gọi nó là "Tà môn kiếm phổ" mới phải. Tập kiếm phổ này di truyền trên chốn giang hồ thật vô cùng tai hại. Nay chúng ta đã hủy nó đi nhưng có thể nói còn một bộ ở trong người Lâm Bình Chi. Song tiểu muội nghĩ rằng gã chẳng chịu đọc cho người ta viết thành bản để tặng Tả Lãnh Thiên và Lao Đức Nặc đâu. Thằng lỏi đó là con người thâm hiểm khi nào chịu trao kiếm phổ cho kẻ khác.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tả Lãnh Thiên và Lâm Bình Chi cùng đui mắt cả rồi. Lâm Bình Chi mà thực tình muốn truyền thụ kiếm pháp cho Tả Lãnh Thiên thì chỉ cần khẩu truyền chứ không dùng đến sách. Nhưng Lao Đức Nặc chưa bị đui mắt tất hẳn chiếm được nhiều tiện nghi hơn. Cả ba người này đều là những nhân vật thông minh thâm hiểm. Họ ở với nhau một chỗ mà xảy ra chuyện đấu tranh thì chưa hiểu kết quả ra sao.

Nhưng nếu hai người chọi một thì e rằng Lâm Bình Chi sẽ bị thất bại.

Doanh Doanh hỏi:

- Phải chăng Xung lang thật tình muốn bảo vệ Lâm Bình Chi?

Lệnh Hồ Xung ngó vào mả Nhạc Linh San đáp:

- Tiểu huynh chỉ bận tâm về chỗ đã hứa với tiểu sư muội bảo vệ cho Lâm Bình Chi. Nhưng gã là con người dã man không bằng giống súc vật, tiểu huynh giận mình chẳng thể phân thân gã ra làm muôn đoạn khi nào còn thật tình muốn giúp gã, có điều tiểu huynh đã hứa rồi lại nuốt lời thì dù tiểu sư muội ở dưới suối vàng cũng không nhắm mắt.

Doanh Doanh nói:

- Khi còn sống ở nhân gian y không phân biệt được ai hay ai dở nhưng sau khi chết rồi vong hồn y có linh thiêng tất nhiên biết rõ phải trái. Y mà hiểu rõ tất không cần Xung lang bảo vệ cho Lâm Bình Chi đâu.

Hồi 201

Trong khách điểm vắng nghe tin dữ

Lệnh Hồ Xung nghe Doanh Doanh giải thích như vậy chàng lắc đầu đáp:

- Câu chuyện này khó nói lắm! Chúng ta không thể biết được lòng dạ con người. Nhạc tiểu sư

muội thủy chung vẫn giữ mối thâm tình với Lâm Bình Chi. Nàng đã biết gã cố gia tâm hại mà vẫn bào chữa cho gã, không nỡ để gã gặp tai vạ.

Doanh Doanh tự nhủ:

- Xung lang nói vậy quả đúng với tâm lý Nhạc Linh San. Trông người lại ngắm vào ta. Bất luận chàng đối với ta thế nào ta cũng thủy chung một lòng một dạ với chàng. Lệnh Hồ Xung ở lại hang núi dưỡng thương hơn mười ngày. Cả vết thương mới đây gầy ra bởi mũi kiếm Nhạc Bất Quần mười phần cũng đã khỏi được đến bảy tám. Những mảnh cỏ xanh trên mồ Nhạc Linh San đã mọc cao. Lệnh Hồ Xung ra làm lễ trước hai ngôi mộ của Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San rồi cùng Doanh Doanh rời khỏi sơn động. Nơi đây vẫn còn ở trong địa phận tỉnh Hà Nam. Để người ngoài không nhận ra mình, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh lại dùng lối hóa trang. Chàng biến thành một nông dân còn nàng giả làm một cô thôn nữ.

Lệnh Hồ Xung sức nhớ tới bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn liền hỏi:

- Bây giờ trước tiên chúng ta hãy lên núi Hằng Sơn truyền chức chuông môn cho Nghi Thanh để từ nay mình khỏi bận tâm về họ nữa. Sau đó chúng ta tìm nơi thâm sơn cùng cốc hoặc góc biển ven trời để ẩn cư, không len lỏi vào chốn giang hồ thù hận nữa.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung lang định đối xử với Lâm Bình Chi bằng cách nào để giữ lời hứa với cô tiểu sư muội đã quá cố?

Lệnh Hồ Xung gãi đầu đáp:

- Vụ này thật khiến cho tiểu huynh phải điên đầu. Doanh muội đừng nhắc tới là hơn. Tiểu huynh sẽ tùy cơ hành động.

Doanh Doanh mỉm cười không nói nữa. Hai người mượn một cỗ xe lớn nhằm phía Bắc mà tiến. Một hôm đến địa giới tỉnh Tây Sơn, còn cách núi Hằng Sơn chừng bảy tám ngày đường, trời tối thì hai người vừa đến trấn Thanh Bình liền vào ngủ trọ. Dọc đường Doanh Doanh vẫn giữ tính cố chấp nhất định đòi Lệnh Hồ Xung phải trọ riêng trong một khách điểm, còn nàng ở một nơi khác chứ chẳng bao giờ trọ chung một phòng. Lệnh Hồ Xung biết nàng sợ gặp người quen họ sẽ bàn tán xôn xao thì nghĩ thầm:

- Ta cùng nàng ở với nhau trong rừng sâu núi hiểm đã mấy chục ngày có ai nói ra nói vào thì đã nói rồi. Vả lại ngày sau ta cùng nàng nên đạo vợ chồng thì cần gì phải e ngại tiếng tăm.

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng không dám thốt ra miệng. Chuyện này do nàng quyết định, chàng không thể trái ý được. Thanh Bình là một thị trấn lớn ở miền Tấn Nam. Trong thị trấn này có nhiều khách sạn. Hai người lại vào trọ trong hai khách sạn riêng biệt.

Vào khoảng nửa đêm, Lệnh Hồ Xung đang ngủ chợt nghe có tiếng người nói rất nhỏ tranh luận với nhau.

- Trong khách sạn thì nửa đêm và ban sáng có tiếng người ồn ào là chuyện thường. Lệnh Hồ Xung cũng không để ý nhưng đột nhiên một giọng nói ồm ồm nhắc tới ba chữ phái Hằng Sơn đến mấy lần khiến chàng đang mơ màng chợt tỉnh táo lại ngay, chú ý lắng tai nghe. Người nói đây trọ ở phòng khách đối diện với phòng chàng và cách nhau một cái sân nhỏ. Bọn người này nói chuyện với nhau rất khế nhưng võ công Lệnh Hồ Xung rất mực tinh thâm chàng đã chú ý là nghe rõ hết.

Bỗng thanh âm một phụ nữ đứng tuổi cất lên:

- Trước chúng ta đã có phen trú ngụ ở Hằng Sơn biệt viện lâu ngày thì thực ra chẳng khác gì người đồng môn trong phái này. Thế mà bữa nay chúng ta lại đi đánh phái Hằng Sơn thì đối với Lệnh Hồ công tử còn ra làm sao?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, lưng toát mồ hôi chàng tự nhủ:

- Bọn này đã ở trong biệt viện phái Hằng Sơn ư? Tại sao họ lại đến tấn công phái Hằng Sơn.

Nhờ trời thương ta được nghe câu chuyện này không thì lỡ hết.

Tiếng người ồm ồm lại cất lên:

- Trương phu nhân! Các vị là đàn bà quả nhiên vẫn chưa thoát khỏi lý thuyết bà tổ bà má. Tuy chúng ta có ở biệt viện của phái Hằng Sơn một đạo thật nhưng mình không phải ni cô thì sao lại bảo là người dưới trướng phái họ? Chúng ta chẳng có mối liên quan gì với Lệnh Hồ Xung. Vì nể mặt Thánh cô nên phải trọng vọng y mà thôi. Nhưng mới đây y đã cưỡng gian và hạ sát Nhạc cô nương ở phái Hoa Sơn nghe đâu Thánh cô căm hận y lắm, không hỏi gì đến y nữa rồi.

Lệnh Hồ Xung nghe đến tên Trương phu nhân chợt nhớ tới bọn người mà chàng đã gặp lần đầu tiên ở bên sông Hoàng Hà. Bọn này có bảy người cả thảy. Ngoài trương phu nhân còn có Đồng Bách song kỳ, Trường phát đầu đà Cừ Tùng Niên, Tây Bảo hòa thượng, Ngọc Linh chân nhân và Song xà ác khất Nghiêm Tam Tinh. Bảy người này ngày trước vì muốn lấy được Tịch tà kiếm phổ đã vây đánh Dư Thương Hải chưởng môn phái Thanh Thành. Sau đó bọn này lại đi theo Lệnh Hồ Xung đến tấn công chùa Thiếu Lâm và ở Hằng Sơn biệt viện với bọn quần hào Ma giáo. Người nói tiếng ồm ồm đó đúng là đầu đà Cừ Tùng Niên.

Trương phu nhân hỏi:

- Những lời đồn đại trên chốn giang hồ mười phần có đến chín là chuyện giả. Phái Hằng Sơn thiếu gì ni cô trẻ đẹp mà Lệnh Hồ công tử tuyệt không có hành động dâm tà. Vậy câu chuyện y cưỡng gian Nhạc cô nương chỉ là câu chuyện bày đặt để làm nhơ danh y mà thôi. Huống chi Thánh cô còn xinh đẹp gấp mười lần Nhạc cô nương đã đem lòng say mê công tử đến điên đảo thần hồn chẳng có lý nào công tử lại đi yêu thương kẻ khác. Những chuyện đồn đại vô lý này chỉ làm bẩn tai người nghe. Cừ Tùng Niên cười đáp:

- Phu nhân là đàn bà thì hiểu lòng dạ đàn ông thế nào được. Bọn đàn ông chẳng biết có bao nhiêu nhân tình cho đủ. Có một người rồi họ lại tính kiếm người thứ hai. Dù Thánh cô có đẹp gấp trăm lần Nhạc Linh San cũng chẳng thể giữ Lệnh Hồ Xung khỏi chia xẻ mối tình với cô khác.

Trương phu nhân nghe Cừu Tùng Niên giải thích như vậy liền đáp:

- Cừu huynh muốn nói thế nào cũng được nhưng bảo ta đi giết bọn hạ thủ của Lệnh Hồ công tử thì ta không thể làm được.

Song xà ác nhất Nghiêm Tam Tinh lên tiếng:

- Trương phu nhân không muốn làm thì bọn tại hạ không thể miễn cưỡng được, có điều phu nhân đừng quên rằng Nhạc tiên sinh đã tay cầm Hắc mộc lệnh bài của giáo chủ đủ rõ tiên sinh làm chủ môn Ngũ nhạc phái mà cũng ngấm ngấm quy thuận Triều Dương thần giáo rồi, tiên sinh có đến động chúng ta cũng là vâng lệnh của Nhậm giáo chủ.

Cừu Tùng Niên lại nói:

- Nhạc tiên sinh còn hứa lời sau khi thành công sẽ lấy Tịch tà kiếm phổ trao cho chúng ta. Ngoại hiệu tiên sinh là "Quân tử kiếm" từng nổi danh trên chốn giang hồ. Người ta thường nói "Quân tử hứa lời xem nặng bằng non", người khác nói ra còn phải giữ lời, huống chi Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần lại không thủ tín ư? Nhạc tiên sinh phải vất vả mấy chục năm trời mới thành danh là Quân tử kiếm thì có khi nào tiên sinh lại bỏ nó một cách khinh xuất?

Trương phu nhân nghe hai người thuyết một hồi mụ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Đã vậy thì chúng ta cùng hưởng phước lành cùng chia hoạn nạn.

Sáu người kia liền bật tiếng hoan hô.

Ngọc Linh chân nhân nói:

- Trương phu nhân đã không có điều dị nghị là hay lắm rồi. Bất luận Lệnh Hồ Xung có cường gian và hạ sát Nhạc cô nương hay không hoặc Thánh cô còn ưa hấn hay đã ruồng bỏ thì hấn cũng là một người có cảm tình với Triều Dương thần giáo chẳng lẽ hấn dám chống lại Hắc mộc lệnh bài của giáo chủ? Chúng ta tiêu diệt phái Hằng Sơn hấn có trách thì trách giáo chủ và Nhạc tiên sinh chứ hấn trách ta thế nào được?

Cừu Tùng Niên nói:

- Nhạc tiên sinh bảo là đã lựa chọn kỹ càng rồi mới phái người lên nằm vùng trên núi Hằng Sơn chứ không phải cả bao

nhieu người trước đã trú ngụ trong Hằng Sơn biệt viện đều được sai khiến, mấy toán đi trước chắc hiện giờ lên núi Hằng Sơn rồi.

Tây Bảo hòa thượng nói:

- Dĩ nhiên là thế! Số người trú ngụ ở Hằng Sơn biệt viện có đến hàng ngàn nếu phải đi hết và sau này họ đều được truyền thụ Tịch tà kiếm pháp thì môn kiếm pháp đó còn chi ly kỳ nữa?

Ngọc Linh chân nhân nói:

- Không! Không phải thế đâu! Nhạc tiên sinh bảo sau khi xong việc chỉ truyền Tịch tà kiếm pháp cho bọn bảy người chúng ta và Hoạt bát lưu thủ Du Tấn. Ngoài tám người này tiên sinh không truyền thụ cho ai nữa. Vậy chúng ta nên kín chuyện nếu người nào cũng năn nỉ xin tiên sinh truyền thụ kiếm pháp thì tiên sinh khó nổi khước từ.

Mọi người đồng thanh:

- Phải rồi! Phải rồi!

Trương phu nhân hỏi:

- Thằng cha Hoạt bát lưu thủ Du Tấn chỉ được cái mồm miệng lém lỏi mà sao Nhạc tiên sinh lại ưa hắn?

Ngọc Linh chân nhân đáp:

- Cái đó bản đạo cũng không rõ. Chắc là Du Tấn khéo nói làm vừa lòng tiên sinh, cũng có thể vì hắn đã lập được công trạng.

Bảy người tiếp tục nói chuyện nhưng chỉ là những mẩu vụn vặt không có gì quan hệ nữa. Bọn chúng đi đến chỗ ý hợp tâm đầu, câu chuyện mỗi lúc một thêm hứng thú. Chúng còn bảo nhau sau khi luyện thành môn Tịch tà kiếm pháp rồi sẽ liên thủ hợp lực tha hồ mà ngang dọc võ lâm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Hiện giờ mới có một mình sư phụ ta hiểu Tịch tà kiếm pháp mà còn ghê gớm như vậy nếu bọn này luyện được kiếm pháp đó rồi đồng tâm hiệp lực thì thanh thế của chúng sẽ khủng khiếp không biết đến đâu đâu mà nói. Chúng tha hồ làm mưa làm gió trên chốn giang hồ. Bọn bảy người về sau vừa nói chuyện vừa lớn tiếng hô hào điểm tiểu nhị lấy rượu thịt để chúng ăn uống cho tới sáng...

Lệnh Hồ Xung cũng không ngủ nữa, chàng tính thầm trong bụng:

- Bọn này nói là sư phụ ta tay cầm Hắc mộc lệnh bài điều động chúng trừ diệt phái Hằng Sơn là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ mấy bữa nay lão nhân gia đã lên quy thuận Triều Dương thần giáo? Vụ này khó tin lắm.

Sau một lúc ngẫm nghĩ chàng lẩm bẩm:

- Ô! Bọn Bảo Đại Sở có đem theo Hắc mộc lệnh bài. Chắc chúng bị sư phụ ta hạ sát ở dọc đường chiếm lấy lệnh bài rồi. Lúc còn ở trong hang núi sư phụ ta bị bắt và bị sỉ nhục dĩ nhiên lão nhân gia cảm phẫn đến cực điểm. Vụ này bọn Bảo Đại Sở đã được mắt thấy tai nghe. Sư phụ ta một là muốn tiết hậu, hai là muốn bịt miệng chúng nên sau khi ra khỏi hang núi đã nghĩ cách giết cả bọn và chiếm lấy lệnh bài. Giả sử ta ở vào địa vị sư phụ cũng làm như vậy.

Rồi chàng tự hỏi:

- Vì lẽ gì sư phụ lại muốn hủy diệt phái Hằng Sơn?

Sau chàng tự nghĩ ra đáp án liền tự nhủ:

- Phải rồi! Ta là chủ môn phái Hằng Sơn, lão nhân gia không địch lại ta, mỗi cảm hờn không nơi phát tiết nên nhân khi ta bị thương chưa khỏi lão nhân gia dùng Hắc mộc lệnh bài, phái người đến tiêu diệt phái Hằng Sơn làm cho ta phải mất mặt. Mặt khác lão nhân gia bị Doanh Doanh bức bách phải uống Tam thi nảo thần đan. Từ đây trở đi suốt đời lão nhân gia bị kiềm chế về tay một cô bé, lúc nào cũng nơm nớp lo âu thì sống không còn sinh thú thà chết đi cho rảnh. Hơn nữa ái thê và ái nữ của lão nhân gia đều chết cả rồi, trên đời chẳng còn vương víu gì nữa, chắc lão nhân gia định tàn sát phái Hằng Sơn một phen cho hả giận rồi tự vẫn mà chết để tránh khỏi cái nhục trường kỳ với Doanh Doanh. Lệnh Hồ Xung đặt địa vị chàng vào chỗ Nhạc Bất Quần mà tính toán như vậy. Giả tỷ chàng gặp hoàn cảnh tương tự tất nhiên chàng làm thế.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đã có thành kiến, chàng nghĩ tới đây trong lòng không khỏi nảy ra mối đồng tình với Nhạc Bất Quần.

Chàng suy tính hồi lâu rồi tự nhủ:

- Nếu ta nói rõ vụ này với Doanh Doanh tất nàng nổi giận và không chịu đưa thuốc giải cho sư phụ. Bây giờ ta hãy đuổi hết bọn

bằng môn tả đạo nằm vùng trên núi Hằng Sơn rồi sẽ tìm cách ứng phó với sư phụ.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ bụng:

- Theo lời những người này nói thì đã có một tốp đến trước núi Hằng Sơn để nằm vùng. Nhưng chắc chúng còn chờ những đoàn sau đến đông đủ rồi mới động thủ. Hiện giờ trên núi Hằng Sơn cũng chưa có gì nguy hiểm vậy sáng mai ta kiếm Doanh Doanh thương nghị cũng chưa muộn. Chàng tính vậy rồi nghe bọn Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân vừa ăn uống vừa cười nói nữa.

Chàng lên giường nằm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung tìm đến khách điểm Doanh Doanh ngủ trọ để cùng nàng dùng điểm tâm. Chàng tự nhủ:

- Muốn cho sư phụ được an toàn thì hiện giờ ta không nên nói vụ này cho nàng biết. May ở chỗ bọn bằng môn tả đạo đều là thủ hạ của nàng nên chẳng ai dám có hành động trái ý nàng. Nàng không hiểu rõ đầu đuôi cũng chẳng có gì đáng ngại.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Tiểu huynh cùng Doanh Doanh chưa làm l bái đường thành thân...

Chàng mới nói tới đây mà Doanh Doanh đã thẹn mặt đỏ bừng nàng tức giận hỏi:

- Ai cùng Xung lang bái đường thành thân?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Rồi đây nhất định phải có ngày bái đường thành thân. Dù Doanh muội không chịu tiểu huynh cũng bắt Doanh muội bái đường.

Nét mặt Doanh Doanh tựa như cười mà không phải cười. Nàng nói:

- Vừa mới sáng sớm, Xung lang đã tìm đến nói chuyện lẩn thẩn.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đây là việc chung thân đại sự của chúng ta chứ đâu phải chuyện đùa? Doanh Doanh! Ngày ở trong hang núi tiểu huynh

chợt nghĩ tới ngày sau cùng Doanh muội nên đạo phu thê, không hiểu mình nên sinh mấy đứa con là vừa?

Doanh Doanh đứng phắt dậy nhíu cặp lông mày xinh đẹp đáp:

- Xung lang còn nói chuyện này thì tiểu muội không theo lên núi Hằng Sơn nữa đâu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Được rồi! Được rồi! Tiểu huynh không nói nữa. Tiểu huynh quyết không nói nữa. Vì trong hang núi đó có nhiều đào mọc tựa như một đào cốc, nếu lại có thêm sáu tên tiểu quỷ quấy nhiễu há chẳng biến thành Đào Cốc lục tiên?

Doanh Doanh ngơ ngác hỏi:

- Sáu tên tiểu quỷ mà Xung lang nói đó ở đâu tới?

Nàng vừa thốt câu này ra khỏi cửa miệng liền tỉnh ngộ hiểu ngay là Lệnh Hồ Xung lại nói chuyện khôi hài. Nàng nguyệt chàng một cái rồi cúi đầu xuống ăn bánh nhưng trong lòng nàng cũng hí hửng mừng vui.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Tiểu huynh cùng Doanh muội lên núi Hằng Sơn tất gặp một bọn thô lỗ, họ cho là tiểu huynh cùng Doanh muội đã nên vợ chồng chắc họ không khỏi có chuyện nói nhăng nói càn. E rằng chúng làm cho Doanh muội phải bực mình.

Câu này thật trúng tâm sự Doanh Doanh. Nàng nói:

- Phải đó! Vậy bây giờ chúng ta nên cải trang để người ngoài trông thấy khó mà nhận ra được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội là một trang quốc sắc hoa nhường nguyệt thẹn thì bất cứ cải trang làm gì đi nữa cũng là một nhân vật kinh thế hãi tục. Người ngoài trông thấy tất phải la thán: "Trời ơi! Một cô thôn nữ nhan sắc tuyệt vời thế kia sao lại đi theo một gã tiểu tử xấu xa ngớ ngẩn? Như vậy phỏng có khác gì đem bông hoa hồng cắm vào đồng phân bò?" Thế rồi họ nhìn thật kỹ tất khám phá ra bông hoa tươi kia là Nhậm đại tiểu thư ở Triều Dương thần giáo. Còn đồng phân bò này dĩ nhiên là Lệnh Hồ Xung đã có diễm phúc được lọt vào mắt xanh của đại tiểu thư.

Doanh Doanh cười nói:

- Các hạ bất tất phải khiêm tốn như vậy.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Theo ý tiểu huynh thì chuyến này chúng ta lên núi Hằng Sơn tiểu huynh không nên lộ chân tướng cho mọi người biết mà phải hóa trang làm người thật xấu xa, thật khó coi. Tiểu huynh sẽ ngấm ngấm quan sát: nếu trên núi Hằng Sơn được bình yên vô sự thì chỉ một mình tiểu huynh xuất hiện, truyền chức chương môn cho Nghi Thanh xong, sẽ tới một nơi bí mật nào đó để cùng Doanh muội tương hội. Chúng ta cứ âm thầm xuống núi thì trời đất quỷ thần cũng không biết. Như vậy có hay không?

Doanh Doanh nghe Lệnh Hồ Xung nói thế biết là chàng đã hiểu rõ tính tình mình nên nghĩ ra mưu này. Lòng nàng được an ủi rất nhiều.

Nàng liền cười đáp:

- Kể ra như vậy cũng phải! Có điều Xung lang lên núi Hằng Sơn tức là lại phải chạm mặt những vị sư thái thì nên cạo tóc đầu đi để hóa trang làm một vị sư thái. Có thế người ta mới không sinh lòng ngờ vực. Xung lang hãy lại đây để tiểu muội cải trang làm một vị tiểu ni cô là thật đúng cách.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu quây quây đáp:

- Không được! Nhất định không được! Tiểu huynh mới chạm vía ni cô đã thua bạc liếng xiềng. Nếu Lệnh Hồ Xung này lại chính mình cải trang làm ni cô thì từ đây trở đi suốt đời xúi quẩy. Cái đó là không được rồi.

Doanh Doanh cười nói:

- Có biết đường thân khuất mới là đại trượng phu. Sao Xung lang lại còn úy kỵ điều nọ điều kia? Tiểu muội nhất định phải cạo đầu Xung lang mới xong.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bất tất phải cải trang làm ni cô. Nhưng muốn lên ngọn Kiến Tinh thì lẽ tất nhiên phải giả làm đàn bà. Có điều lúc tiểu huynh mở miệng nói liền bị họ nhận ra là đàn ông. Vậy tiểu huynh đã có kế hoạch. Doanh muội có nhớ tới một người ở chùa Huyền Không, ngọn Thúy Bình tại cửa Tử Diêu núi Hằng Sơn không?

Doanh Doanh trầm ngâm một lúc rồi vỗ tay nói:

- Hay quá! Hay quá! Trong chùa Huyền Không có mộ bọc phụ vừa cầm vừa điếc. Chúng ta đại náo chùa Huyền Không đến trời long đất lở mà mộ chẳng nghe thấy gì, mộ chỉ giương mắt lên mà nhìn. Phải chăng Xung lang muốn hóa trang làm mộ đó?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính là thế đó!

Doanh Doanh cười nói:

- Hay lắm! Vậy bây giờ chúng ta đi mua quần áo để Xung lang cải dạng.

Doanh Doanh lấy hai lạng bạc để mua mớ tóc dài của một người đàn bà nhà quê. Nàng chải chuốt rất cẩn thận rồi quần lên đầu Lệnh Hồ Xung. Nàng lại mặc vào mình chàng một bộ quần áo nông phụ thế là chàng đã biến thành một người đàn bà. Doanh Doanh lại bôi lên mặt Lệnh Hồ Xung một lớp phấn vàng và điểm thêm bảy tám nốt ruồi đen, sau cùng nàng đồ cao vào một bên má chàng cho da mặt nhẵn lại và một bên má rũ thấp xuống. Lệnh Hồ Xung nhìn vào trong gương thì chính chàng cũng không thể nhận được ra mình nữa.

Doanh Doanh ngấm ngấm chàng cười nói:

- Cui bề ngoài thì giống rồi nhưng thái độ chưa được. Xung lang phải có bộ mặt ngơ ngẩn và cần nhớ một điều là dù có người ở phía sau đột nhiên quát tháo hăm dọa cũng đừng mở miệng la lên.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Chuyện này thật dễ quá! Giả vờ ngơ ngẩn là bản lĩnh của tiểu huynh.

Lệnh Hồ Xung hóa trang làm mộ bọc phụ vừa cầm vừa điếc. Chàng bắt đầu luyện tập ngay từ bây giờ để sau này gặp người ngoài khỏi bại lộ hành tung. Cũng từ hôm nay hai người không vào trọ trong khách điểm mà chỉ trú ngụ ở những tòa miếu hoặc chùa chiền hoang phế. Trong khi đi đường thỉnh thoảng Doanh Doanh lại đột nhiên quát tháo để coi Lệnh Hồ Xung có giật mình hoặc lên tiếng không nhưng chàng vẫn lơ đi như chẳng nghe thấy gì và không mở miệng. Một hôm hai người đến chân núi Hằng Sơn vào buổi chiều tà liền ước định trong bảy ngày sẽ gặp nhau ở gần chùa Huyền Không. Lệnh Hồ Xung một mình lên ngọn Kiến Tĩnh

còn Doanh Doanh đi du sơn ngoạn thủy quanh quần vùng rừng núi Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung lên tới đỉnh ngọn Kiến Tinh vào lúc hoàng hôn. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu ta vào am ngay thì e rằng nơi đây nhiều người rất tinh lanh như bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Trịnh Ngạc, Tần Quyên dòm ngó và có thể sinh lòng ngờ vực. Vậy ta phải ở trong bóng tối ngấm ngấm dò xét là hơn.

Chàng nghĩ vậy liền tìm một nơi sơn động hoang vắng ngủ một giấc để chờ đêm khuya hành động. Khi Lệnh Hồ Xung tỉnh dậy thì vầng trăng đã lên tới đỉnh đầu. Chàng liền mò tới Vô Sắc am là am chính trên ngọn Kiến Tinh. Chàng tới gần tường am bỗng nhìn thấy ánh đèn lọt qua cửa sổ chiếu ra ngoài. Chàng liền rón rén tiến lại gần dập nước bọt vào đầu ngón tay, chọc thủng cửa sổ dán giấy để mắt nhìn vào trong. Lệnh Hồ Xung nhận ra đây là căn phòng nhỏ hiu quạnh, một nơi tĩnh mịch dùng làm phòng tĩnh tu của Định Nhân sư thái ngày trước. Trên bàn có thắp một ngọn đèn dầu, phía trong đặt ba cỗ bài vị của Định Nhân, Định Tĩnh và Định Dật sư thái.

Lệnh Hồ Xung nhìn cảnh tượng thê lương này không khỏi đau lòng. Giữa lúc ấy, bỗng chàng vắng nghe những tiếng trường kiếm đụng nhau chát chát vang lên. Chàng giật mình tự hỏi:

- Những người tới đây động thủ phải chăng là bọn Cừu Tùng Niên?

Chàng liền sờ tay vào thanh đoản kiếm giấy ở trong mình chạy vọt về phía phát ra tiếng động. Những tiếng khí giới đụng nhau phát ra từ trong một căn nhà ngói cách Vô Sắc am chừng hơn mười trượng. Trong căn nhà này cũng có ánh đèn lọt qua cửa sổ.

Lệnh Hồ Xung chạy tới bên cạnh nhà càng nghe rõ tiếng đấu kiếm. Chàng liền dán mắt vào khe cửa sổ để nhìn xem thì thấy hai cô Nghi Hòa và Nghi Lâm đang luyện kiếm còn Nghi Thanh cùng Trịnh Ngạc thì đứng bàng quang. Chàng liền yên tâm trở lại. Nghi Hòa cùng Nghi Lâm đang sử môn kiếm phổ của chàng truyền thụ cho. Đây là kiếm pháp mà chàng đã học được trên vách đá hậu động ở ngọn sám hồi núi Hoa Sơn. Kiếm pháp của hai cô đã khá

ting thực và đang đấu đến chỗ hăng say. Thanh trường kiếm trong tay Nghi Hòa phóng ra mỗi lúc một mau lẹ.

Nghi Lâm lơ đãng một chút liền bị mũi kiếm của Nghi Hòa phóng gần tới trước ngực. Nàng xoay kiếm lại để gạt thì đã không kịp nữa.

Nàng khẽ la lên một tiếng:

- Úi chao!

Mũi kiếm của Nghi Hòa đã chí vào trước ngực nàng. Nghi Hòa cười nói:

- Sư muội! Sư muội lại thua rồi!

Nghi Lâm rất đỗi then thùng nàng khẽ nói:

- Tiểu muội luyện lui luyện tới mà chẳng tiến bộ chút nào.

Nghi Hòa liền an ủi:

- Nhưng so với trước nay sư muội đã khá hơn, chúng ta lại luyện nữa đi.

Cô nói rồi vung trường kiếm phóng một hư chiêu. Nghi Thanh nói:

- Nghi Lâm tiểu sư muội mệt rồi nên cùng Trịnh Ngạc sư muội về ngủ đi thôi. Sáng mai hãy luyện sớm cần gì phải gấp?

Nghi Lâm dạ một tiếng rồi tra kiếm vào vỏ. Nàng vái Nghi Hòa, Nghi Thanh thi l cảo từ. Đoạn nàng dắt tay Trịnh Ngạc đẩy cửa bước ra.

Lúc Nghi Lâm đi tới bên cạnh Lệnh Hồ Xung nàng quay mặt lại nên chàng nhìn rõ dung nhan nàng rất tiêu tụy thì nghĩ thầm:

- Chắc cô tiểu sư muội này trong lòng có điều chi phiền muộn?

Nghi Hòa đóng cửa lại rồi nhìn Nghi Thanh lắc đầu. Cô chờ cho tiếng bước chân của Nghi Lâm cùng Trịnh Ngạc đi xa rồi mới nói:

- Ta xem chừng trong lòng Nghi Lâm tiểu sư muội không bình tĩnh lại được. Lòng hươu ý vượn là một điều tối kỵ trong bọn người tu hành như chúng ta. Không biết tìm cách gì để khuyên y cho được.

Nghi Thanh đáp:

- Chỉ trong lòng tự giác thì mới d d dàng. Còn người ngoài khuyên răn thì thật khó lòng.

Nghi Hòa nói:

- Ta đã hiểu vì lẽ gì y không tĩnh tâm được. Bởi y nhớ đến...

Nghi Thanh xua tay gạt đi:

- Cửa phật là nơi thanh tịnh, xin sư tử đừng nhắc tới chuyện đó. Nếu không gặp việc gấp rút báo thù cho sư phụ thì để y tự giác dần dần cũng chẳng hề chi.

Hồi 202

Lệnh Hồ Xung do thám bọn ma đầu

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Nghi Hòa nói:

- Ngày trước sư phụ thường bảo: "Mọi việc ở trên đời đều do duyên nghiệp mà nên cần phải thuận theo tự nhiên chớ có min cưỡng, nhất là việc cai quản tâm hồn càng nên theo thứ tự mà tiến dần. Nếu nóng lòng cưỡng bách càng d đi vào ma đạo". Ta nhận thấy Nghi Lâm tiểu sư muội ngoài mặt ôn hòa mà bề trong lại bồn chồn nóng nảy. Y là người giàu tình cảm kể ra không nên đưa mình vào chốn cửa Huyền Không.

Nghi Thanh thở dài nói:

- Tiểu muội cũng đã nghĩ tới điểm này. Nhưng... một là vì bản phái có người Phật môn lên tiếp nhiệm điều động mọi việc trong môn phái. Lệnh Hồ sư huynh cũng đã thanh minh chỉ thay quyền chưởng môn tạm thời trong lúc cần kíp mà thôi. Còn điều khẩn yếu thứ hai là tên ác tặc Nhạc Bất Quần đã sát hại sư phụ cùng sư thúc...

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Tại sao sư phụ ta lại sát hai vị sư thái Định Nhân và Định Tĩnh.

Bỗng nghe Nghi Thanh lên tiếng ngắt lời:

- Mối cừ thù mà không trả xong thì chúng ta là đệ tử ăn ngon ngủ yên thế nào được?

Nghi Hòa nói:

- Ta đây còn nóng ruột hơn cả các sư muội. Thôi được! Bắt đầu từ mai ta phải gia tâm đốc thúc việc luyện kiếm.

Nghi Thanh nói:

- Người ta có câu "Dục tốc bất đạt". Tiểu muội xem chừng gần đây tinh thần của Nghi Lâm tiểu sư muội càng thêm sa sút, vậy không nên thúc giục y thái quá.

Nghi Hòa nói:

- Phải rồi!

Nghi Hòa và Nghi Thanh nói chuyện tới đây rồi thối tắt đèn đi ngủ.

Nghi Thanh tuy là sư muội nhưng kế hoạch của cô có phần chu đáo hơn, nên Nghi Hòa làm việc gì cũng bàn với cô.

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài cửa sổ trong lòng rất hồi hộp nghi chàng tự hỏi:

- Tại sao bọn này bảo sư phụ ta sát hại sư phụ cùng sư thúc của họ? Vì lẽ gì việc báo cừu và chọn người lên tiếp nhiệm trông nom công việc môn hộ lại dính líu đến chuyện độc thúc tiểu sư muội ngày đêm luyện kiếm?

Lệnh Hồ Xung ngẫm nghĩ hồi lâu không tìm được manh mối liền từ từ cất bước ra đi. Chàng tự nhủ:

- Ta phải tìm biện pháp nào để hỏi riêng Nghi Lâm sư muội mới được.

Bỗng chàng nhìn thấy bóng mình từ từ chuyển động liên ngừng đầu trông lên thì thấy vầng trăng tỏ tựa hồ treo lơ lửng đầu cành. Trong óc chàng bỗng nảy ra một ý nghĩ, suýt nữa bật tiếng la. Chàng lẩm bẩm:

- Đáng lý ta phải nghĩ tới sớm hơn mới phải! Tại sao bọn họ biết trước vụ này mà ta không nghĩ ra?

Chàng lạng người đứng sát vào tường căn nhà nhỏ để đề phòng người trong phái Hằng Sơn nhìn thấy bóng chàng.

Lệnh Hồ Xung trấn tĩnh tâm thần rồi suy tưởng tỷ mỉ về tình trạng của hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật bị giết ở trong chùa Thiếu Lâm ngày trước. Chàng nhớ rõ khi đó đã kiểm điểm lại di thể thì trong mình hai vị sư thái đều không có thương tích. Hai vị cũng không phải uống mạng vì bị nội thương hay bị trúng độc. Như vậy mới thật là kỳ. Lúc đó chàng không tiện cởi áo hai vị sư thái để tra xét kỹ càng vì lý do nam nữ hữu biệt mà chàng phải giữ mình cho nghiêm cẩn. Sau chàng rời khỏi chùa Thiếu Lâm, được gặp Doanh Doanh trong một sơn động ở núi tuyết, Doanh Doanh cho chàng hay là lúc ở chùa Thiếu Lâm, nàng đã cởi áo hai vị sư thái để điều tra thương tích thì thấy trước ngực hai vị đều có một chấm đỏ như mũi kim châm.

Lệnh Hồ Xung nghe Doanh Doanh nói liền cho là hai vị sư thái đã chết về độc châm, chàng nhảy lên hỏi:

- Độc châm rồi! Trong võ lâm ai là người sử độc châm?

Lệnh Hồ Xung nhớ tới đây rồi cuộc đối thoại hôm ấy giữa chàng và Doanh Doanh liền tiếp tục diễn ra trong đầu óc chàng không sót câu nào.

Doanh Doanh nói:

- Những người kiến văn quảng bác như gia gia thúc thúc tiểu muội mà cũng không hiểu vụ này. Theo lời gia gia thì mũi châm này không phải là độc châm mà là một thứ khí giới sắc nhọn đâm trúng tâm huyết làm cho người chết. Tiểu muội còn nhận thấy mũi châm đâm vào Định Nhân sư thái hơi chệch đi một chút.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi khi tiểu huynh tìm thấy Định Nhân sư thái thì người hãy còn nóng và chưa tắt hơi. Tiểu huynh nghĩ rằng mũi châm đã đâm vào trước ngực thì không phải là chuyện ám toán mà là cuộc giao phong ra mặt. Vậy người hạ sát hai vị sư thái nhất định phải là tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Doanh Doanh nói:

- Gia gia tiểu muội còn bảo: "Đã có manh mối này thì việc tìm ra hung thủ không lấy gì làm khó khăn lắm".

Lệnh Hồ Xung vỗ tay mạnh vào vách đá trong sơn động nói:

- Doanh muội! Hai chúng ta còn sống ngày nào nhất định phải tìm ra hung thủ để rửa mối hận này.

Doanh Doanh đáp:

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại câu chuyện như trên người chàng run bắn bật, phải vịn tay vào vách động.

Miệng lẩm bẩm:

- Người sử mũi kim mà đâm chết được hai tay cao thủ như Định Nhân, Định Dật sư thái tất phải là một nhân vật đã luyện Quỷ hoa bảo điển bằng không thì Tịch tà kiếm pháp. Hiện nay Đông Phương Bất Bại đã chết rồi những người biết sử Tịch tà kiếm pháp chỉ còn sư phụ ta và Lâm Bình Chi là hai người mà

thời. Ngày hai vị sư thái bị tử nạn, Lâm sư đệ mới lấy được kiếm phổ, chưa chắc gã đã luyện xong Tịch tà kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại tình trạng Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San khi chàng gặp hai người này ở ngoài chùa Thiếu Lâm. Chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Ngày ấy thanh âm Lâm Bình Chi chưa biến thành giọng đàn bà. Bất luận gã lấy được kiếm phổ hay chưa thì môn Tịch tà kiếm pháp gã vẫn chưa luyện thành được.

Sau khi tính toán như vậy Lệnh Hồ Xung trán toát mồ hôi nhỏ giọt chàng biết người dùng mũi kim nhỏ ra mặt giao phong mà đâm chết được Định Nhân cùng Định Dật sư thái, hai tay cao thủ phái Hằng Sơn đúng là Nhạc Bất Quần, không còn sai nữa. Chàng lại nghĩ tới tâm cơ Nhạc Bất Quần thật là thâm hiểm khôn dò. Vì mưu đồ chức chủ môn Ngũ nhạc phái lão đã tri tình Lao Đức Nặc giả vờ quy thuận mà cứ để hắn nằm vùng dưới trướng mười mấy năm, không lộn mặt nạ của hắn. Sau cùng lão cố ý để hắn lấy cắp Tịch tà kiếm phổ giả đem đi. Nhân đó lão mới đâm mù được cả hai mắt Tả Lãnh Thiên một cách dễ dàng. Định Nhân và Định Dật sư thái đã cực lực phản đối việc thống nhất năm phái lại thành Ngũ nhạc phái nên Nhạc Bất Quần gặp được cơ hội là hạ thủ trừ khử ngay hai vị đi để dẹp bỏ một trở lực rất lớn trong công cuộc hợp phái. Như vậy là rất hợp tình hợp lý.

Lệnh Hồ Xung liên tưởng đến cuộc đối thoại giữa chàng và Doanh Doanh ở trong sơn động về vụ chàng bị Nhạc Bất Quần đá một cái thật mạnh hôm trước tại chùa Thiếu Lâm. Vấn đề tại sao chàng không bị thương mà Nhạc Bất Quần lại gãy xương chân vẫn chưa tìm ra được đáp án. Doanh Doanh rất lấy làm kỳ, nàng còn bảo: "Phụ thân nàng đã nghĩ nửa ngày trời mà không tìm được nguyên nhân trong vụ này".

Kể ra Lệnh Hồ Xung đã thu hút được nhiều luồng chân khí của người ngoài dĩ nhiên chàng có đủ nội lực để hộ vệ thân thể. Khi gặp đối phương đánh tới, chàng không cần vận dụng, luồng nội lực trong người chàng cũng tự động hất ra. Nhưng nếu muốn đả thương đối phương thì chàng phải phát huy nội công phản kích. Đàng này chàng chưa kịp luyện cho những luồng chân khí ngoại lai biến hóa thành nội công của chính mình thì khó mà phát huy được dù chàng muốn. Bây giờ chàng nghĩ lại thì đây cũng là thủ đoạn của Nhạc Bất Quần cố ý làm như vậy để lừa gạt Tả Lãnh

Thiên. Xương chân lão không phải do người ngoài đánh mà tự lão chấn động nội lực cho gãy. Lão muốn tỏ rõ cho Tả Lãnh Thiên trông thấy công lực lão rất tầm thường chẳng có gì đáng quan tâm, để hấn vững dạ tiến hành công cuộc hợp phái.

Thực ra Tả Lãnh Thiên đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết về việc xây dựng Ngũ nhạc phái mà lúc thành công lại bị người ta phổng mất. Nhạc Bất Quần khác nào người tọa hưởng kỳ thành chỉ việc vươn tay ra hái lấy kết quả còn Tả Lãnh Thiên vất vả bao nhiêu năm đã thành công cốc. Lệnh Hồ Xung ngẫm nghĩ hiểu được bao nhiêu chi tiết rồi bụng bảo dạ:

- Bất luận sư phụ ta đã có những hành động đen tối cùng nghĩ mọi cách để sát hại ta thì ơn đức của lão nhân gia dưỡng dục gần hai chục năm cũng sâu rộng như trời biển ta chẳng thể nào tự tay mình hạ sát lão nhân gia được. Mặt khác quần đệ tử phái Hằng Sơn nhiệt tâm báo thù cho sư phụ chúng là việc danh chính ngôn thuận ta cũng không thể cản trở được. Có điều võ công sư phụ ta ngày nay không phải như trước. Dù bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh có dụng công đến đâu thì kiếp này cũng chẳng thể bằng lão nhân gia được. Tuy ta có truyền thụ cho bọn họ mấy môn kiếm pháp tinh diệu nhưng bì thế nào được với Tịch tà kiếm pháp của lão nhân gia?

Rồi chàng bụng bảo dạ:

- Bây giờ Nghi Lâm tiểu sư muội đi ngủ rồi. Đang lúc canh khuya ta không tiện đến kiếm nàng để hỏi chuyện. Ấu là ta hãy đến Hằng Sơn biệt viện trước để coi xem bọn Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân đã tới nơi chưa?

Hằng Sơn biệt viện ở hang Thông Nguyên, tuy hang này cũng thuộc khu vực núi Hằng Sơn nhưng nó cách xa ngọn Kiến Tinh đến vài chục dặm.

Lệnh Hồ Xung liền thi triển khinh công đến tột độ chạy thật lẹ trên đường sơn đạo. Chàng đến hang Thông Nguyên vào lúc trời sáng rõ. Trước khi đi vào chàng đến bờ khe nước cúi đầu nhìn bóng mình dưới nước rồi kiểm điểm lại quần áo, giày dép rất cẩn thận không còn sơ hở chỗ nào. Lệnh Hồ Xung không vào cổng chính lại quanh sang một cổng nhỏ ở một bên để vào viện. Vừa đến cạnh cổng, Lệnh Hồ Xung đã nghe có tiếng người huyên náo. Ngày trước quần hào tụ tập nơi đây, Lệnh Hồ Xung vẫn cùng họ đua

nhau uống rượu. Trong biệt viện cả những lúc canh khuya cũng còn tiếng ồn ào không dứt.

Sau Nhậm Ngã Hành phái người đưa lệnh bài đến truyền cho mọi người phải trở về Hắc Mộc Nhai. Từ đó hang Thông Nguyên được trả lại sự yên tĩnh của nó. Lúc này Lệnh Hồ Xung nghe tiếng người xôn xao chẳng những không vui mừng mà trong dạ lại lo âu.

Chàng nghĩ bụng:

- Chuyến này bọn họ trở lại núi Hằng Sơn chẳng phải vì chuyện tử tế. Nếu không có cách nào khuyên họ bỏ đi là xảy cuộc động võ chẳng khỏi trở mặt thành thù. Thật là đáng buồn.

Lệnh Hồ Xung cùng những người này đã chung đụng bao lần biến cố nên chàng coi họ như những bạn đồng hành. Bây giờ chàng nghĩ tới nếu xảy cuộc động thủ phải đi đến chỗ chém giết nhau trách nào chàng không xót dạ?

Bỗng nghe phía trong cổng có tiếng người la ó om sòm mỗi người nói một câu:

- Thật là kỳ dị! Mẹ kiếp! Ai đã gây nên chuyện này?

- Chúng vào đây hồi nào mà quý không hay thần không biết?

Chân tay bọn chúng sao mà mau lẹ đến thế được?

- Những người bên này võ công đâu phải hạng tầm thường sao họ thấy người ngoài đến động thủ cũng không hăng dặng một tiếng?

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài nghe biết là đã xảy chuyện gì quái lạ. Chàng liền khoa chân bước qua cổng thì thấy trong sân và trên hành lang đầy những người. Bao nhiêu con mắt đổ dồn nhìn lên một ngọn cây.

Lệnh Hồ Xung ngừng đầu nhìn theo. Lập tức lòng chàng cũng hồi hộp vì thấy tám người bị treo tòn ten trên những cành cây cao chừng vài trượng. Tám người này là Cừ Tùng Niên, Trương phu nhân, Tây Bảo hòa thượng, Ngọc Linh chân nhân... Ngoài bọn bảy người ở trong khách điểm đêm trước còn một người ăn mặc diêm dúa, Lệnh Hồ Xung nhìn kỹ thì hấn là Hoạt bát lưu thủ Dạ Tấn.

Cả tám người này hiển nhiên đều bị điểm huyết lại bị cột tứ chi treo dọc ngược lên cành cây. Về mặt bọn này trông thật thảm

hại. Họ còn ra chiều bên lên, thật là một trường hợp hy hữu trên đời. Người họ chỉ có gió thổi đưa đi đưa lại, còn chính họ không nhúc nhích được chút nào.

Bỗng thấy hai con rắn đen sì dài chừng hơn trượng chuồn đi chuồn lại trên mình tám người này. Đó chính là pháp bảo tùy thân của Song xà ác khát Nghiêm Tam Tinh. Hai con rắn này quanh quẩn trên mình Nghiêm Tam Tinh mà không làm gì được. Chúng liền truyền sang người Cừu Tùng Niên. Máy người kia vừa sợ hãi vừa chán ghét hai con rắn khốn nỗi không nhúc nhích được. Bỗng thấy trong đám đông có một người nhảy ra. Hắn chính là Dạ miêu tử Kế Vô Thi. ay mặt cầm một lưỡi đao trủy thủ. Kế Vô Thi nhảy lên cắt đứt dây trời cho Đồng Bách Song Kỳ.

Hai người này từ trên không rớt xuống. Dưới gốc cây liền có người giơ tay ra đón lấy rồi đặt xuống đất. Người này chính là lão béo chùn béo chụt tên gọi Lão Đầu Tử. Chỉ trong khoảnh khắc Kế Vô Thi đã cứu xong tám người xuống rồi giải khai huyết đạo cho họ.

Bọn Cừu Tùng Niên vừa được tự do liền ngoác miệng ra mà thóa mạ. Họ tuôn ra những lời thô tục cục cằn tưởng không cần thuật kỹ. Lệnh Hồ Xung lại thấy bọn này giương mắt lên nhìn nhau kẻ thì mỉm cười người thì lộ vẻ kinh dị.

Có người nói một tiếng "Dĩ".

Có người la một tiếng "Âm".

Có người đọc "Tiểu".

Có người hô "Mệnh".

Trương phu nhân ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trên trán bọn Cừu Tùng niên cả thấy bảy người, mỗi người đều viết một chữ son đỏ chói, có người chữ "dĩ" có người chữ "âm". Mụ đoán chắc trán mình cũng có một chữ, liền giơ tay lên chùi. Tổ Thiên Thu đã đoán biết là trên trán tám người mỗi người có một chữ gộp lại thành một câu. Rồi lão đọc:

"Âm mưu dĩ bại, Tiểu tâm cầu mệnh".

Bọn chúng biết là đúng rồi liền lắm bầm nhắc lại: "Âm mưu dĩ bại, Tiểu tâm cầu mệnh".

Bọn người giáo hoạt như Du Tấn đều hiểu nghĩa ngay, chỉ có Tây Bảo hòa thượng lớn tiếng thóa mạ:

- Âm mưu con khỉ gì bị bại lộ? Chúng bảo coi chừng cái mạng chó má là của ai? Quân khốn kiếp nào vô lễ đến thế?

Ngọc Linh chân nhân vội xua tay ngăn lại. Lão nhỏ nước miếng ra bàn tay lau chữ trên trán. Lệnh Hồ Xung đứng bên thấy vậy rất lấy làm kỳ bụng bảo dạ:

- Té ra trong bóng tối đã có cao nhân khám phá ra âm mưu của bọn họ. Nếu vậy thì mình khỏi phải ra tay, may biết chừng nào!

Tổ Thiên Thu hỏi Du Tấn:

- Du huynh! Không hiểu tám vị đã bị người nào ám toán? Du huynh có thể cho biết được chăng?

Du Tấn tủm tỉm cười đáp:

- Nói ra thật mắc cỡ! Đêm qua tại hạ ngủ say quá nên không hiểu đã bị người ta điểm huyết lúc nào rồi treo ngược lên cây cao này. Chắc tên ác tặc kia đã xông "Kê mình hoàn hồn hương" là một thứ thuốc mê làm cho mọi người mê man không biết gì cho đến lúc gà gáy mới tỉnh lại, nếu không thì bản lãnh tiểu đệ kém cỏi bị người ta ám toán đã đành nhưng còn những nhân vật trí dũng kiêm toàn như Ngọc Linh chân nhân, Trương phu nhân... thì mắc tay họ sao được?

Trương phu nhân háng dặng một tiếng rồi nói:

- Nhất định là thế!

Mụ không muốn nói nhiều liền vào nhà trong soi gương rửa mặt. Bọn Ngọc Linh chân nhân cũng theo vào. Quần hào ở ngoài bàn tán không ngớt. Ai cũng tấm tắc cho là chuyện kỳ dị và chưa tin hẳn lời Du Tấn có đúng sự thực hay không.

Có người lại nói:

- Tất cả mấy chục người đều ngủ trong nội đường nếu bị xông thuốc mê thì hết thấy đều mê man mới phải, sao lại chỉ có mấy người bọn chúng bị hôn mê?

Mọi người vẫn ngẫm nghĩ về câu: "Âm mưu đã bị bại lộ" mà không hiểu là âm mưu chuyện gì, họ đoán mãi không ra.

Lệnh Hồ Xung cứ đứng bên nghe, nhủ thầm trong bụng:

- Giả tỷ bấy nhiêu người cùng tham dự vào việc này thì dĩ nhiên họ đã hiểu đó là âm mưu gì rồi. Dù họ có giả vờ không biết,

họ quyết cũng chẳng bàn ra tán vào không ngớt. Xem chừng chỉ có một số nhỏ vâng lệnh sư phụ ta đến đây để hành động mà thôi. Nhưng ta không hiểu cao nhân nào đã treo ngược tám người kia lên cây là ai?

Bỗng nghe một người cười nói:

- May mà chuyến này không có mặt bọn Đào Cốc lục quái nếu chúng cũng đến chắc còn làm cho mình phải nhức đầu.

Một người khác hỏi:

- Sao ông bạn lại quyết đoán không phải là Đào Cốc lục tiên đã ám toán? Sáu anh em nhà này tính tình cổ quái, có khi đây là thủ đoạn ngấm ngầm của chúng cũng chưa biết chừng.

Tổ Thiên Thu lắc đầu quây quây nói:

- Không phải! Không phải! Nhất định không phải đâu.

Người nói trước hỏi:

- Sao Tổ huynh biết thế?

Tổ Thiên Thu cười đáp:

- Đào Cốc lục tiên tuy võ công cao thâm nhưng chữ nghĩa lại ít lắm. Đừng nói những chữ viết trên trán mấy người kia mà ngay hai chữ "âm mưu" tại hạ dám nói quả quyết là chúng không biết viết.

Quần hào nổi lên tràng cười ha hả đồng thanh nói: - Có lý!

Mọi người đều bàn tán về câu chuyện vừa rồi ra chiều hứng thú. Chẳng ai để ý tới Lệnh Hồ Xung đứng bên, hiện chàng đã giả làm mục bọ phụ ngớ ngẩn.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Kẻ nào thái độ bất chính mà lẳng lặng không lên tiếng thật đáng nghi là họ đã tham dự vào vụ âm mưu này.

Đoạn chàng kiếm một mảnh vải rách lau chùi cát bụi trên đại đường. Chàng vừa cúi đầu làm vừa để tâm ngấm ngầm quan sát động tĩnh.

Lệnh Hồ Xung nhìn nhận lại quần hào trong Hằng Sơn biệt viện thì đa số là những người mà chàng đã quen biết. Chàng để ý dò xét thì những người trầm mặc ít nói khó lòng khám phá ra tâm

sự họ, chỉ những kẻ hô hào lỗ mãng thì lúc này lại tỏ ra rụt rè ra chiều suy nghĩ. Phần nhiều những người này có đáng khả nghi.

Lệnh Hồ Xung để ý từng cử chỉ của họ, đồng thời bụng bảo dạ:

- Nếu ta không làm thì số người tham dự vào cuộc âm mưu chỉ độ một vài phần mà thôi. Nếu ta hành động hấp tấp đối với họ thì tất người khác có điều dị nghị. Cứ tình trạng này mà xảy chuyện bất trắc thì bạn hữu ta trong biệt viện cũng đủ kiềm chế những kẻ vọng động. Quân đệ tử phái Hằng Sơn chưa có gì đáng lo. Ta mà vội vã trừ khử những kẻ ngoài phe mình thì bạn hữu ta thế nào cũng có một số gặp phải độc thủ. Bữa nay tám người công nhiên bị treo ngược lên cành cây là một điều hay, nó cảnh cáo cả hai phe cùng phải để tâm và dè dặt.

Chiều hôm ấy bỗng nghe bên ngoài có tiếng người hô lớn:

- Các vị ra mà coi! Ngoài kia lại xảy chuyện ly kỳ.

Quần hào liền kéo ùa ra.

Lệnh Hồ Xung cũng lặng lẽ theo sau. Chàng thấy cách biệt viện khoảng mấy dặm về mé hữu có đông người xúm xít. Quần hào rảo bước đi về phía đó. Lệnh Hồ Xung chạy gần tới nơi thì thấy bọn người ở đây đang thi nhau nghị luận rất ồn ào. Số là dưới chân núi có mười mấy người đang ngồi ngửa mặt lên đỉnh núi. Những người này hiển nhiên đã bị điểm huyết và không cử động được. Lệnh Hồ Xung nhìn theo mục quang những người này thì thấy trên vách núi có viết dòng chữ vàng:

"Âm mưu đã bị bại lộ! Hãy coi chừng cái mạng chó má!"

Chữ viết bằng hoàng thổ nét bút chưa khô tỏ ra mới viết trong khoảnh khắc. Quần hào thấy tình trạng này chẳng ai có chủ ý gì. Họ phân vân không hiểu có nên giải khai huyết đạo để cứu bọn kia chăng?

Mấy người ngồi dưới chân núi nghe tiếng quần hào xôn xao quay đầu nhìn lại. Lệnh Hồ Xung nhận ra hai nhân vật thích ăn thịt người là Mạc Bắc Song Hùng. Ngoài hai người này còn Bảo Đại Sở và Mạc trưởng lão ở Ma giáo.

Lệnh Hồ Xung không khỏi giật mình miệng lẩm bẩm:

- Trước mình vẫn tưởng sư phụ đã hạ sát mấy tên trưởng lão Ma giáo để chiếm lấy Hắc mộc lệnh bài nhưng nay họ còn đây thì

ra lão nhân gia lấy lệnh bài ở đâu chứ không phải ở trong tay bọn này.

Kế Vô Thi tiến lại giải khai á huyết cho Mạc Bắc Song Hùng nhưng hắn vẫn để nguyên những huyết đạo khác thành ra hai người này vẫn chưa cử động được.

Kế Vô Thi nói:

- Tại hạ có điều chưa hiểu rõ muốn thỉnh giáo. Xin hai vị cho hay đã tham dự vào âm mưu gì? Toàn thể anh em tới đây đều muốn biết điều đó.

Quần hào đồng thanh lên tiếng:

- Phải đấy! Các vị định âm mưu chuyện gì thử nói cho anh em nghe.

Bắc Hùng lớn tiếng thóa mạ:

- Quân chó đẻ! Ông tổ mười tám đời nhà nó! Có âm mưu gì đâu? Âm mưu con bà nó là giống rùa chẳng?

Tổ Thiên Thu nói:

- Vậy các vị bị ai điểm huyết có thể nói cho anh em biết chẳng?

Bạch Hùng đáp:

- Nếu lão gia mà biết thì còn nói làm chi? Lão gia đang đi tản bộ trên sườn núi đột nhiên thấy tê chồn ở phía sau thế là bị loài rùa đen điểm huyết. Nếu phải bậc anh hùng hảo hán đã thẳng thắn cầm gươm đao tử đấu một phen đằng này quân khốn kiếp lại đánh lén sau lưng nên lão gia không kịp đề phòng.

Tổ Thiên Thu lên tiếng:

- Hai vị không nói thì thôi! Chuyện bí mật đã bị người khám phá thì không làm gì được nữa đâu. Có điều anh em đây phải lưu tâm hơn một chút.

Trong quần hùng có người nói lớn:

- Tổ huynh! Họ đã không chịu thành thực với mình thì cứ để họ ngồi chơi dưới chân núi ba ngày ba đêm cũng chẳng sao.

Người khác phụ họa:

- Ai đã chen nhọc vào cổ ngựa thì để họ đến mà cưỡi, bây giờ Tổ huynh buông tha bọn họ là rước họa vào mình. Tổ huynh sẽ bị treo ngược lên cành cây chứ chẳng phải chuyện đùa.

Kế Vô Thi nói:

- Chí lý! Chí lý! Thưa hai vị huynh đài! Tại hạ tuy không phải là kẻ muốn thông tay đứng nhìn mà sự thực có điều e ngại.

Mạc Bắc Song Hùng đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai người lại lớn tiếng thóa mạ. Nhưng chỉ chửi trống không chứ không dám công nhiên chửi bởi Kế Vô Thi hay mặt sát ai trong bọn quần hùng. Té ra Mạc Bắc Song Hùng vẫn sợ quần hùng nổi nóng mà chúng không cử động được thì còn phản kích gì nổi?

Kế Vô Thi chấp tay vừa cười vừa nói:

- Tại hạ xin cáo từ các vị!

Rồi hần trở gót bỏ đi.

Mọi người chỉ trở bàn tán một lúc nữa rồi dần dần tản về. Trong quần hùng dĩ nhiên cũng có người về phe với Mạc Bắc Song Hùng nhưng trước tình cảnh này ai chẳng e dè nếu công nhiên ra tay giải cứu cho bạn là thân thể mình sẽ bị bại lộ. Lệnh Hồ Xung cũng từ từ cất bước trở về. Vừa đến cổng viện chàng lại nghe phía trong có tiếng người huyên náo. Kẽ la ó om sòm, người cười đùa giỡn cợt.

Lệnh Hồ Xung ngừng đầu nhìn lên thì lại thấy hai người bị treo ngược trên cành cây. Chàng chú ý nhìn liền nhận ra một người là Vạn lý độc hành Điền Bá Quang, còn người thứ hai là Bất Giới hòa thượng.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Bất Giới đại sư là phụ thân của Nghi Lâm tiểu sư muội, Điền Bá Quang là đệ tử của nàng, chẳng có lý nào hai người này lại đem lòng phản nghịch phái Hằng Sơn. Trái lại những khi phái này gặp tai nạn họ đều hết sức ra tay viện trợ, thế mà cũng bị treo ngược lên cây, tựa hồ cùng phe với bọn âm mưu là nghĩa làm sao? Vấn đề này thật là bí ẩn khó lòng tìm ra được đáp án.

Hồi 203

Tiểu ni cô thổ lộ tâm tình

Bất Giới hòa thượng và Diên Bá Quang bị treo ngược trên cành cây khiến cho Lệnh Hồ Xung phải điên đầu. Thoạt tiên chàng cho là vụ này thật vô lý, sau đầu óc chàng lóe lên một tia sáng làm đảo lộn những ý nghĩ lúc trước.

Chàng lẩm bẩm:

- Bất Giới hòa thượng bản tính thành thật lại không kiếm chuyện với ai thì vì sao lão cũng bị treo lên cây? Phải chăng đây là có kẻ ghét lão hay tình nghịch mà bày ra tấn kịch này. Nhưng sức một người thì ít có ai có thể bắt được Bất Giới đại sư, không chừng đây lại là trò đùa rối của bọn Đào Cốc lục tiên.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ, chàng chợt nhớ tới lời Tổ Thiên Thu đã nói trước là Đào Cốc lục tiên khó lòng viết nổi hai chữ "âm mưu", lý luận đó thật là xác đáng. Rồi chàng tự hỏi:

- Đây không phải là kiệt tác của Đào Cốc lục tiên thì ai đã bày ra trò này?

Trong lòng rất đỗi hồ nghi, Lệnh Hồ Xung từ từ cất bước tiến vào trong viện. Giữa những tiếng cười ồn ào chàng nhìn thấy cả Bất Giới hòa thượng lẫn Diên Bá Quang đều có một giải lụa vàng buông thông xuống. Trên hai giải lụa này đều có viết một giòng chữ. Giải lụa của Bất Giới hòa thượng có câu: "Con người này tham dâm hiếu sắc, vô tình bạc hãnh nhất thiên hạ". Trên giải của Diên Bá Quang viết câu: "Người này lớn mật làm càn mà hành động bất lực đệ nhất thiên hạ".

Lệnh Hồ Xung ngó hai giải lụa, lòng chàng nảy ra những ý nghĩ mâu thuẫn. Chàng lẩm bẩm:

- Những chữ viết trên giải lụa này lằm rôi. Bất Giới hòa thượng nào phải phường tham dâm hiếu sắc? Bốn chữ "Tham dâm hiếu sắc" đổi sang cho Diên Bá Quang mới đúng vì gã nguyên là một tên đạo tặc hái hoa nhưng bảo gã là tay lớn mật làm càn thì thật là sai bét. Bốn chữ "lớn mật làm càn" đưa qua bên Bất Giới hòa thượng thì còn có lý, vì đại sư đã hành động đúng với pháp

hiệu "Bất Giới". Lão không cử giết người, chẳng kiêng ăn mặn, làm hòa thượng mà lấy cả ni cô mới là lớn mật làm càn. Còn bốn chữ hành động bất lực thì không biết từ đâu mà ra. Nhưng chàng thấy hai giải lụa buộc vào cổ hai người riêng biệt cho buông rũ lòng thông tỏ ra hành động có ý thức, chứ không phải hấp tấp mà bảo buộc lộn giải của người nọ sang người kia.

Quần hào vừa chỉ trỏ cười đùa vừa nghị luận. Ai cũng nói:

- Điền Bá Quang là tên đạo tặc hái hoa nổi tiếng tham dâm hiếu sắc khắp thiên hạ. Chẳng hiểu đại hòa thượng có cảm hóa được gã không?

Kế Vô Thi cùng Tổ Thiên Thu hai người thì thảo bàn tán. Họ cho là vụ này rất ngoắt ngoáy. Hai người đã biết rõ Bất Giới hòa thượng có mối giao hảo với Lệnh Hồ Xung liền bảo nhau ra giải cứu cho nhà sư. Thế rồi Kế Vô Thi tung mình nhảy lên cắt đứt giây trời cho cả hai người. Bất Giới hòa thượng cùng Điền Bá Quang được giải cứu rồi, đều cúi gằm mặt xuống ra chiều hối hận buồn rầu chứ không chửi bới om sòm cùng văng những lời thô tục khó nghe như bọn Cừ Tùng Niên, Mạc Bắc Song Hùng.

Kế Vô Thi khẽ hỏi Bất Giới hòa thượng:

- Tại sao đại sư lại bị người ta gieo vạ cho thế này?

Bất Giới hòa thượng chỉ lắc đầu chứ không nói gì. Lão từ từ cởi giải lụa nhìn hàng chữ một lúc rồi đột nhiên dậm chân mà khóc òa lên. Biến diễn này thật ra ngoài ý nghĩ của quần hào. Bao nhiêu người đều yên lặng trở lại, ngơ ngác nhìn lão. Bất Giới hòa thượng nắm hai tay nện vào trước ngực lão càng khóc càng ra vẻ thương tâm.

Điền Bá Quang tìm lời khuyên giải:

- Thái sư phụ! Thái sư phụ hà tất phải buồn phiền về vụ này. Chúng ta lỡ tay bị người ám toán rồi thì chúng ta nhất định cũng tìm ra kẻ thù xé xác làm muôn đoạn cho hả giận...

Gã chưa dứt lời thì Bất Giới hòa thượng xoay tay đánh ra một chưởng hất gã văng đi hơn trượng. Luồng chưởng lực cực kỳ khủng khiếp! Điền Bá Quang bị sừng húp một bên mặt, người gã lão đảo muốn té. Bất Giới hòa thượng đã phóng chưởng đánh Điền Bá Quang mà vẫn chưa nguôi giận. Lão lớn tiếng thóa mạ:

- Thằng giặc thối tha kia! Chúng ta có phạm tội mới bị treo lên cây... thế mà mi còn lớn mặt muốn giết người ư?

Điền Bá Quang tuy không hiểu đầu đuôi gì cả nhưng cũng hiểu ngay nhân vật kia tất có lai lịch phi thường nên thái sư phụ mới không dám đắc tội. Gã liền vâng dạ luôn miệng. Bất Giới hòa thượng lại thộn mặt ra vừa khóc vừa đấm ngực. Đột nhiên lão xoay tay phóng chưởng nhằm đánh Điền Bá Quang lần nữa. Thân pháp Điền Bá Quang cực kỳ mau lẹ. Lần này gã nghiêng người đi tránh khỏi rồi la lên:

- Thái sư phụ!

Bất Giới hòa thượng phóng chưởng không trúng Điền Bá Quang nhưng lão cũng không rượt theo gã. Tien tay lão xoay lại đập vào cái ghế đá ở trong viện đánh chát một tiếng. Cái ghế này ghép bằng đá hoa cương bị phát chưởng đánh trúng bụi đá bay lên tứ tung. Bất Giới hòa thượng vừa khóc vừa la, đồng thời hai tay lão tiếp tục giáng xuống ghế hơn mười phát chưởng. Những luồng chưởng lực càng về sau càng mãnh liệt. Hai tay lão máu đầm đìa. Mặt ghế vỡ vụn bay lên từng mảnh. Bỗng nghe đánh cắc một tiếng, cái ghế đá bị gãy làm bốn đoạn.

Quần hào thấy chưởng lực của Bất Giới hòa thượng khủng khiếp như vậy ai cũng kinh hãi không dám thở mạnh. Họ sợ lúc lão đang cơn thịnh nộ mà nhằm mình phóng chưởng đánh tới thì cái đầu có rắn như đá cũng không chịu nổi. Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử và Kế Vô Thi ba người ngơ ngác nhìn nhau không biết làm thế nào. Điền Bá Quang thấy thái độ Bất Giới hòa thượng có điều khác lạ liền nói:

- Xin liệt vị chiếu cố sư thái dùm tại hạ. Tại hạ phải đi mời sư phụ đến mới được.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Tuy ta đã hóa trang nhưng Nghi Lâm tiểu sư muội là người tinh tế, phải giữ sao cho nàng không nhìn thấy chỗ sơ hở.

Chàng đã giả dạng quang minh, rồi cải trang làm nông dân nhưng đều là đàn ông có phần dễ dàng hơn. Lần này chàng hóa trang làm đàn bà nên trong lòng không tự tin được chỉ sợ bại lộ hàng tung.

Lệnh Hồ Xung tìm đến gian phòng chứa củ ở vườn sau đến ẩn mình, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn Mạc Bắc Song Hùng đột nhiên bị phong tỏa huyết đạo mà chắc bọn Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu đêm nay sẽ đến nghe lỏm bọn người kia nói chuyện.

Rồi chàng tự nhủ:

- Ta hãy ngủ một giấc chờ đến nửa đêm hãy đi thám thính.

Suốt một đêm không ngủ, chàng đã mệt nhoài. Tai chàng vẫn còn nghe tiếng Bất Giới hòa thượng kêu khóc không ngớt. Chàng vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười. Đầu óc mông lung rồi ngủ đi lúc nào không biết. Khi Lệnh Hồ Xung thức giấc mở mắt ra chỉ thấy trời tối mờ. Chàng lần vào nhà bếp tìm cơm nguội canh thừa ăn cho đỡ đói vẫn không thấy ai đến hỏi han gì. Lệnh Hồ Xung lại chờ một lúc lâu thấy tiếng người đã yên lặng liền quanh ra sau núi, chân bước chậm chạp đến gần chỗ bọn Mạc Bắc Song Hùng bị hãm. Lệnh Hồ Xung nằm phục trong đồng cỏ rậm cách đó xa xa lắng nghe động tĩnh. Chẳng bao lâu chàng nghe tiếng hô hấp nhịp nhàng ít ra có đến trên hai chục người tản mát quanh đó.

Trong bụng cười thầm chàng tự nghĩ:

- Chắc bọn Kế Vô Thi cùng người ngoài đã đến gần đây để nghe trộm. Thiên hạ thật lắm người thông minh!

Rồi chàng lăm bắm:

- Kế Vô Thi quả là người khôn ngoan, hắn chỉ giải khai á huyết cho Mạc Bắc Song Hùng là hai tên thích ăn thịt người lại nói thô tục chứ không giải khai á huyết cho bọn Bảo Đại Sở. Không thế thì Mạc Bắc Song Hùng mà mở miệng lên tiếng là những kẻ tinh khôn như Bảo Đại Sở liền ngăn cản ngay.

Bỗng nghe Bạch Hùng lên tiếng chửi mắng:

- Tổ bà những con muỗi này sao mà lắm thế? Ông tổ mười tám đời nhà chúng muốn hút sạch máu của lão gia mới vừa lòng chắc.

Hắc Hùng cười nói:

- Muỗi chỉ hút máu người mà không hút máu ta, chẳng hiểu vì duyên cớ gì?

Bạch Hùng mắng ngay:

- Máu của người thối tha đến độ muỗi cũng không thèm hút còn khoe mẽ gì?

Hắc Hùng cười nói:

- Chẳng thà máu ta thối tha khỏi bị đàn muỗi bầu vào mình còn hay hơn.

Bạch Hùng lại lớn tiếng chửi rủa:

- Loài rùa đen! Quân chó đẻ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Người đã không nhúc nhích được mà còn bị hàng trăm, hàng ngàn con muỗi bầu vào hút máu thì khó chịu thật.

Bạch Hùng chửi mắng một hồi rồi nói:

- Sau khi lão gia được giải khai huyết đạo thì việc đầu tiên là phải trả thù thằng cha Dạ Miêu Tử.

Lão gia điểm huyết quân rùa đen rồi xẻo thịt đùi hăn để ăn sống.

Hắc Hùng cười nói:

- Ta thích ăn thịt tiểu ni cô hơn. Chúng da trắng lại thịt mịn mới ngon lành chứ.

Bạch Hùng nói:

- Nhạc tiên sinh đã bảo đem hết bọn ni cô lên núi Hoa Sơn, chẳng còn đâu để người ăn thịt.

Hắc Hùng cười nói:

- Những mấy trăm tên ni cô mình có ăn thịt bất quá mất ba bốn tên thì Nhạc tiên sinh biết thế nào được?

Bạch Hùng lại lớn tiếng mắng chửi:

- Quân khốn kiếp! Quân rùa đen!

Hắc Hùng tức giận hỏi:

- Người không ăn thịt ni cô thì mặc xác người, sao người lại mắng ta?

Bạch Hùng đáp:

- Ta mắng chửi giống muỗi chứ mắng người bao giờ?

Lệnh Hồ Xung đang tức cười chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân người rón rén tiến gần lại.

Chàng lẩm bẩm:

- Không khéo người này dẫm chân lên mình ta.

Người kia nhằm trúng phía sau lưng Lệnh Hồ Xung đi tới.

Bỗng người đó ngồi thụp xuống rồi nhẹ nhàng kéo tay áo Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Người này là ai? Chẳng lẽ họ nhận ra mình rồi?

Chàng ngoảnh đầu nhìn lại. Dưới ánh trăng huyền ảo, chàng thấp thoáng thấy gương mặt thanh tú thoát tục, người này chính là Nghi Lâm.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, bụng bảo dạ:

- Té ra hành tung mình đã bị nàng khám phá. Mình cải dạng nữ nhân không giống mất rồi.

Nghi Lâm ngheo đầu chúm môi từ từ đứng lên vẫn nắm tay áo Lệnh Hồ Xung tỏ ý muốn cùng chàng ra xa để nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung không sao được liền đứng dậy theo nàng đi về phía tây. Hai người vẫn lẳng lặng không nói nửa lời. Nghi Lâm theo con đường sơn đạo nhỏ hẹp ra khỏi Thông Nguyên cốc. Đột nhiên nàng lên tiếng:

- Há chẳng nghe người ta nói: "Dẫn thân vào chỗ thị phi là nguy hiểm vô cùng!".

Nàng nói câu này tựa hồ không phải nói với Lệnh Hồ Xung mà nói thế như để mình nghe.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt tự hỏi:

- Nàng nói câu này là có ý gì? Hay nàng chưa nhận ra ta?

Rồi thấy nàng rẽ sang hướng bắc đi về phía cửa Từ Diêu. Nàng chuyển quanh một góc núi lần tới bên một khe suối nhỏ. Bỗng nàng khẽ cất tiếng hỏi:

- Chúng ta ra đây nói chuyện hoài bà bà nghe tiểu ni cô nói có ngán không?

Rồi nàng cười ruồi nói tiếp:

- Á bà bà ơi! Trước nay tiểu ni cô nói gì bà bà cũng không nghe tiếng, giả tử bà bà mà nghe rõ rồi thì tiểu ni không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng Nghi Lâm ra vẻ thành thật mới biết nàng chưa nhận ra mình, nàng vẫn tưởng chàng là mục bọ phụ vừa cầm vừa điếc ở trên chùa Huyền Không.

Bất giác chàng nổi tính trẻ thơ bụng bảo dạ:

- Ta không tiết lộ thân thế vội để xem nàng nói gì?

Nghi Lâm nắm tay áo Lệnh Hồ Xung kéo chàng tới bên một gốc liu lớn, nàng ngồi xuống một phiến đá dài. Lệnh Hồ Xung cũng ngồi xuống theo. Chàng cố ý ngồi nghiêng người xây lưng về phía có ánh trăng để Nghi Lâm không nhìn rõ mặt. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ ta giả làm mục bọ phụ cầm điếc cũng giống đến thế ư? Nghi Lâm còn không nhận ra thì kẻ khác khám phá chân tướng ta thế nào được?

Rồi chàng tự trả lời:

- Phải rồi! Vì đêm tối mập mờ nên giống chỉ cần giống vài phần là nàng đã khó mà khám phá ra được. Thuật cải trang của Doanh Doanh quả đã đến chỗ tuyệt xảo.

Nghi Lâm ngừng đầu nhìn mảnh trăng lưỡi liềm trên trời và mặt đầm chiêu buông tiếng thở dài.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng buồn thiu buồn thiu cầm lòng không được chàng toan cất tiếng hỏi:

- Tiểu sư thái! Tiểu sư thái hãy còn nhỏ tuổi mà sao đã lắm chuyện buồn phiền như vậy?

Tuy chàng nghĩ thế nhưng chưa lên tiếng thì Nghi Lâm đã thủ thỉ nói:

- Á bà bà! Bà bà tử tế quá! Tiểu ni thường kéo bà bà đi nói chuyện tâm sự mà chẳng lần nào bà bà từ chối. Bà còn nhẫn nại ngồi chờ tiểu ni muốn nói bao nhiêu thì nói. Bà đã chiều lòng tiểu ni như vậy đáng lý tiểu ni không nên làm phiền bà bà mãi nhưng bà bà thật tình thương yêu tiểu ni nên tiểu ni coi bà bà chẳng khác gì má má. Tiểu ni không còn má má, mà dù có má má chẳng nữa tiểu ni cũng không dám nói những câu chuyện tâm người nghe.

Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm sắp dốc bầu tâm sự thì ngấm ngấm cảm giác có điều không ổn.

Chàng lăm bắm:

- Nàng muốn nói tâm sự gì? Ta lừa gạt một thiếu nữ để nàng thổ lộ những điều bí ẩn trong lòng là hành vi bất chính. Chi bằng ta liệu bỏ đi là hơn.

Chàng nghĩ vậy rồi uể oải đứng dậy.

Nghi Lâm níu áo chàng hỏi:

- Á bà bà! Bà bà ... muốn về ư?

Thanh âm nàng đầy vẻ thất vọng.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn Nghi Lâm thấy nàng lộ vẻ cực kỳ đau khổ, cặp mắt ra ý cầu khẩn chàng sinh lòng bất nhẫn nhủ thầm:

- Tiểu sư muội hình dong tiêu tụy. Trong lòng chứa chất biết bao nhiêu là mối u sầu nếu không để nàng nói ra cho hả tất chẳng sớm thì muộn cũng lâm trọng bệnh. Có điều ta nghe rồi để dạ mà cần thủy chung giữ cho nàng không biết rõ chân tướng, có thể mới tránh cho nàng khỏi mắc cỡ. Đoạn chàng từ từ ngồi xuống.

Nghi Lâm thò tay bá cổ Lệnh Hồ Xung ra chiều thân thiết nói:

- Á bà bà ơi! Bà bà phúc đức quá! Bà bà hãy ngồi với tiểu ni một lúc nữa. Bà bà có biết trong lòng tiểu ni đang phiền não đến thế nào không?

Lệnh Hồ Xung không khỏi cười thâm bụng bảo dạ:

- Phải chăng Lệnh Hồ Xung này bị sao bà bà chiếu mệnh? Trước kia ta đã nhận lầm Doanh Doanh là bà bà ngày nay Nghi Lâm lại nhận nhầm ta là bà bà. Ta kêu Doanh Doanh đến mấy trăm tiếng bà bà thì bây giờ ta lại được Nghi Lâm một điều gọi bà bà hai điều bà bà thế là có vay có trả.

Lệnh Hồ Xung bản tính lãng mạn, bao giờ cũng nghĩ đến chuyện khôi hài. Cả những việc đứng đắn hay những trường hợp nguy nan chàng vẫn coi là trò đùa. Chả thế mà Doanh Doanh đã nhiều lần tỏ vẻ khó chịu về thái độ hoạt kê của chàng.

Nghi Lâm nói với chàng bằng một giọng tha thiết mà trong lòng chàng chỉ buồn cười. Chàng cơ hồ không chịu nổi suýt nữa cười ra tiếng.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Bữa nay gia gia của tiểu ni suýt nữa bị chết treo bà bà có biết không? Lão gia bị người ta treo lên cây cao họ còn buộc vào người lão gia một giải lụa có viết câu "Người này tham dâm hiếu sắc, vô tình bạc nghĩa nhất thiên hạ".

Về mặt buồn thi u nàng nói tiếp:

- Á bà bà ơi! Gia gia của tiểu ni suốt đời chỉ biết có một mình má má thì sao lại bảo là tham dâm hiếu sắc được? Nhất định người buộc giải đã hồ đồ buộc lầm tấm giải lụa của Điền Bá Quang vào người gia phụ. Tiểu ni nghĩ rằng nếu họ buộc lầm thì cởi ra buộc lại vào mình gã là xong. Trời ơi! Sao lão gia lại than khóc hoài rồi còn treo mình lên cây tự tử suýt nữa phải uống mạng.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói tới đây bất giác giật mình kinh hãi nhưng chàng cũng không khỏi cười thầm tự hỏi:

- Tại sao Bất Giới hòa thượng lại toan tự tử? Tiểu sư muội nói là đại sư suýt nữa uống mạng thế nghĩa là lão chưa chết. Kể ra những câu viết trên hai tấm giải lụa đó đều là những lời mạt sát chẳng tử tế gì, nhưng đã cởi ra thì thôi sao còn buộc vào mình và treo cổ tự tử? Đáng thương cho vị tiểu sư muội này còn ngây thơ chất phác chưa hiểu sự đời...

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ, Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Điền Bá Quang vì việc gấp sừng sực chạy lên ngọn Kiến Tĩnh bất ngờ gặp phải Nghi Hòa sư tử. Sư tử chẳng hỏi han gì đã vung kiếm chém liên thiểu chút nữa gã phải uống mạng, thật là một phen hú vía.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Ta đã bảo bọn đàn ông ở trong Hằng Sơn biệt viện tại hang Thông Nguyên nếu không có mệnh lệnh của ta thì bất cứ là ai cũng chẳng thể lên ngọn Kiến Tĩnh được. Điền huynh đã nhiều thành tích bất hảo mà Nghi Hòa sư tử lại nóng nảy nên gặp Điền huynh rút kiếm chém liên là phải. May mà y bản lãnh cao thâm nên mới thoát chết.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy toan gạt đầu tỏ vẻ đồng tình nhưng chàng lập tức tự cảnh cáo:

- Ấy chết! Làm thế không được! Bất luận tiểu sư muội nói gì dù ta tán đồng hay phản đối cũng chẳng thể gạt đầu hoặc lắc đầu vì mục bực phụ đã cầm điếu thì còn nghe thấy gì nữa?

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Khi Điền Bá Quang nói rõ đến kiếm tiểu ni thì Nghi Hòa sư tử đã chém gã đến 17, 18 chiêu kiếm. Có điều sư tử thực tình không muốn giết gã nên vẫn nhẹ đòn. Tiểu ni được tin hốt hoảng chạy đến hang Thông Nguyên không thấy gia gia đâu liền hỏi thì người gần đó nói cho hay là gia gia vào trong viện vừa khóc vừa la ó om sòm. Lão gia còn nổi nóng hung hăng quá độ nên không ai dám dây lời rồi sau không hiểu lão gia đi đâu.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu ni tìm khắp chỗ trong biệt viện và ngoài hang Thông Nguyên chẳng thấy gia gia đâu trong lòng rất đổi hoang mang. Tiểu ni quanh ra phía sau núi mới thấy lão gia treo lên một ngọn cây cao. Tiểu ni bôn chôn trong dạ, hốt hoảng nhảy lên thì thấy sợi dây tròng vào cổ người lão gia treo tòn ten. Thật là đức Bồ Tát còn tựa nếu tiểu ni tới chậm một chút là không kịp nữa. Nghi Lâm nói tới đây phải ngừng lại thở hổn hển dường như bây giờ lòng nàng cũng hồi hộp như lúc đương trường.

Nàng nói tiếp:

- Sau khi được cứu tỉnh, gia gia ôm lấy tiểu ni mà khóc rống lên. Tiểu ni thấy giải lụa hồng vẫn còn buộc ở cổ lão gia. Trên giải lụa viết câu: "Đây là kẻ tham dâm hiếu sắc, vô tình bạc nghĩa nhất thiên hạ".

Nghi Lâm lại kể tiếp cuộc đối thoại giữa nàng và Bất Giới hòa thượng.

Tiểu ni nói:

- Gia gia! Con người đó thật là bất nhân! Hắn đã treo gia gia một lần còn chưa đủ hay sao mà treo thêm lần thứ hai này? Trước hắn buộc lầm giải lụa sao hắn không đổi lại đem gia gia đến đây treo lên cây?

Gia gia vừa khóc vừa nói:

- Không phải người ta treo gia gia lên đâu mà chính gia gia tự treo mình đó. Gia gia không muốn sống nữa.

Tiểu ni liền khuyên giải:

- Gia gia! Chắc gia gia bị người đó đánh lên một cách đột ngột mà gia gia không kịp đề phòng mới mắc tay độc thủ. Cái đó là thường chẳng lấy gì làm nhục nhã, rồi chúng ta sẽ kiếm hắn để

chất vấn cho ra lẽ. Nếu hần nói không thông thì chúng ta lại buộc giải lụa này vào cổ hần mà treo lên, thế là hòa.

Gia gia nói:

- Giải lụa này là của ta sao lại buộc vào người khác được? Kẻ tham dâm hiếu sắc bạc hãnh vô tình đệ nhất thiên hạ là ta là Bất Giới hòa thượng. Chẳng lẽ trên cõi đời này còn có người thứ hai nào tệ hại hơn ta được? Người còn bé nhỏ biết chi mà nói?

Nghi Lâm quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Á bà bà! Tiểu ni nghe gia phụ nói vậy rất lấy làm kỳ liền hỏi lại: "Gia gia! vậy tấm giải lụa này không buộc lộn hay sao?" Gia gia đáp: "Dĩ nhiên là không lộn. Ta càng nghĩ càng hối hận nên tự treo mình lên... Ta đối với má má người thật là bạc bẽo... bây giờ ta hối hận nên muốn tự tử. Người đừng nghĩ đến ta nữa... ta không muốn sống..."

Lệnh Hồ Xung nhớ lại Bất Giới hòa thượng kể với chàng lão đem lòng say mê má má của Nghi Lâm. Vì bà là ni cô lão phải xuất gia làm hòa thượng để lấy bà làm vợ. Hòa thượng lấy ni cô thật là một chuyện ly kỳ cổ quái.

Chàng còn đoán cuộc nhân duyên này về sau lại xảy ra biến cố. Lão thú nhận với Nghi Lâm đã phụ bạc má má nàng thì chắc là sau đó lão đi luyến ái với người khác nên lão mới tự nhận là kẻ tham dâm hiếu sắc, bạc hãnh vô tình.

Nghi Lâm lại kể tiếp:

- Tiểu ni thấy gia gia khóc lóc rất bi ai cảm lòng không đậu cũng khóc òa lên. Gia gia liền khuyên giải: "Hài tử! Người đừng khóc nữa! Ta mà chết đi thì hai nhi trơ trọi một mình chịu mọi đắng cay ở đời chẳng còn ai chiếu cố cho hai nhi nữa". Gia gia nói vậy tiểu ni càng thêm xót dạ, khóc lóc thê thảm hơn.

Nghi Lâm kể tới đây nước mắt chảy quanh, vẻ mặt cực kỳ đau khổ, nàng kể tiếp.

Gia gia lại nói:

- Được rồi! Được rồi! Ta không chết nữa là xong! Ta ở lại với hai nhi và đành chịu hối hận suốt đời với má má hai nhi.

Tiểu ni liền hỏi:

- Gia gia có điều chi hối hận với má má?

Gia gia thở dài đáp:

- Má má người là một vị ni cô. Cái đó người đã biết rồi. Ta vừa gặp má má người liền điên đảo thần hồn ngỏ lời muốn lấy nàng làm vợ thì má má người bảo: "A Di Đà Phật! Thí chủ có ý nghĩ như vậy mà không sợ tội với đức Bồ Tát hay sao?". Ta liền đáp: "Đức Bồ Tát có quả phạt thì cũng chỉ quả phạt một mình ta mà thôi vì ta là thủ phạm gây nên tội lỗi". Má má người nói: "Thí chủ là người ngoài trần tục thì việc lấy vợ sinh con là lẽ thường còn bản ni đã gửi thân vào chốn Không Môn đáng lý phải lục căn thanh tịnh, lại nổi lòng trần thì dĩ nhiên đức Bồ Tát hành tội, có lý nào đức Bồ Tát trách phạt thí chủ được?". Ta ngẫm nghĩ thấy lời má má người thật đúng lý, ta quyết ý lấy má má người làm vợ chứ không phải là má má người muốn lấy ta. Nếu để đức Bồ Tát trách phạt má má người làm phiền lụy cho nàng sau khi chết đi phải chịu đau khổ trong địa ngục thì ta thật tệ bạc với nàng vì thế ta xuất gia làm hòa thượng để sau này đức Bồ Tát có trách phạt thì cả hai vợ chồng cùng chịu chung đau khổ dưới địa ngục.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Bất Giới đại sư quả là giống đa tình! Té ra vì lão muốn gánh tội chung với vợ mà xuất gia làm hòa thượng. Như vậy lão cũng là người thủy chung còn về sau lão thay lòng đổi dạ thế nào thì ta chưa hiểu rõ phải chờ nàng có thổ lộ mới biết được.

Hồi 204

Ngõ bóng ma hào kiệt kinh hồn

Nghi Lâm lại kể tiếp.

Tiểu ni hỏi gia gia:

- Về sau gia gia có lấy má má không?

Gia gia đáp:

- Dĩ nhiên là ta lấy nàng! Nếu không thì sao lại sinh ra người được? Không ngờ sau khi sinh người được ba tháng, một hôm ta bỗng người ra cửa sưởi nắng mặt trời mà xảy chuyện rắc rối.

Tiểu ni hỏi:

- Sưởi ấm thì có điều chi rắc rối?

Gia gia đáp:

- Câu chuyện không may là giữa lúc đó gặp một thiếu phụ xinh đẹp cưỡi ngựa đi qua. Y thấy ta là

một nhà sư lại bỗng một đứa nhỏ không khỏi lấy làm kỳ liền liếc mắt nhìn mấy lần rồi cất tiếng khen "Con nhỏ xinh quá nhỉ!". Dĩ nhiên câu đó y khen người. Ta cũng thấy vui lòng liền nói: "Nương tử mới thật là đẹp". Thiếu phụ nhìn ta trừng mắt lên hỏi: "Lão đi ăn cắp ở đâu được đứa nhỏ này đem về?". Ta đáp:

"Cái gì mà ăn cắp với không ăn cắp? Đứa nhỏ này chính là con ruột của bản hòa thượng". Thiếu phụ lông mày dựng ngược nổi nóng cất tiếng thóa mạ: "Ta hỏi lão một điều tử tế mà lão lại đôi ba phen điều cợt với ta, phải chăng lão không muốn sống nữa?". Ta liền hỏi lại: "Bản hòa thượng làm gì mà nương tử bảo là điều cợt? Chẳng lẽ bản hòa thượng không phải là người và không thể sinh con được ư? Nương tử không tin thì rồi bản hòa thượng sinh con nữa cho mà coi". Ngờ đâu thiếu phụ này tính khí cực kỳ nóng nảy, y rút ngay gươm ở sau lưng ra nhằm đâm vào mi mắt ta, như thế có vô lý không?".

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm kể tới đây bụng bảo dạ:

- Bất Giới hòa thượng là người thẳng thắn có điều gì cũng nói huych toẹt ra không hề úy kỵ. Lão nói đây đều là sự thực nhưng người nghe không khỏi cho lão có ý điều cốt vô lễ. Có điều lão đã lấy vợ sinh con thì sao lại không hoàn tục? Nhà sư mà bỗng con thì thật là một chuyện đáng tức cười.

Nghi Lâm lại kể tiếp.

Tiểu ni nói:

- Bà nào đó mà hung dữ thế? Hải nhi đúng là gia gia sinh ra có phải lừa gạt bà ta đâu? Tại sao bà không hỏi nếp tẻ gì đã phóng kiếm đâm liền?

Gia gia đáp:

- Đúng thế! Khi đó ta né tránh đồng thời cãi lại: "Sao nương tử không phân rõ trắng đen đã động đao kiếm? Con nhỏ này đúng là bản hòa thượng sinh ra, nó không phải là con của bản hòa thượng thì dễ thường nương tử sinh ra nó chẳng?". Thiếu phụ kia càng tức giận, y đâm liền ba chiêu liên hoàn, ta xem ra thì là kiếm pháp phái Hoa Sơn".

Lệnh Hồ Xung sửng sốt tự hỏi:

- Tại sao lại là kiếm pháp phái Hoa Sơn được?

Nghi Lâm kể tiếp.

Tiểu ni vừa nghe gia gia nói là kiếm pháp của phái Hoa Sơn liền tự hỏi:

- Chẳng lẽ thiếu phụ đó lại là Nhạc cô nương, tiểu muội của Lệnh Hồ đại ca? Tính khí cô như vậy thật là nóng nảy nhưng tiểu ni lại nghĩ ngay là không phải Nhạc cô nương vì Nhạc cô nương cũng xấp xỉ với tuổi tiểu ni mà thôi.

Gia gia nói:

- Y đâm mấy nhát không trúng càng phóng kiếm rất mau. Dĩ nhiên ta không sợ y mà chỉ sợ đả thương đến người. Y đâm đến chiêu thứ tám, ta phóng cước đá trúng y làm y ngã lăn long lóc. Y đứng dậy rồi lớn tiếng thóa mạ: "Thằng trọc thối tha mặt dây kia! Thật là quân vô sỉ hạ lưu! Chỉ tính bề trên cốt phụ nữ!". Giữa lúc ấy má má người ra bờ sông giặt áo trở về. Nàng đứng một bên để nghe chuyện. Thiếu phụ kia thóa mạ mấy câu rồi hần học lên ngựa ra đi. Thanh trường kiếm rút xuống đất y cũng không buồn lượm lấy nữa. Ta quay lại nói chuyện với má má người nhưng má

má người chẳng trả lời câu nào. Nàng chỉ thẩn thức khóc. Ta hỏi nàng vì sao mà khóc nhưng nàng vẫn không trả lời. Sáng sớm hôm sau không biết má má người đi đâu mất. Ta chỉ thấy trên bàn còn để lại mảnh giấy viết tám chữ, người thử đoán xem là những chữ gì?".

Tiểu ni đáp:

- Hài nhi biết thế nào mà đoán được?

Gia gia nói:

- Tám chữ đó là "tham dâm hiếu sắc vô tình bạc nghĩa". Ta bỗng người đi tìm nàng khắp chỗ mà chẳng thấy đâu".

Tiểu ni hỏi:

- Có phải má má nghe thiếu phụ kia nói vậy thì cho là gia gia quả có ý muốn trêu cợt y thiệt?

Gia gia đáp:

- Đúng thế! Như vậy có oan uổng không? Nhưng sau ta nghĩ lại thì không phải là hoàn toàn oan uổng. Vì lúc ta thấy thiếu phụ kia xinh đẹp trong lòng không khỏi có ý muốn lần khân. Người thử nghĩ coi ta đã lấy má má người làm vợ mà còn khen thầm trong bụng một thiếu phụ xinh đẹp, chẳng những khen thầm trong bụng mà nói ra ngoài miệng. Như vậy chẳng phải tham dâm hiếu sắc vô tình bạc nghĩa là gì?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Té ra má má của Nghi Lâm tiểu sư muội cũng ăn phải dấm chua. Dĩ nhiên trong vụ này có chuyện hiểu lầm, giả tỷ bà hỏi rõ đầu đuôi thì đâu đến nỗi xảy chuyện phân ly?

Nghi Lâm kể tiếp.

Tiểu ni hỏi:

- Về sau gia gia có kiếm thấy má má không?

Gia gia đáp:

- Ta đi kiếm khắp nơi mà nào có thấy? Ta nghĩ tới má má người là ni cô thì nhất định tìm tới ở một ni am nào đó. Ta liền đi hỏi hết khắp am đường mà cũng chẳng thấy tông tích má má người đâu. Sau ta tới Vô Sắc am ở núi Hằng Sơn thì sư phụ người là Định Dật sư thái thấy người ngộ nghĩnh d thương, người rất vui

lòng. Hồi đó người lại đang mắc bệnh, sư thái bảo ta gửi lại am cho người nuôi dưỡng để khỏi đem người đi bôn ba sóng gió có khi làm cho người phải uống mạng.

Nghi Lâm nhắc tới Định Dật sư thái vừa thốn thức vừa nói:

- Tiểu ni không có má má từ thuở nhỏ đã được sư phụ nuôi dưỡng đến ngày khôn lớn. Nay sư phụ của tiểu ni lại bị hạ sát tại chùa Thiếu Lâm rồi như vậy có đau đớn không? Bà bà có biết ai là hung thủ đã gia hại ân sư của tiểu ni?

Lệnh Hồ Xung đã giả làm mục bộc phụ cảm điếc dĩ nhiên chàng không mở miệng.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Người giết chết ân sư của tiểu ni lại chính là sư phụ của Lệnh Hồ đại sư ca. Vụ này thật nan giải. Số là hoàn cảnh Lệnh Hồ đại ca cũng tương tự hoàn cảnh của tiểu ni. Y không có má má từ thuở nhỏ và được sư phụ nuôi dưỡng cho tới khi trưởng thành. So với tiểu ni Lệnh Hồ đại ca còn đau khổ hơn một tầng vì chẳng những y không má má mà gia gia cũng chẳng có nữa. Dĩ nhiên y hết lòng kính ái sư phụ. Nếu tiểu ni giết sư phụ y để báo thù cho gia sư tức là khiến y phải thương tâm đến cùng cực.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi nói:

- Gia gia của tiểu ni còn cho hay rằng sau khi lão gia gửi được tiểu ni vào vô sắc am, lại đi tới khắp ni am trong thiên hạ để kiếm má má, lão gia chẳng quản đường xa muôn dặm sang Mông Cổ qua Tây Tạng xuống Tây Vực ra đến ngoài quan ải, những nơi thâm sơn cùng cốc đều có vết chân của gia gia mà thủy chung không được chút âm hạp nào về má má. Tiểu ni nghĩ rằng má má buồn phiền gia gia về tội trêu chọc đàn bà rồi chắc hôm sau người đã tự vẫn nên đi kiếm đâu cũng không thấy.

Nghi Lâm thở dài nói tiếp:

- Á bà bà ơi! Má má tiểu ni lúc xuất gia đã thề nguyện trước Đức Bồ Tát là sau khi gửi mình vào chốn cửa Không, quyết chẳng để mắc mưu vào đường tình lụy thế mà người quá nể gia gia hợp duyên phu phụ. Ngờ đâu má má mới sinh hạ tiểu ni lại thấy gia gia trêu chọc đàn bà để họ mắng cho là quân vô sỉ hèn hạ nên sinh lòng buồn bực. Má má tiểu ni là một người đàn bà cương liệt lại hối hận là mình lầm lỗi đến mấy lần nên chắc người tự vẫn rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Té ra trong vụ này lại có nhiều điều bí ẩn như vậy.

Nghi Lâm lại kể.

Tiểu ni hỏi gia gia:

- Người đàn bà ác ôn ở phái Hoa Sơn đó là ai, gia gia có biết không?

Gia gia đáp

- Người đó đã có tên tuổi trên võ lâm không ngờ khí độ lại hẹp hòi, mục chính là vợ Nhạc Bất Quần tên gọi Ninh Trung Tắc. Ta lược thanh kiếm của mục bỏ rơi lên coi thấy chuôi kiếm có khắc năm chữ "Hoa Sơn Ninh Trung Tắc". Ta kiếm má má người không thấy trong lòng uất ức liền lên núi Hoa Sơn định kiếm Nhạc phu nhân giết đi cho hả giận nhưng khi tới nơi thấy mục đang bông một con nhỏ và hát cho con nghe. Ta nhìn con nhỏ rất khả ái liền nhớ tới người nên không nỡ hạ thủ và tha thứ cho mục.

Nghi Lâm ngừng lại thở dài nói:

- Á bà bà! Đứa con nhỏ đó tức là Nhạc Linh San cô nương, tiểu sư muội của Lệnh Hồ đại ca.

Lệnh Hồ đại ca yêu thương cô tiểu sư muội này lắm thì dĩ nhiên cô phải là con người rất khả ái. Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói tới đây không khỏi chấn động tâm thần. Chàng nghĩ đến Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San lúc này đều đã yên giấc ngàn thu ở chốn hang thâm non xanh thì lòng chàng lại đau nhói lên.

Nghi Lâm nói tiếp:

- Gia gia nói rõ đầu đuôi tiểu ni mới hiểu sở dĩ câu "Tham dâm hiếu sắc, vô tình bạc hãnh nhất thiên hạ" làm cho gia gia đau khổ vô cùng là vì lẽ đó.

Tiểu ni lại hỏi:

- Má má viết tám chữ để lại mắng nhiếc gia gia. Gia gia có đưa cho ai coi không mà sao có người lại biết rồi viết vào giải lụa này?

Gia gia đáp:

- Nhất định là không. Ta chẳng nói với một ai. Dem chuyện này tiết lộ với người ngoài thì còn ra thể thống gì nữa? Ta ngờ

rằng có ma quỷ đưa lối đem đường. Nhất định linh hồn của má má người sai quỷ tìm đến báo thù. Má má người hận ta đã làm ô uế tám thân trong trắng của nàng lại còn trêu chọc đàn bà khác nữa không thì giải lụa này thiếu gì chữ viết lại viết đúng tám chữ kia? Ta biết đây là nàng muốn đòi mạng ta nhưng như thế cũng hay! - trên thế gian tìm đâu cũng chẳng thấy nàng thì xuống âm cung hội diện là một điều ta hằng mong ước. Ngờ đâu thân thể ta nặng quá vừa treo lên đã đứt dây rớt xuống. Ta treo mình lần thứ hai cũng lại đứt dây. Ta muốn dùng dao đâm cổ tự vẫn thì lạ thay hiển nhiên thanh đao lúc nào ta cũng đeo bên mình mà đột nhiên tìm không thấy nữa. Thế mới biết muốn chết cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tiểu ni nói:

- Gia gia ơi! Thế là gia gia nghĩ sai rồi! Đức Bồ Tát bảo vệ không để gia gia tự tận nên treo người lên hai lần đều bị đứt dây tìm đến đao đao cũng chẳng thấy nếu không thì thì hài nhi chạy tới nơi gia gia đã lìa trần rồi.

Gia gia nói:

- Người nói vậy cũng có lý một phần nhưng ta chắc không phải đức Bồ Tát bảo vệ cho ta sống lâu mà đức Bồ Tát bắt ta phải sống ở thế gian để chịu tội cho biết đường sám hối.

Tiểu ni nói:

- Thoạt tiên hài nhi tưởng là giải lụa Diên Bá Quang giắt lộn vào người gia gia khiến gia gia tức giận mà liều mình...

Gia gia ngắt lời:

- Còn lằm lộn gì nữa? Trước kia Diên Bá Quang đã vô lễ với người như thế chẳng phải lớn mật làm càn là gì? Ta sai gã đi kiếm tên tiểu tử Lệnh Hồ Xung về cùng người kết hôn thì gã vi phạm hết lễ này lễ nọ để từ chối và sau chẳng làm nên cơm cháo gì như vậy há chẳng phải hành động bất lực ư? Tám chữ "Lớn mật làm càn, hành động bất lực" buộc vào người Diên Bá Quang là đúng quá rồi, chẳng có chỗ nào sai trật.

Tiểu ni nói:

- Gia gia ơi! Gia gia sai Diên Bá Quang đi lo cái vụ vô vị này làm chi? Hài nhi không khỏi buồn phiền về chuyện vô ý thức đó.

Lệnh Hồ đại ca trước thương yêu Nhạc cô nương sau lại say mê Nhậm tiểu thư thì còn nghĩ gì đến hài nhi?

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói vậy thì trong lòng không khỏi hồi hận. Nghi Lâm đối với chàng một dạ si tình, ban đầu chàng không hay dần dần chàng mới biết rõ. Nhưng quá đúng như lời Nghi Lâm đã nói thoát tiên chàng yêu thương Nhạc tiểu thư về sau bao nhiêu tình ý của chàng chuyển cả sang người Doanh Doanh. Những lúc chàng phải bôn tẩu giang hồ ít khi chàng nhớ tới Nghi Lâm.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Gia gia nghe tiểu ni nói vậy đột nhiên lão gia nổi nóng lớn tiếng thóa mạ Lệnh Hồ đại ca. Gia gia bảo: "Gã tiểu tử Lệnh Hồ Xung có mắt không trông, gã thua cả Điền Bá Quang. Điền Bá Quang còn biết con gái ta xinh đẹp, Lệnh Hồ Xung là một đứa ngu nhất thiên hạ".

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Gia gia thóa mạ Lệnh Hồ đại ca bằng những lời thô tục rất khó nghe, tiểu ni không muốn nhắc lại. Gia gia hỏi: "Tên đui mắt đệ nhất thiên hạ là ai? Đừng tưởng là Tả Lãnh Thiên mà Lệnh Hồ Xung đó. Tả Lãnh Thiên tuy bị người ta đâm đui mắt nhưng hấn còn sáng suốt hơn Lệnh Hồ Xung".

Nàng thở dài nói tiếp:

- Á bà bà ơi! Gia gia nói vậy là không đúng. Không hiểu sao lão gia lại mắng Lệnh Hồ đại ca tàn nhẫn đến thế?

Tiểu ni đã giải bày:

- Nhạc tiểu thư cùng Nhậm đại tiểu thư còn đẹp hơn hài nhi đến trăm ngàn lần, hài nhi bằng người ta thế nào được? Hơn nữa hài nhi đã gửi mình vào chốn am mây nên chỉ biết cảm kích Lệnh Hồ đại ca ở chỗ y đã liều mạng cứu hài nhi đồng thời y đối với sự phụ của hài nhi cũng tận tình nên hài nhi thường nghĩ tới y. Má má đã nói sau khi quy y vào cửa Phật phải để lục căn thanh tịnh nếu còn vương víu vào chỗ tình riêng tất bị đức Bồ Tát quả phạt là phải lắm.

Gia gia hỏi:

- Những người gửi thân vào chốn không môn sao lại chẳng được lấy chồng? Nếu bao nhiêu đàn bà con gái vào am tu hành

không còn ai lấy chồng sinh con thì trên thế giới còn đâu có người? Má má người là ni cô nếu nàng không lấy ta thì sao sinh ra người được?

Tiểu ni đáp:

- Gia gia ơi! Gia gia đừng nói chuyện này nữa... chẳng thà má má đừng sinh ra hài nhi lại hay hơn.

Nghi Lâm nói tới đây nàng nghẹn ngào không thốt ra lời, sau một lúc nàng kể tiếp:

- Gia gia nói: "Nhất định ta đi kiếm Lệnh Hồ Xung và bắt gã phải lấy người." Tiểu ni bồn chồn liền đáp: "Nếu gia gia đem chuyện này nói với Lệnh Hồ đại ca thì hài nhi vĩnh viễn không nói với y một câu nào nữa. Dù y có lên ngọn Kiến Tinh tiểu ni cũng không nhìn đến y. Còn Điền Bá Quang mà nhắc tới chuyện này với Lệnh Hồ đại ca thì hài nhi sẽ nói với các vị sư tỷ Nghi Thanh, Nghi Hòa vĩnh viễn không cho gã đặt chân lên núi Hằng Sơn nữa". Gia gia biết tiểu ni nói sao làm vậy, lão ngẩn mặt ra hồi lâu buồn tiếng thở dài rồi bỏ đi. Á bà bà! Gia gia đi chuyến này không biết đến bao giờ lão gia gia mới trở lại để gặp hài nhi? Tiểu ni cũng không hiểu lão gia còn tự vận nữa không? Chuyện này thật khiến cho tiểu ni phiền não vô cùng! Sau tiểu ni bảo Điền Bá Quang đi theo gia gia để coi sóc gia gia.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau khi hai cha con tiểu ni từ biệt thấy nhiều người len lút đến ngoài hang Thông Nguyên ẩn vào trong những bụi cỏ rậm không hiểu họ làm gì. Tiểu ni liền ngấm ngấm theo họ xem sao thì gặp bà bà. Á bà bà ơi! Bà bà không biết vô công lại không nghe rõ người ta nói gì mà cũng đến ẩn nấp tại đây nếu có người ngó thấy thì thật là nguy hiểm vô cùng. Từ nay bà bà chớ có theo người ta mà ẩn nấp vào những bụi cỏ rậm người ta sẽ bảo bà bà làm gian tế cho địch.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây suýt nữa bật cười. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cô tiểu sư muội này tính nết còn trẻ con quá! Thật chẳng khác chi đứa con nít nhà người ta.

Nghi Lâm lại nói:

- Mấy bữa nay hai vị sư tử Nghi Hòa và Nghi Thanh đốc thúc tiểu ni luyện kiếm. Tần Quyên tiểu sư muội cho tiểu ni hay là y có nghe nói mấy vị sư tử thương nghị ai cũng bảo rồi đây Lệnh Hồ đại ca nhất quyết không làm chương môn phái Hằng Sơn nữa. Nhạc Bất Quần có mối đại thù hạ sát sư phụ, phái Hằng Sơn dĩ nhiên chẳng thể hợp vào với Ngũ nhạc phái để tôn thờ lão làm chương môn cho quần đệ tử phái này được. Vì thế mà các vị bảo tiểu ni lên làm chương môn. Á bà bà ơi! Tần Quyên tiểu sư muội nói vậy song tiểu ni không thể tin được, nhưng Tần Quyên lại thề rằng y không nói dối. Y còn bảo trong những vị sư tử ở phái Hằng Sơn thì bọn ni cô vào hàng chữ Nghi được Lệnh Hồ đại ca coi trọng hơn cả, nếu tiểu ni lên làm chương môn tất nhiên rất vừa lòng đại ca nên bọn họ ngấm ngấm tiến cử tiểu ni cũng là theo ý Lệnh Hồ đại ca.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị sư tử mong cho tiểu ni mau luyện thành kiếm thuật để giết Nhạc Bất Quần. Khi ấy tiểu ni lên làm chương môn phái Hằng Sơn thì không còn ai có điều dị nghị nữa. Đó là những lời mà Tần Quyên giải thích cho tiểu ni nghe nên tiểu ni mới tin được vài phần. Nhưng chức chương môn phái Hằng Sơn giao cho tiểu ni làm thế nào được? Kiếm pháp của tiểu ni dù có luyện tới mười năm cũng không thể bằng các vị sư tử Nghi Hòa, Nghi Thanh được còn nói tới việc muốn hạ sát Nhạc Bất Quần thì nhất định tiểu ni chẳng bao giờ làm nổi. Á bà bà ơi! Không biết tiểu ni làm thế nào cho phải?

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói tới đây mới tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh sở dĩ đôn đốc Nghi Lâm luyện kiếm gấp rút không kể ngày đêm là cốt để nàng lên cầm quyền chương môn thay ta. Chỗ dụng tâm của họ cực nhọc như vậy cũng chỉ vì có hậu ý với ta mà ra.

Nghi Lâm buồn rầu nói tiếp:

- Á bà bà ơi! Tiểu ni thường nói với bà bà là tiểu ni ngày đêm nhớ tới Lệnh Hồ đại ca. Cả lúc nằm ngủ cũng mơ thấy y. Tiểu ni nhớ tới y vì y cứu mạng cho tiểu ni mà không nghĩ đến sống chết. Tiểu ni lại nghĩ tới khi y bị thương tiểu ni bỗng y mà chạy, ngoài ra tiểu ni còn nhớ lại những lúc cùng y trò chuyện vui cười cùng những khi y bảo tiểu ni kể chuyện cổ tích cho y nghe. Nhất là hôm

ở viện Quần Ngọc thuộc huyện Hành Sơn tiểu ni cùng y... ngủ chung một giường đắp chung một chăn...

Nàng thở dài nói tiếp:

- Á bà bà ơi! Tiểu ni biết rõ bà bà không nghe thấy gì nên mới nói rõ những câu chuyện này mà không sợ mắc cỡ nếu cứ để nó chứa chất trong lòng tiểu ni hết ngày này sang ngày khác thì không chừng tiểu ni đến phải phát điên mất. Tiểu ni có nói ra được với bà bà hay khê gọi đến tên Lệnh Hồ đại ca thì nổi uất ức trong lòng mới với đi được một vài phần và tâm thần cảm thấy nhẹ nhàng một chút.

Nàng ngừng lại thở hơi rồi khê cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ đại ca! Lệnh Hồ đại ca!

Nàng gọi hai câu này đầy vẻ quyến luyến tỏ ra nàng tương tư chàng đến ghi lòng tạc dạ. Lệnh Hồ Xung nghe nàng gọi không khỏi chấn động tâm thần. Chàng biết cô tiểu sư muội này đối với chàng rất tử tế nhưng chàng cũng không ngờ nàng lại có mối thâm tình tha thiết đến thế. Mối tình này khiến chàng không khỏi kinh tâm động phách.

Lệnh Hồ Xung cảm lòng không đặng than thầm trong bụng:

- Giả tử trong lòng ta chưa có hình ảnh Doanh Doanh thì chẳng khi nào ta nữ phụ tình mà không lấy cô tiểu sư muội này. Nàng đối với ta bằng một mối tình thâm trọng như vậy ta biết làm thế nào được? Lệnh Hồ Xung hỏi Lệnh Hồ Xung! Người lấy chi để đền đáp mối tình nồng nhiệt của Nghi Lâm tiểu sư muội?

Nghi Lâm khê buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Á bà bà ơi! Gia gia không hiểu lòng tiểu ni! Các vị sư tỷ Nghi Hòa, nghi Thanh cũng đều không hiểu lòng tiểu ni! Tiểu ni nghĩ tới Lệnh Hồ đại ca mà dạ bồn chồn chẳng lúc nào khuây. Tiểu ni cũng biết rằng mình không nên có những ý nghĩ này. Một người đàn bà con gái đã gửi mình vào chốn không môn, xuất gia tu hành thì đâu có thể đêm ngày lúc nào cũng nghĩ tới một chàng trai được? Huống chi chàng trai này lại là chương môn bản phái. Hằng ngày tiểu ni ngấm ngấm cầu khấn Quan Thế Âm Bồ Tát ám trợ cho tinh thần mình quên được Lệnh Hồ đại ca.

Nàng ngừng lại một chút hít một hơi chân khí nói tiếp:

- Sáng sớm tiểu ni gõ mõ tụng kinh chiều hôm lại gõ mõ tụng kinh. Trong kinh nói kẻ tu hành phải khám phá ra bài chữ sắc không ở thế gian. Phải mặt ngọc da ngà, hồng nhan tuổi trẻ, tối hậu cung biến thành đồng xương trắng. Vinh hoa phú quý vui thú ngày đêm cũng chỉ là một trường xuân mộng. Lời kinh đã dạy dĩ nhiên rất đúng nhưng tiểu ni không biết làm thế nào? Giả tử sư phụ còn sống ở thế gian thì tiểu ni cầu xin lão nhân gia chỉ điểm cho con đường sáng sửa. Sáng sớm hôm nay tiểu ni niệm kinh cầu đức

Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn thì trong lòng tiểu ni chợt nhớ tới Lệnh Hồ đại ca liền cầu đức Bồ Tát bảo vệ cho y tai qua nạn khỏi, gặp dữ hóa lành, cùng ám trợ y cùng Nhậm đại tiểu thư nên duyên Tần Tấn, vẹn đạo xương tủy cho đến thuở răng long đầu bạc suốt đời hưởng thú thanh nhàn. Tiểu ni chỉ mong Lệnh Hồ đại ca sung sướng suốt đời là hay lắm rồi. Tiểu ni lại nghĩ tới mình cầu đức Bồ Tát hết điều nọ đến điều kia cũng thật phiền, không hiểu đức Bồ Tát ưng cho điều gì? Từ nay trở đi tiểu ni chỉ cầu đức Bồ Tát bảo trợ cho Lệnh Hồ đại ca một đời tiêu giao nhàn nhã. Bản tính đại ca chỉ ưa mùi khoái lạc thanh thoi không muốn có điều chi ràng buộc vậy mong Nhậm đại tiểu thư đừng câu thúc y.

Nghi Lâm nói bằng một giọng rất thành khẩn. Nàng hết lòng hết ý mong cho Lệnh Hồ Xung được khoái lạc ung dung.

Đoạn nàng kéo tay áo Lệnh Hồ Xung ngưng đầu trông vầng trăng tỏ rồi nói:

- Tiểu ni phải về am còn bà bà cũng về chùa nghỉ đi thôi.

Nàng lấy trong bọc ra hai tấm bánh bao nhét vào tay Lệnh Hồ Xung nói:

- Á bà bà! Tiểu ni đem món này tặng cho bà bà, bây giờ tiểu ni xin cáo từ.

Nghi Lâm dứt lời đứng dậy.

Bỗng nàng nhìn thẳng vào mặt Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Á bà bà ơi sao bữa nay bà bà lại không nhìn tiểu ni mà ngoảnh mặt nhìn ra chỗ khác? Phải chăng trong tâm bà bà có điều chi không được thanh thoi?

Nghi Lâm chờ một lúc không thấy Lệnh Hồ Xung trả lời nàng nói như để mình nghe:

- Bà bà có nghe thấy gì đâu mà ta cứ hỏi hoài mới thật là ngu xuẩn.

Đoạn nàng từ từ cất bước.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên hòn đá ngăn ngở nhìn bóng sau lưng Nghi Lâm cho tới khi nàng mất hút vào trong bóng tối. Chàng bần thần ôn lại những lời mà Nghi Lâm vừa nói cho chàng nghe. Lần lần từng câu một lướt qua trong đầu óc chàng. Bất giác chàng thuôn mặt ra. Lòng chàng ôm một mối tư tưởng băng khuâng như buồn rầu như hối hận lại như luyến tiếc. Chính chàng cũng không phân tích được hiện giờ chàng đang nghĩ gì.

Lệnh Hồ Xung ngơ ngẩn xuất thần không biết bao nhiêu lâu. Bỗng chàng quay lại nhìn xuống dòng nước trong vắt trong khe suối. Bất giác chàng giật mình kinh hãi vì dưới nước hiện ra hai bóng người sóng vai mà ngồi trên một phiến đá lộn đầu xuống. Lệnh Hồ Xung tưởng mình hoa mắt chàng định thần nhìn kỹ lại thì rõ ràng là hai bóng người chứ không phải một. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng lưng chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng sợ quá đến nỗi không dám ngoảnh đầu nhìn lại.

Hồi 205

Linh Quy các hào kiệt thụ hình

Lệnh Hồ Xung nhìn bóng dưới nước thì người kia ngồi ở phía sau chàng cách xa không đầy hai thước. Giả tử người kia vươn tay ra là có thể điểm vào tử huyệt làm cho chàng phải uống mạng nhưng chàng sợ quá ngồi ngây ra không biết vọt về phía nào để tránh.

Người đó lần đến sau lưng chàng không một tiếng động nên chàng chẳng hay biết gì, đủ tỏ võ công họ cao thâm đến trình độ khôn lường.

Một ý niệm cổ quái khiến chàng la thầm:

- Quỷ!

Nghĩ tới ma quỷ chàng lại càng bỏ vía ngồi trơ ra một lúc. Chàng lại nhìn xuống nước. Nước chảy rung rinh, bóng trăng lộn ngược lơ mờ không nhìn rõ nhưng cũng nhận ra được hai bóng người giống hệt nhau. Hai người đều là đàn bà mặc áo rộng thùng thình, đầu tóc chải mượt quăn lại thành một búi chẳng khác gì nhau, nghĩa là giống hệt người chàng đã hóa trang.

Lệnh Hồ Xung càng nhìn càng khiếp vía, trống ngực đánh hơn trống làng, tưởng chừng trái tim muốn nhảy ra ngoài cửa miệng. Bất thành linh một luồng dũng khí không biết từ đâu kéo tới khiến chàng quay phắt lại, mặt chàng đối diện với mặt "quỷ" kia. Lệnh Hồ Xung nhìn rõ đối phương rồi, bất giác chàng hít một hơi khí lạnh. Mặt chàng nhìn rõ đối phương là một người đàn bà đứng tuổi, phảng phất giống như mục bặc phụ vừa cầm vừa điếc ở trên chùa Huyền Không.

Chàng tự hỏi:

- Mục đến sau lưng mình từ lúc nào? Bằng cách gì? Sao mình lại không hay biết chi hết? Thế này thì thật là kỳ.

Bây giờ chàng đã bớt phần sợ hãi nhưng lại tăng thêm phần kinh dị. Bất giác chàng buột miệng lên tiếng:

- Á bà bà! Bà bà đấy ư? Bà bà làm cho bản nhân phải một phen bở vía.

Thanh âm chàng run run đủ tỏ ngoài mặt tuy chàng ra vẻ bạo dạn mà trong lòng chưa hết kinh hãi. Chàng nhận thấy bà bà cài búi tóc bằng một cành kinh thoa, mình mặc áo vải xám lợt giống hệt màu áo của chàng.

Lệnh Hồ Xung lại nói tiếp:

- Bà bà miễn trách cho! Trí nhớ của Doanh Doanh thật là tuyệt diệu. Nàng nhớ được bà mặc áo màu này liền hóa trang cho tại hạ giống hệt. bây giờ tại hạ cùng bà bà coi chẳng khác gì chị em sinh đôi.

Chàng thấy nét mặt Á bà bà vẫn trở như gỗ không ra chiều giận dữ cũng chẳng tỏ vẻ vui mừng, chẳng hiểu trong lòng mưu nghĩ gì.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Mụ này thật là cổ quái! Ta hóa trang làm mụ bị mụ nhìn thấy rồi, bây giờ mụ lại tới đây thì ta phải bỏ đi không nên chần chờ ở lại nữa.

Chàng nghĩ vậy liền đứng lên nhìn Á bà bà xá một xá rồi nói:

- Đêm đã khuya rồi, tại hạ xin cáo biệt!

Đoạn chàng trở gót nhằm đường cũ ra đi.

Lệnh Hồ Xung mới đi được bảy tám bước đột nhiên chàng thấy một người đứng chắn đường. Người này chính là Á bà bà nhưng không hiểu thân pháp mụ xuất quỷ nhập thần thế nào mà không một tiếng động, không thấy bóng hình mụ đã tới được trước mặt chàng. Đông Phương Bất Bại lúc đối địch chuyển động thân hình nhanh như chớp nhoáng nhưng vẫn còn nhìn rõ bóng người. Mụ này đột nhiên đứng sững trước mặt tựa hồ ở dưới đất chui lên mới thật là kỳ.

Lệnh Hồ Xung trong lòng xiết bao kinh hãi! Chàng biết đêm nay đúng là đã gặp phải cao nhân, bất giác chàng than thầm:

- Mình hóa trang làm người nào chẳng được mà lại hóa trang làm mụ này, chắc mụ tức giận lắm rồi đây.

Chàng liền xá dài nói:

- Bà bà! Tại hạ có điều mạo phạm, đã cải trang làm bà bà vậy bà bà hãy về đi! Tại hạ sẽ đến chùa Huyền Không tạ tội.

Á bà bà vẫn mặt lạnh như tiền chẳng có vẻ chi nóng giận.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- À phải rồi! Tại hạ có nói gì bà bà cũng chẳng nghe tiếng.

Chàng liền cúi xuống, lấy ngón tay viết ra mặt đất mấy chữ:

- Xin lỗi bà bà từ nay trở đi tại hạ không dám thế nữa.

Đoạn chàng đứng ngậy người lại thì thấy bà bà vẫn ngơ ngáo đứng đó. Mụ chẳng buồn nhìn đến những chữ chàng vừa viết.

Lệnh Hồ Xung trở tay xuống đất lớn tiếng:

- Xin lỗi bà bà từ nay không dám thế nữa.

Á bà bà vẫn đứng trơ như pho tượng Bồ Tát ở chùa.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Hồng hét! Chắc mụ không biết chữ rồi!

Chàng lại xá lia lia luôn mấy cái, giơ tay chỉ trỏ làm hiệu rồi sẽ cời bỏ tóc, trở lại chân tướng. Đoạn chàng chấp tay ra chiều xin lỗi. Không biết có phải Á bà bà chẳng hiểu ý chàng hay mụ giả vờ mụ cứ đứng trơ không nhúc nhích và tựa hồ không để ý gì.

Lệnh Hồ Xung không biết làm thế nào lại gãi đầu gãi tai nói:

- Bà bà không hiểu thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Đoạn chàng né mình lướt qua bên người mụ. Nhưng chân trái chàng vừa cử động thì người Á bà bà cũng lấp loáng một cái. Mụ đứng trước mặt chàng rồi. Lệnh Hồ Xung hít một hơi khí lạnh nói:

- Xin lỗi!

Chàng khoa chân bước sang bên phải rồi đột nhiên vọt qua mé tả lướt đi. Nhưng chân trái chàng vừa chấm đất thì Á bà bà lại đứng chắc trước mặt chàng. Lệnh Hồ Xung chuồn luôn mấy lần, mỗi lúc một mau lẹ hơn nhưng Á bà bà không rời chàng nửa bước, thủy chung mụ vẫn án ngữ trước mặt. Lệnh Hồ Xung thấy bà bà cứ cản đường hoài thì trong lòng nóng nảy vô cùng, chàng liền vươn tay trái ra đẩy vào bả vai đối phương. Ngón tay chàng sắp đụng vào vai mụ thì đột nhiên mụ vung bàn tay chém xuống cổ tay

chàng. Lệnh Hồ Xung vội rút tay về. Tuy động tác của chàng cực kỳ mau lẹ mà lưng bàn tay cũng bị ngón tay út của Á bà bà quét trúng. Chàng cảm thấy đau rất chẳng khác gì bị dao khứa. Chàng thấy mình đuối lý không dám cùng mù quyết đấu và chỉ mong được chóng thoát thân.

Lệnh Hồ Xung liền cúi xuống muốn chuồn qua mé bên người mù để lướt đi nhưng chàng vừa chuyển động thân hình đã cảm thấy chưởng phong xô tới. Á bà bà đã phóng chưởng đánh vào đỉnh đầu chàng. Lệnh Hồ Xung vội nghiêng người đi để tránh nhưng phát chưởng của đối phương phóng ra cực kỳ mau lẹ. Bỗng nghe đánh "bốp" một tiếng, vai chàng đã bị trúng chưởng. Người Á bà bà cũng bị chấn động. Nguyên phát chưởng của mù đánh tới vai Lệnh Hồ Xung thì môn Hấp tinh đại pháp trong người chàng tự động phát sinh phản ứng, hút lấy chưởng lực của mù. Á bà bà đột nhiên thò tay trái ra, hai ngón tay khô đét như chân gà nhọn hoắt nhằm đâm vào mắt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi vô cùng, vội cúi đầu xuống để tránh khỏi chiêu trảo của đối phương nhưng trường hợp này khiến cho sau lưng chàng có chỗ sơ hở rất lớn. Nếu bị quyền chưởng đánh trúng thì thật là nguy hiểm. May ở chỗ bà bà lúc nào cũng e sợ Hấp tinh đại pháp của chàng nên không dám thừa chỗ sơ hở đánh vào. Tay mặt mù cong đi và đâm ngược lên vẫn nhằm móc mắt Lệnh Hồ Xung. Hiển nhiên mù quyết định chủ ý, bất luận Hấp tinh đại pháp của chàng ghê gớm đến đâu thì ngón tay của mù mà đâm trúng mắt cũng làm cho chàng phải đui mù. Con mắt là vật mềm nhũn thì chẳng thể nào hút được công lực của người ngoài. Lệnh Hồ Xung vung tay lên gạt. Á bà bà liền xoay bàn tay lại, năm ngón tay của nộ biến thành chiêu trảo chụp xuống mắt bên trái chàng. Lệnh Hồ Xung lại vung tay trái lên gạt thì ngón tay trở bên phải của Á bà bà đã nhằm đâm vào lỗ tai bên trái Lệnh Hồ Xung. Á bà bà luôn luôn thay đổi chiêu thức, ngón tay mù lúc đưa lên lúc đâm xuống cực kỳ mau lẹ!

Chiêu thức của mù rất cổ quái coi như mù đàn bà nhà quê đánh lộn với người khác, nhưng nó vừa hiểm độc vừa mau lẹ. Chỉ trong mấy chiêu mù đã bức bách Lệnh Hồ Xung phải lùi hoài. Nguyên Lệnh Hồ Xung về công phu quyền cước chẳng lấy gì làm cao minh cho lắm, nếu Á bà bà không sợ môn Hấp tinh đại pháp mà dám đụng chân tay vào người chàng thì chàng đã liên tiếp bị trúng chưởng của mù rồi. Hai bên qua lại thêm mấy chiêu, Lệnh

Hồ Xung tự biết môn quyền cước của mình còn kém đối phương rất xa nếu không lấy kiếm ra chiến đấu thì đêm nay khó nổi thoát thân. Quyết định chủ ý rồi chàng liền thò tay vào bọc để rút đoản kiếm. Nhưng lúc tay mặt chàng vừa đụng vào chuôi kiếm thì Á bà đã biết chỗ dụng ý của chàng, mụ liền ra chiêu nhanh như điện chớp. Mụ tấn công bảy tám chiêu liền khiến cho Lệnh Hồ Xung phải né tả tránh hữu chẳng lúc nào rảnh tay để rút kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung thấy Á bà ra chiêu mỗi lúc một tàn độc. Hiển nhiên chàng chẳng có gì thù oán với mụ mà mụ lại có ý móc mắt chàng thì biết ngay cục diện đêm nay cực kỳ nguy hiểm. Đột nhiên Lệnh Hồ Xung quát lên một tiếng thật to, tay trái chàng đưa lên che cặp mắt còn tay phải thò vào bọc để rút kiếm, đồng thời chàng đành chịu mụ phóng chưởng và vùng cước đánh tới min sao rút được trường kiếm ra. Nhưng giữa lúc ấy đầu chàng bị rít chặt, Á bà đã nắm được tóc chàng.

Bỗng hai chân Lệnh Hồ Xung giơ cao khỏi mặt đất rồi cả người chàng bị Á bà nhấc bổng lên.

Tiếp theo chàng thấy trời đất quay cuồng. Người chàng bị đưa lên không quay chuyển rất mau. Nguyên Á bà nắm tóc Lệnh Hồ Xung rồi kéo mạnh cho người chàng đưa ngang lên rồi quay tít, mỗi lúc một nhanh.

Lệnh Hồ Xung kêu rầm lên:

- Ô hay bà bà làm gì thế này?

Chàng vùng tay đá chân loạn lên muốn chụp lấy cánh tay Á bà thì đột nhiên hai bên nách chàng bị tê chồn. Chàng đã bị mụ điểm trúng huyết đạo. Tiếp theo cả sau lưng, trước ngực, đầu, cổ mấy nơi huyết đạo đều bị điểm trúng. Thế là toàn thân chàng nhũn ra không cử động được nữa. Á bà vẫn chưa dừng tay, mụ quay tít người Lệnh Hồ Xung như một cây lưu tinh chùy.

Bên tai Lệnh Hồ Xung chỉ nghe tiếng gió vù vù. Chàng nghĩ thầm:

- Đời ta đã gặp không biết bao nhiêu chuyện kỳ lạ nhưng chưa bao giờ bị người nắm tóc xoay mình như chong chóng làm trò chơi như lúc này.

Á bà xoay Lệnh Hồ Xung cho đến lúc chàng sắp ngất đi mới dừng tay lại. "Huych" một tiếng, mụ đã liệng quăng chàng xuống đất một cái thật mạnh. Lệnh Hồ Xung nguyên trước không

có ý gì thù nghịch với Á bà bà nhưng lúc này chàng bị mù quay còn thiếu chết đi sống lại nên lòng chàng không khỏi cảm hận liền cất tiếng thóa mạ:

- Mụ thối tha này! Mụ thật là con người không biết điều, ta mà rút được kiếm ra thì phải đâm mụ lòi ruột mới hả lòng.

Á bà bà vẫn lạnh lùng ngó Lệnh Hồ Xung nét mặt trơ như gỗ không lộ vẻ gì tức giận hay mừng vui.

Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Đánh mù thì không đánh được rồi. Nếu không mắng nhiếc cho sướng miệng thì ra mình bị thua to. Nhưng lúc này ta bị mù kiểm chế nếu mụ biết ta chửi mắng tất còn làm cho ta đau khổ hơn.

Chàng nghĩ vậy liền miệng cười ha hả nhưng lớn tiếng thóa mạ:

- Mụ già thối tha kia! Hoàng thiên biết mụ tâm địa độc ác nên mới làm cho mụ điếc lòi điếc nỏ lại miệng câm như hến không biết cười cũng không biết khóc. Mụ là đũa si ngốc thì tưởng làm con lợn con chó cũng còn sướng hơn.

Lệnh Hồ Xung mắng mỗi lúc một thậm tệ, mặt chàng lại tỏ ra rất hoan hỉ, miệng cười ha hả không ngớt. Nguyên chàng cười đây chỉ là chuyện giả dối, cười để Á bà bà không nghĩ là chàng đang chửi bới nhiếc móc. Sau chàng thấy mình chửi mắng bao nhiêu mù cũng không phản ứng bất giác chàng rất lấy làm đắc ý nổi lên tràng cười hô hô.

Á bà bà từ từ tiến lại bên Lệnh Hồ Xung, mụ vươn tay trái ra nắm lấy tóc chàng lôi đi xềnh xệch. Mụ đi mỗi lúc một lẻ. Lệnh Hồ Xung tuy bị điểm huyết nhưng chưa mất tri giác. Người chàng bị xát xuống đất đau đớn không chịu nổi. Chàng lại lớn tiếng thóa mạ không ngớt. Lúc này chàng có muốn cười cũng cười không ra tiếng được. Á bà bà lôi Lệnh Hồ Xung lên núi. Chàng nghiêng đầu quan sát địa hình thì thấy mụ đi một lúc rồi rẽ về hướng tây tức là theo đường lên chùa Huyền Không. Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới đoán ra bọn Bất Giới hòa thượng, Điền Bá Quang, Mạc Bắc Song Hùng, Bảo Đại Sở, Cừu Tùng Niên bị treo chắc là do thủ đoạn của mụ. Chàng nghĩ rằng nhân vật đến bắt người mà thần không hay quả không biết thì trừ chân tay mụ người khác khó có thể làm được.

Bất giác chàng nhủ thầm:

- Ta đã lên chùa Huyền Không và đã gặp mục cam điếc này mà tuyệt nhiên không biết một tý gì về mục thì ra mình ngu ngốc thật. Chẳng những ta không hay biết mà cả những cao nhân như Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng thấy mục già cũng không sinh lòng ngờ vực. Vậy tài che dấu bản lãnh của mục thật là tuyệt hảo.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Giả tử mục cam điếc này cũng treo ta lên cây ở Thông Nguyên cốc như bọn Bất Giới đại sư và buộc cổ ta một giải lụa viết chữ vào bảo ta là một tên đại dâm tặc đệ nhất thiên hạ mới thật là nhục! Ta đã làm chương môn phái Hằng Sơn, lại ăn mặc giả đàn bà chẳng vào kiểu cách gì thì còn chi là thể diện nữa? May mục chỉ lôi ta lên chùa Huyền Không để treo ta ở trên đó, ta khỏi xấu mặt trước mọi người cũng là đỡ lắm.

Lệnh Hồ Xung bản tính khoáng đạt. Bữa nay chàng gặp vận xấu nhưng không bị treo lên Hằng Sơn biệt viện cho mọi người hay cũng là một điều đại hạnh trong những sự không may.

Đoạn chàng tự hỏi:

- Chẳng hiểu mục này có biết lai lịch ta chẳng? Hay là mục thấy ta là chương môn phái Hằng Sơn mà ưu đãi ta một vài phần?

Dọc đường người chàng sụt vào đá núi nên toàn thân da thịt bị cứa đứt không biết đến bao nhiêu chỗ. May mặt chàng ở trên cao nên ngũ quan không bị thương tổn. Khi đến chùa Huyền Không, Á bà bà lôi Lệnh Hồ Xung vào đại diện. Bỗng thấy mục đóng cửa chùa lại rồi lôi thẳng chàng lên gác tầng cao nhất ở mé tả kêu bằng Linh Quy các.

Ngày trước Lệnh Hồ Xung đã đưa Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng lên Linh Quy các để thương nghị đại sự. Lệnh Hồ Xung thấy Á bà bà lôi mình lên Linh Quy các thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Chàng lớn tiếng la:

- Trời ơi! Thôi hỏng to rồi!

Nguyên ngoài Linh Quy các có một cái cầu treo, phía dưới là cái hang sâu muôn trượng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Nếu mục cam điếc này mà treo mình lên cây cầu đó mà nơi đây chẳng mấy khi có người đến thì thật là nguy. Trong vòng mười ngày hay nửa tháng mà không ai lên là ta bị chết đói. Nếu vậy thì mục thật là độc ác.

Á bà bà bỏ Lệnh Hồ Xung trên gác rồi một mình mục đi xuống.

Lệnh Hồ Xung nằm sóng sượt dưới đất. Chàng tự hỏi:

- Không hiểu lai lịch của mục cam điếc này ra sao? Ta chẳng biết một chút manh mối gì. Chắc mục là một danh thủ tiên bối ở phái Hằng Sơn, có khi mục cũng là một nhân vật như Vu Tẩu. Không chừng mục là người hầu cận của sư phụ các vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhân. Không hiểu sao mục lại biết âm mưu của bọn Cừu Tùng Niên toan làm điên đảo phái Hằng Sơn mà bắt chúng treo lên?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây cũng yên lòng được một chút, chàng tự nhủ:

- Ta đã là chuông môn phái Hằng Sơn thì dù sao mục cũng nghĩ tới chút tình hương hỏa mà không đến nỗi hành hạ quá tệ.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Không khéo ta thay hình đổi dạng thế này mục không nhận ra được mà coi ta như bọn Trương phu nhân cố ý hóa trang làm mục vào đây nằm vùng để âm mưu quấy rối phái Hằng Sơn thì ta không khỏi bị coi là kẻ thù. Trường hợp này ta sẽ bị đau khổ hơn. Như thế lại càng hỏng bét.

Trong đầu óc Lệnh Hồ Xung lúc này những mối hoài nghi nổi lên như sóng cồn. Chàng không sao đoán được hậu quả về vụ xúi quẩy này.

Chàng vẫn không nghe thấy tiếng động bước chân lên thang lầu mà Á bà bà lại lên tới nơi. Trong tay mục cầm một sợi giây. Mục cột chân tay Lệnh Hồ Xung lại.

Lệnh Hồ Xung không nói gì nữa mà chân tay không cử động được nên để mặc mục muốn làm gì thì làm. Á bà bà cột chân tay Lệnh Hồ Xung lại rồi rút trong bọc ra một mảnh vải vàng buộc vào cổ chàng. Lệnh Hồ Xung nổi tính hiếu kỳ. Chàng muốn coi xem trên mảnh vải đó viết những chữ gì. Nhưng giữa lúc ấy, hai mắt

chàng bỗng dưng tối sầm. Nguyên Á bà bà đã lấy mảnh vải đen bịt mắt chàng lại.

Lệnh Hồ Xung lăm bắm:

- Mụ này vừa cầm vừa điếc mà đầu óc rất minh mẫn. Mụ biết ta muốn nhìn mảnh vải liền bưng mắt lại không cho nhìn thấy. Vậy đầu óc mụ có lẽ thông minh hơn cả người thường.

Rồi chàng bưng bảo dạ:

- Lệnh Hồ Xung này bất quá là một tên lãng tử giang hồ, thiên hạ đều biết tiếng vậy những chữ viết vào mảnh vải đó dĩ nhiên chẳng tử tế gì, ta không nhìn thấy cũng xong.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy cổ tay và gót chân bị rít chặt, rồi cả người chàng đưa lên không. Chàng đã bị treo lên xà nhà.

Lệnh Hồ Xung nổi giận ùng ùng lại lớn tiếng thóa mạ.

Tuy chàng thích làm huyền não nhưng lòng chàng lại rất tinh tế, chàng tự nhủ:

- Ta chỉ biết già mồm chửi mắng thì khó mà thoát thân được. Bây giờ ta nên từ từ vận khí để thông huyết đạo chờ khi lấy được kiếm cầm tay là có thể kiềm chế mụ cầm điếc này để treo mụ lên. Ta cũng sẽ buộc vào cổ mụ một tấm vải vàng. Nhưng không hiểu nên viết vào tấm vải đó những chữ gì?

Rồi chàng tự trả lời:

- Ta viết quách "Thiên hạ đệ nhất đại ác bà".

Đoạn chàng lắc đầu lăm bắm:

- Không được! Cho mụ là đệ nhất thiên hạ thì bất cứ đệ nhất gì gì không chừng mụ cũng vui sướng. vậy ta viết "Thiên hạ đệ thập bát ác bà" để mụ nghĩ cho vợ đầu cũng không ra được 17 mụ ác bà đứng trên mụ là ai?

Lệnh Hồ Xung lại lắng tai nghe động tĩnh thì không thấy tiếng hô hấp. Á bà bà đã xuống khỏi gác rồi.

Lệnh Hồ Xung bị treo đến mấy giờ bụng đói meo. Nhưng chàng vận khí thấy huyết đạo dần dần khai thông thì trong bụng mừng thầm. Đột nhiên người chàng đu đi một cái. Tiếp theo chàng nghe đánh "huych" một tiếng. Người chàng bị rớt xuống cầu thang lầu.

Nguyên Á bà bà đã thả giầy ra nhưng mụ trở lại lúc nào chàng cũng chẳng hay biết gì hết. Á bà bà cởi tấm khăn bịt mặt Lệnh Hồ Xung ra. Những huyết đạo trên cổ chàng chưa khai thông nên không thể cúi xuống nhìn tấm khăn vải vàng được. Chàng chỉ ngó thấy một chữ "nương" ở cúi cùng.

Bất giác chàng la thâm:

- Hồng bét. Mụ viết chữ "nương" tất nhiên cho mình là một người đàn bà. Chẳng thà mụ bảo mình là dâm tặc lẳng tử hay gì gì cũng không sao. Nay mụ lại coi mình là phụ nữ thì còn ra thể thống gì nữa?

Bỗng thấy Á bà bà với lấy một cái bát lớn ở trên bàn đem lại chàng nghĩ bụng:

- Không hiểu mụ cho mình uống nước hay ăn cháo? Giá có rượu uống thì tốt hơn.

Đột nhiên chàng cảm thấy trên đầu nóng bỏng. Chàng không nhin được la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Té ra trong bát đựng nước nóng. Mụ cầm bát nước nóng dội vào đầu Lệnh Hồ Xung cho tóc ướt đầm.

Lệnh Hồ Xung lại lớn tiếng thóa mạ:

- Tặc bà nương! Mụ làm gì thế này?

Chàng thấy mụ lấy trong bọc ra một lưỡi dao cạo thì không khỏi giật mình kinh hãi. Lại nghe đánh "roạt" một tiếng. Da đầu chàng hơi đau. Á bà bà cạo đầu chàng. Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, chàng không hiểu mụ điên khùng này làm trò gì?

Sau một lúc đầu chàng bị cạo sạch hết. Chàng nghĩ bụng:

- Được rồi! Lệnh Hồ Xung bữa nay làm hòa thượng. Chao ôi! Không phải rồi! Ta mặc quần áo phụ nữ thì phải làm ni cô chứ làm hòa thượng thế nào được?

Đột nhiên chàng nhớ tới Doanh Doanh miệng lẩm bẩm:

- Nàng đã nói đùa bảo chàng cải trang làm ni cô không ngờ lời nàng quả nhiên ứng nghiệm. E rằng chuyến này phải rắc rối to. Không chừng mụ ác phụ này đã biết ta là ai. Mụ thấy ta là trai đương thì mà làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì có điều không ổn. Chẳng những mụ cạo đầu ta không chừng mụ còn... cắt bộ sinh

dục để ta hết đường làm ô uế nơi cửa Phật thanh tịnh. Mụ này đã tập trung với phái Hằng Sơn mà mụ nổi cơn điên thì việc gì mụ cũng dám làm tới. Lệnh Hồ Xung này bữa nay gặp cơn đại nạn không đi luyện Tịch tà kiếm pháp thì cũng không được nữa.

Á bà bà cạo trọc đầu Lệnh Hồ Xung rồi quét sạch những tóc tai của chàng đi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới việc khẩn cấp nhất là thử vận nội lực để đả thông những huyết đạo bị phong tỏa. Chàng cảm thấy mấy chỗ huyết đạo bị điểm đã nhúc nhích được thì đột nhiên mấy huyết đạo ở sau lưng và bả vai lại bị mụ thọc tay vào điểm.

Lệnh Hồ Xung buông tiếng thở dài. Cả mấy tiếng "ác bà nương" chàng cũng không muốn thóa mạ nữa. Á bà bà cời tấm vải vàng buộc trên cổ chàng đặt xuống một bên.

Lệnh Hồ Xung bây giờ mới trông rõ dòng chữ viết: "Thiên hạ đệ nhất đại hạt tử, bất nam bất nữ ác bà nương".

Chàng la thầm:

- Té ra mụ ác bà này giả câm giả điếc. Mụ biết nghe biết nói hử hoi, nếu không thì sao Bất Giới hòa thượng đại sư bảo ta là kẻ đui mắt thứ nhất thiên hạ mụ cũng biết? Chắc là trong khi Bất Giới hòa thượng nói chuyện với con gái mụ đứng bên nghe lén. Cả lúc Nghi Lâm tiểu sư muội nói với ta nữa chắc mụ cũng nghe thấy hết rồi.

Chàng liền lên tiếng:

- Mụ đừng giả vờ nữa. Mụ không phải là người câm điếc.

Nhưng Á bà bà không lý gì đến chàng mụ vươn tay ra cời áo chàng.

Lệnh Hồ Xung cả kinh la lên:

- Mụ làm gì thế này?

Chàng không hiểu Á bà bà không nghe tiếng thật hay giả vờ.

"Roạt" một tiếng! Mụ đã xé cái áo đàn bà mà Lệnh Hồ Xung mặc vào mình thành hai mảnh rồi quẳng xuống.

Lệnh Hồ Xung càng kinh hãi kêu thét lên:

- Mụ mà động đến một sợi lông của ta là ta chém mụ nát ra như tương đó!

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Cả mái tóc của mình mù đã cạo sạch trơn thì còn nói gì đến chuyện mù không dám đụng đến một sợi lông.

Á bà bà lấy một hòn đá mài dao nhỏ bé đổ nước vào rồi cầm lưỡi dao cạo mài qua mài lại. Mù giờ ngón tay để thử dao lộ ra vẻ vừa lòng. Mù đặt lưỡi dao xuống một bên rồi lấy trong bọc ra một cái bình sứ. Ngoài bình có đề năm chữ "Thiên hương đoạn tục giao".

Hồi 206

Kịch câm đạo diễn rất hùng hồn

Lệnh Hồ Xung bị kiếm thương nhiều lần đã dùng qua Thiên hương đoạn tục giao là một thứ linh dược rất thần hiệu của phái Hằng Sơn, nên chàng vừa ngó thấy chiếc bình không cần nhìn đến chữ đã hiểu đó là thuốc trị thương rồi.

Thiên hương đoạn tục giao là thuốc rịt vào vết thương. Ngoài ra còn thứ thuốc uống cũng rất hiệu nghiệm kêu bằng Bạch vân hùng đởm hoàn.

Quả nhiên mũ lại móc trong bọc ra một chiếc bình sứ đựng Bạch Vân hùng đởm hoàn.

Những điều tiên đoán của Lệnh Hồ Xung quả nhiên đã đúng sự thực chàng không ngót là thâm:

- Trời ơi! Nguy to rồi!

Bà bà lại lấy trong bọc ra mấy mảnh vải trắng dùng làm băng buộc vết thương. Hiện giờ bao nhiêu vết thương cũ trong người Lệnh Hồ Xung đã lành hết vậy mũ sắp sẵn những thứ này hiển nhiên là mũ sẽ gây thương tích mới trên người chàng.

Bà bà lấy đủ đồ ra rồi hai mắt nhìn chăm chăm vào Lệnh Hồ Xung.

Sau một lúc mũ xách người chàng đặt lên phản gỗ. Nét mặt mũ vẫn trơ như đá mà mắt cứ nhìn chăm chập vào mặt chàng.

Lệnh Hồ Xung đã trải hàng trăm trận chiến đấu dù chàng có bị trọng thương hay bị địch vây hãm nguy ngập cũng chẳng sờn lòng thế mà hiện giờ ở trước mặt một mũ già chàng lại xao xuyến không bút nào tả xiết.

Mũ già từ từ giơ lưỡi dao cạo lên. Ánh đèn chiếu vào hào quang lấp lánh càng khiến cho Lệnh Hồ Xung khiếp vía. Trán chàng toát mồ hôi lạnh ngắt nhỏ giọt xuống áo. Đột nhiên trong đầu óc chàng hiện lên một tia sáng, chàng liền bật tiếng la:

- Mũ đúng là vợ của Bất Giới hòa thượng!

Bà bà giật nảy mình lên lùi lại một bước miệng lắp bắp:

- Sao... người... lại biết...?

Thanh âm ú ớ lại bập bẹ từng tiếng chẳng khác gì con nít mới học nói.

Lệnh Hồ Xung lúc buột miệng nói câu đó, trong đầu óc chàng chưa kịp suy tính. Chàng nghe mục tử hỏi bất giác miệng lắp bắp:

- Ủ nhỉ! Sao ta lại biết thế?

Đoạn chàng cười lạt đáp:

-Ồ! Ta biết hẳn chứ! Ta biết đã lâu rồi!

Miệng chàng đáp vậy trong lòng không ngớt tự hỏi:

- Sao ta lại biết thế? Sao ta lại biết thế?

Rồi chàng tự trả lời:

- À phải rồi! Mục buộc vào cổ Bất Giới hòa thượng mảnh vải có viết câu "Con người phụ tình bạc hãnh, hiếu sắc tham dâm đệ nhất thiên hạ". Đúng rồi! Ngoài Bất Giới hòa thượng trên đời chỉ có một mình vợ lão là biết đến tám chữ "Phụ tình bạc hãnh, hiếu sắc tham dâm" không phải mục thì còn ai vào đây?

Chàng liền lớn tiếng hỏi:

- Trong lòng mục vẫn tưởng nhớ không lúc nào quên con người phụ tình bạc hãnh, hiếu sắc tham dâm. Nếu không thế thì sao mục lại cắt đứt dây khi lão treo mình tự tử, sao mục lại cất giấu lưỡi dao không để lão cứa cổ tự tử? Hạng người phụ tình bạc hãnh, tham dâm hiếu sắc như lão sao không để chết quách đi cho rồi?

Bà bà lạnh lùng đáp:

- Để lão chết một cách chóng vánh như vậy chẳng hóa ra làm phước cho lão ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mục làm tội lỗi đủ điều. Mười mấy năm trời lão lòng nóng như lửa đốt chạy từ Quan Ngoại sang đất Tây Tạng, lại từ Mạc Bắc xuống đến Tây Vực tìm kiếm mục khắp nơi còn mục ung dung ở lại hưởng phúc trên chùa này mà vẫn chưa hả dạ ư?

Bà bà hỏi:

- Tôi lão đáng thế, mình làm mình chịu còn kêu ai được? Lão đã lấy ta làm vợ sao còn trêu cợt người đàn bà khác?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Ai bảo lão trêu cợt đàn bà? Người ta nhìn con gái của mẹ thì lão đưa mắt ngó người ta có chi là tệ?

Bà bà đáp:

- Đàn ông đã có vợ còn đi dòm ngó đàn bà là không được đâu.

Lệnh Hồ Xung thấy mẹ vô lý liền hỏi:

- Mẹ là đàn bà có chồng sao còn dòm ngó đàn ông?

Bà bà tức giận quát:

- Ta ngó đàn ông hồi nào? Sao ngươi dám ăn nói càn rỡ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hiện giờ mẹ đang nhìn ta đó thôi! Chả lẽ ta không phải đàn ông hay sao? Bất Giới hòa thượng bắt quá chỉ ngó người ta mấy lần. Còn mẹ lại lôi đầu nắm tóc, đập cả vào da thịt ta. Ta nhắc cho mẹ biết "Nam nữ thọ thọ bất thân." Mẹ chỉ đập vào da ta là phạm đến giới luật thanh quy. May ở chỗ mẹ mới sờ vào da đầu ta, chứ chưa đập đến da mặt. Không thì đức Quan Âm Bồ Tát nhất định chẳng buông tha mẹ.

Lệnh Hồ Xung cho là mẹ này chỉ quanh quẩn trong chốn am thiền, không qua lại trần tục, chẳng hiểu gì thế sự, nên chàng hăm dọa mấy câu với hy vọng mẹ sợ tội lỗi không dám hạ dao xẻo vào những chỗ khác trong người chàng.

Không ngờ mẹ đáp ngay:

- Bây giờ ta chặt chân tay hay cắt đầu người cũng chẳng cần phải đập tay vào mình người.

Lệnh Hồ Xung nói cứng:

- Được lắm! Mẹ muốn chặt chân tay hay chặt đầu ta thì cứ việc tùy tiện, ta quyết chẳng chau mày!

Bà bà cười lạt đáp:

- Nói chơi vậy thôi. Dù ta có giết người cũng chẳng khi nào để người chết một cách ngon lành như vậy đâu.

Mẹ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ người chỉ có hai đường phải chọn lấy một. Một là người lấy Nghi Lâm làm vợ cho lẹ đi, để y khỏi vì tưởng nhớ người mà dung nhan tiêu tụy rồi hao mòn đến chết. Nếu người không chịu điều này thì ta phải tính đến điều thứ hai là hoạn người để người biến thành một giống quái vật nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ. Trường hợp người chịu lấy Nghi Lâm thì không được sàm sỡ với một con đàn bà vô sỉ nào khác nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Tại hạ cũng công nhận Nghi Lâm cố nhiên là một vị hảo cô nương, nhưng chẳng lẽ ở trên đời ngoài y, bao nhiêu đàn bà con gái đều là hạng vô sỉ mặt dày hết hay sao mà bà bà vợ đưa cả năm?

Bà bà đáp:

- Ta nói có trật cũng chẳng trật bao nhiêu. Đứa nào có hay cũng chẳng hay hơn mấy tý. Người có ưng chịu lời ta hay không thì nói mau đi!

Mười mấy năm nay mục giả cam giả điếc, lâu ngày không nói, miệng lưỡi cứng đơ. Bây giờ mục nói bấy nhiêu lời mới trở lại linh hoạt như trước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nghi Lâm tiểu sư muội là một người bạn rất tốt của tại hạ. Nếu nàng biết mục bức bách tại hạ là nàng bức mình lắm đó!

Bà bà nói:

- Người mà ưng chịu lấy y làm vợ thì y vui vẻ khôn xiết, dù có bao nỗi hờn giận cũng tiêu tan hết không bức mình với ta đâu mà ngại.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nàng là người xuất gia đã phát thệ không đi lấy chồng. Nếu nàng động lòng phạm tục tất bị Bồ Tát quả phạt.

Bà bà nói:

- Người cũng làm hòa thượng thì đức Bồ Tát có quả phạt cũng chẳng quả phạt một mình y mà thôi. Vả lại ta đã cạo tóc đầu người rồi mà người không làm hòa thượng thì ta uống công hay sao?

Lệnh Hồ Xung không nín được, bật lên tròng cười ha hả nói:

- Té ra mẹ cạo trọc đầu tại hạ là có ý muốn cho tại hạ làm hòa thượng và lấy vải trẻ làm vợ. Ông chồng bà trước đã làm như vậy bây giờ bà lại rập khuôn khổ của lão hay sao?

Bà bà đáp:

- Chính là thế đó.

Lệnh Hồ Xung bật cười, hỏi tiếp:

- Không được đâu! Trong thiên hạ thiếu gì người trọc đầu? Chẳng ai bắt buộc họ trọc đầu đều là phải làm sư.

Bà bà nói:

- Cái đó dễ lắm! Bây giờ ta điểm thêm vào đầu người mấy vết thương là đủ. Trọc đầu không chưa nhất định là sư, nhưng trọc đầu lại có nốt hương thì phải làm hòa thượng.

Mụ nói rồi toan đốt hương động thủ.

Lệnh Hồ Xung vội ngăn cản:

- Hãy khoan! Hãy khoan! Việc xuất gia đầu Phật cần phải người cam tâm tình nguyện mới được. Có lý đâu lại bắt buộc người ta phải xuất gia bao giờ?

Bà bà đáp:

- Người mà không làm hòa thượng thì cũng phải làm thái giám.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Mẹ đàn bà điên khùng này dám làm những việc mẹ đã nói ra. Vậy ta phải tìm kế hoãn binh.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Bà bà bảo tại hạ làm thái giám cũng được. Nhưng vạn nhất mà sau này tại hạ hồi tâm chuyển ý muốn lấy Nghi Lâm tiểu sư muội làm vợ há chẳng hỏng bét? Như vậy mẹ đã vô tình làm hại cuộc đời của cả hai người.

Bà bà tức giận đáp:

- Chúng ta là con nhà võ, làm việc gì phải chóng vánh dứt khoát. Một lời là quyết định, sao còn thay lòng đổi dạ, hồi tâm chuyển ý. Làm hòa thượng là hòa thượng, làm thái giám là thái giám. Đã là nam tử hán đại trượng phu có lý đâu ăn nói nửa nạc nửa mỡ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đã làm thái giám thì không còn là nam tử hán đại trượng phu được nữa.

Bà bà tức giận hỏi:

- Ta đang bàn chuyện đứng đắn, sao ngươi còn nói giỡn?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nghi Lâm tiểu sư muội tính tình nhu thuận lại dung nhan xinh đẹp. Hơn nữa nàng đối với ta có mối thâm tình thì ta lấy nàng làm vợ cũng là một điều rất may trong đời người. Nhưng ta phụ Doanh Doanh thế nào được? Nếu ta bị mù bức bách một cách vô lý thì chịu chết còn hơn chịu nhục.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Bà bà! Tại hạ xin hỏi một câu: Hạng đàn ông mà vô tình bạc hãnh, tham dâm hiếu sắc có phải là người tử tế không?

Bà bà đáp:

- Cái đó lọ là còn phải hỏi? Hạng người như thế thì kém cả giống chó lợn, mà lại là tám thân nam tử thì thật uổng quá!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi! Nghi Lâm tiểu sư muội người đã xinh đẹp lại đối với tại hạ rất tử tế vậy vì sao tại hạ không thể lấy nàng được, mù có biết không? Chỉ vì tại hạ đã ước hẹn cuộc hôn nhân với một vị cô nương khác. Cô này lại có cái ơn nặng tầy non với tại hạ. Dù tại hạ có tan xương nát thịt cũng quyết không phụ nàng. Nếu tại hạ phụ nàng thì thành kẻ vô tình bạc nghĩa tham dâm hiếu sắc đệ nhất thiên hạ? Cái đệ nhất này là của Bất Giới đại sư có lý nào tại hạ cướp lấy?

Bà bà nói:

- Vị cô nương đó ta đã biết rồi, thị là Nhậm đại tiểu thư ở Ma giáo. Ngày trước ngươi bị bọn Ma giáo bao vây tại đây rồi thì cứu ngươi chứ gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi! Bà bà cũng đã trông thấy vị cô nương đó rồi.

Bà bà nói:

- Vụ này dễ lắm! Ta bảo nàng ruồng bỏ người chứ không phải người phụ tình bạc hãnh là xong.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhất định nàng không bỏ tại hạ. Nàng đã hy sinh cho tại hạ thì tại hạ cũng phải hy sinh cho nàng. nghĩa là không ai phụ ai đâu.

Bà bà nói:

- Ta e rằng đến lúc tối hậu thì không tự chủ được. Trong Hằng Sơn biệt viện thiếu gì hạng đàn ông thối tha? Để ta kiếm cho thị một tên làm chồng là xong.

Lệnh Hồ Xung tức giận lớn tiếng:

- Mụ nói nhăng gì thế?

Bà bà hỏi lại:

- Người tưởng ta không làm được chăng?

Mụ chạy ra cửa bỏ đi một lúc trở lại trong tay mụ đã xách một thiếu nữ bị cột chân tay.

Lệnh Hồ Xung nhìn ra thì thiếu nữ này chính là Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy cả kinh. Chàng không ngờ Doanh Doanh lại lọt vào tay mụ. Nhưng chàng nhìn thấy người nàng dường như không bị thương mới hơi yên dạ liền cất tiếng gọi:

- Doanh Doanh! Doanh muội đã đến đây ư?

Doanh Doanh tủm tỉm cười đáp:

- Xung lang cùng mụ nói chuyện những gì tiểu muội đã nghe rõ cả rồi. Xung lang bảo quyết không vô tình bạc hãnh với tiểu muội khiến tiểu muội rất lấy làm hoan hỉ.

Bà bà quát lên:

- Trước mặt ta không được nói chuyện đê hèn vô sỉ như vậy! Cô bé kia! Cô muốn lấy hòa thượng hay thái giám?

Doanh Doanh then đỏ mặt lên đáp:

- Mụ chê người ta ăn nói ti tiện mà sao lại thốt ra lời khó nghe thế?

Bà bà nói:

- Ta đã nghĩ kỹ và bảo thằng lỏi Lệnh Hồ Xung ruồng bỏ cô để lấy Nghi Lâm nhưng gã quyết không chịu.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng reo:

- Từ lúc mở miệng nói năng bây giờ mới được câu tử tế.

Bà bà nói:

- Thôi bây giờ thế này vậy! Lão nhân gia muốn việc tốt lành đành chịu nhượng bộ một bước là cho phép thằng lỏi Lệnh Hồ Xung lấy cả hai cô. Gã có làm hòa thượng thì mới lấy được hai người. Bằng gã làm thái giám thì một người lấy cũng không xong. Nhưng sau khi thành hôn người không được khinh khi con gái ta. Các người phải coi nhau đồng đều có điều cô lớn tuổi hơn thì để Nghi Lâm gọi cô bằng tỷ tỷ là yên chuyện.

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng:

- Tại hạ...

Nhưng chàng vừa mở miệng liền bị điểm vào á huyết không thốt ra lời được nữa.

Bà bà lại điểm vào á huyết Doanh Doanh rồi nói:

- Lão nhân gia quyết định như vậy là không cho bọn người được giải thích chi hết. Thằng lỏi kia! Người được hai cô vợ nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường thì câm miệng đi còn nói gì nữa? Hừ lão trọc Bất Giới thật không được việc gì! Lão thấy con gái mang bệnh tương tư chỉ nóng nảy bồn chồn một cách vô ích, bây giờ lão nhân gia mới ra tay một cái mà đã thành công.

Mụ dứt lời tung mình nhảy ra khỏi phòng.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh chỉ nhìn nhau mà cười. Nói không được mà vẩy tay một cái cũng không xong.

Lệnh Hồ Xung nhìn Doanh Doanh chăm chăm.

Lúc này mặt trời mới mọc, ánh triều dương lọt qua khe cửa chiếu vào. Cây hồng chúc trên bàn hầy còn đang cháy, ngọn lửa không ngớt lay động. Làn khói bạc nhẹ nhàng lướt qua bộ mặt ngọc của Doanh Doanh càng tăng thêm vẻ kiều diễm.

Nàng đưa mắt nhìn lưỡi dao cạo bỏ dưới đất cùng bình thuốc và những băng vải để trên ghế, mặt lộ vẻ trào lộng dường như để nói với Lệnh Hồ Xung:

- Hú vía! Hú vía.

Nhưng nàng lập tức đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Nàng cúi đầu xuống mặt đỏ bừng lên dường như để tự trách:

- Chuyện này không nên ăn nói ra miệng mà cũng chẳng nên nghĩ tới mới phải.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng then thùng e lệ tỏ ra con người chính định không lộ vẻ dâm tà. Nàng còn tựa hồ bên lên bị chàng bắt gặp nàng đang nghĩ chuyện gì. Trong lòng không khỏi băng khuâng chàng ước thầm trong bụng:

- Giả tỷ lúc này ta được tự do mà nàng không thể cử động thì ta quyết lại ôm chặt lấy nàng mà hôn một cái. Dù nàng có then đến đâu cũng hết đường chạy trốn.

Bỗng thấy nhãn quang nàng xoay trở lại chạm vào ánh mắt Lệnh Hồ Xung. Nàng lại quay đi lập tức. Màu hồng trên mặt đã dần dần tan đi thì đột nhiên bây giờ lại đỏ đến mang tai.

Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Ta muốn kiên trì một lòng một dạ với Doanh Doanh nhưng bị mẹ ác bà nương bức bách ta phải thành thân với Nghi Lâm. Ta đành diễn kịch sơ qua để chờ mẹ giải khai huyết đạo sẽ tính. Một khi kiếm vào tay chẳng lẽ ta còn sợ mẹ nữa sao? Mẹ ác bà nương này tuy công phu quyết cước rất tinh thâm nhưng đem so với Tả Lãnh Thiên và Nhậm giáo chủ thì mẹ hãy còn kém xa. Về kiếm pháp nhất định mẹ chẳng thể nào địch nổi ta. Mẹ chủ ý vào chân tay mau lẹ mà qua lại không phát ra tiếng động để đánh lén một cách đột ngột khiến người ta không kịp đề phòng. Nếu ra tay đánh nhau thật sự thì chắc Doanh Doanh còn hơn mẹ được mấy phần mà Bất Giới hòa thượng cũng chẳng thua kém mẹ.

Trong lòng ngẫm nghĩ chàng ngỡ ngẩn xuất thần.

Bỗng chàng trở lại thực tế đưa mắt nhìn Doanh Doanh thì thấy nàng cũng đương nhìn mình. Lần này nàng không hổ then như trước hiển nhiên nàng đã quên vụ chàng suýt phải làm thái giám. Lệnh Hồ Xung thấy Doanh Doanh đưa mắt nhìn chên chích lên. Khóe miệng nàng treo một nụ cười, chàng biết là nàng đang ngoáy cái đầu trọc tếu của mình mà nghĩ tới chàng làm hòa thượng chứ không phải làm thái giám. Lệnh Hồ Xung nổi lên tràng cười khanh khách mà không cười được ra tiếng. Chàng thấy Doanh Doanh càng cười tươi hơn nữa rồi mắt nàng đưa đi đưa lại

ra chiều dí dỏm. Nàng nháy mắt bên trái một cái lại nháy mắt bên phải một cái mà chàng không hiểu nàng có dụng ý gì tự hỏi:

- Nàng nháy mắt hai cái để làm gì? Ô phải rồi! Chắc nàng chế ta sắp lấy hai vợ.

Chàng liền nháy mắt bên trái một cái rồi giữ vẻ mặt rất nghiêm cẩn ra chiều bảo nàng:

- Tiểu huynh chỉ lấy một mình Doanh muội mà thôi, để tỏ lòng thủy chung duy nhất, quyết chẳng nhị tâm.

Doanh Doanh khẽ lắc đầu nháy mắt hai cái dường như để khuyên nhủ:

- Lấy hai người cũng được chứ sao?

Lệnh Hồ Xung vừa nháy mắt bên tả một cái vừa muốn gục gặc lắc cái đầu tỏ vẻ cương quyết nhưng mọi huyết đạo trong toàn thân bị điểm nhiều quá không sao cử động được. Vả mặt chàng tỏ ra rất thành khẩn. Doanh Doanh khẽ gật đầu ra chiều hiểu ý, nhân quang nàng lại chuyển qua ngó lưỡi dao cạo, lắc lắc cái đầu. Lệnh Hồ Xung dương cặp mắt chăm chú nhìn nàng. Hai người ngồi cách nhau đến hơn một trượng nhờ cặp mắt để thông cảm lẫn nhau.

Họ cảm thấy nói được hay không cũng vậy mà thôi. Hai người còn nhận rõ tình ý đối phương rất minh bạch, không còn chút nào đáng hoài nghi. Cả hai cùng cho rằng chẳng những việc có lấy Nghi Lâm hay không chẳng quan hệ gì mà cả việc làm hòa thượng hay làm thái giám cũng không khẩn yếu. Thậm chí họ còn coi thường cả đời người. Sống cũng vậy mà chết cũng thế thôi. Họ đã được hòa điệu nhạc lòng trong khoảnh khắc này là đủ mãn nguyện lắm rồi. Khoảnh khắc lúc này coi bằng một thời gian vĩnh cửu dài liên miên bất tuyệt như từ ngày có trời và đất và còn dài vô tận về sau. Dù trời long núi lở cũng không làm tiêu ma được thời khắc bất diệt.

Hai người ngơ ngẩn xuất thần không biết đã bao lâu bỗng nghe tiếng bước chân người lên cầu thang. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đang thả tâm hồn vào cõi mộng bất diệt bỗng choàng tỉnh giấc. Đột nhiên lại nghe thanh âm trong trẻo của thiếu nữ cất lên hỏi:

- Á bà bà! Bà bà dẫn tiểu ni tới đây làm chi?

Đúng là thanh âm của Nghi Lâm.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh còn nghe rõ tiếng hai người tiến vào phòng bên cạnh ngồi xuống bà bà thủng thẳng đáp:

- Người đừng kêu ta là Á bà bà nữa! Vì ta không phải là người câm.

Nghi Lâm kinh hãi thét lên:

- Bà bà... bà bà không câm ư? Bà khỏi rồi hay sao?

Bà bà đáp:

- Trước nay ta vẫn không câm.

Nghi Lâm lại ấp úng hỏi:

- Thế thì bà bà... cũng không điếc... bà đã nghe thấy hết mọi điều mà tiểu ni nói với bà bà... trong mấy tháng nay rồi hay sao?

Thanh âm nàng còn đầy vẻ khùng khiếp và hờn giận.

Bà bà cất giọng ôn tồn đáp:

- Hài tử! Can chi người phải sợ hãi? Ta nghe rõ những lời người nói càng hay chứ sao?

Lệnh Hồ Xung mới nghe thấy đây là lần đầu giọng nói của mẹ đượm vẻ ôn nhu. Hiển nhiên trái tim mẹ không phải rắn như đá. Mẹ đã lộ vẻ thương yêu khi nói với con gái.

Hồi 207

Bọn ác ôn đột nhập Linh Quy các

Nghi Lâm hỏi:

- Y làm thái giám ư? Thái giám là cái gì?

Bà bà khó tìm lời giải thích thái giám nghĩa là gì. Mụ liền hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Thái giám là một chức ty tiện ở trong triều chuyên việc phục thị Hoàng Đế và Hoàng Hậu.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca là con người cao ngạo, không chịu kẻ khác ràng buộc thì khi nào y lại làm cái chức hầu hạ Hoàng Đế và Hoàng Hậu? Tiểu ni tưởng đến làm Hoàng Đế y còn chẳng muốn thì nói chi đến chuyện làm thái giám để phục thị Hoàng Đế Hoàng Hậu?

Bà bà liền đáp:

- Đây là nói tỷ dụ chứ không phải gã làm thái giám thật sự để hầu hạ Hoàng Đế và Hoàng Hậu. Ta bảo gã làm thái giám tức là không sanh con để cái được mà thôi.

Nghi Lâm nói:

- Cái đó tiểu ni cũng không tin. Lệnh Hồ đại ca cùng Nhậm đại tiểu thư thành thân rồi tất sinh được mấy đứa nhỏ rất ngộ nghĩnh. Cả hai vợ chồng đã xinh đẹp như vậy mà sinh hạ con gái tất nhiên rất khả ái.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn Doanh Doanh thấy nàng hai má ửng hồng nhưng trong cái thẹn thùng có chứa đầy vẻ hân hoan.

Bà bà tức quá lớn tiếng:

- Ta bảo gã không sinh con được là không sinh được. Đừng nói chuyện không sinh con mà muốn lấy vợ cũng không xong. Gã đã thề độc phải lấy người cho bằng được, người đừng hỏi dài dòng nữa.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni biết rằng trong lòng y chỉ có một mình Nhậm đại tiểu thư.

Bà bà tức mình:

- Ta bảo gã lấy Nhậm đại tiểu thư mà lấy cả người nữa. Người có hiểu không? Thế là gã có hai vợ. Trên cõi đời này thiếu gì đàn ông năm thê bảy thiếp thì gã lấy hai vợ là thường.

Nghi Lâm cãi:

- Không được đâu! Y đã yêu ai thì nghĩ đến người ấy. Sớm nghĩ tới, chiều nghĩ tới. Lúc ăn cơm hay lúc ngủ cũng nghĩ tới người ấy khi nào lại nghĩ đến người thứ hai? Tỷ như gia gia của tiểu ni từ khi má má đi rồi lão nhân gia chạy khắp chân trời góc biển để tìm kiếm má má. Thiên hạ thiếu gì đàn bà con gái? Nếu lấy hai vợ được thì lão nhân gia lại không đi lấy người khác.

Bà bà lẳng lẳng dường như mù cảm thấy lời nói của Nghi Lâm cũng có lý. Hồi lâu mù thở dài đáp:

- Lão ta... đã làm việc lầm lỗi về sau tất sinh lòng hối hận không lấy ai nữa cũng chẳng có chi khác lạ.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni đi thôi! Bà bà ơi! Nếu bà bà nhắc tới chuyện Lệnh Hồ đại ca... muốn lấy tiểu ni với bất cứ một ai thì tiểu ni... không thể sống được.

Bà bà hỏi:

- Tại sao vậy? Gã đáp nhất định lấy người. Chẳng lẽ người không bằng lòng gã hay sao?

Nghi Lâm đáp:

- Không phải thế! Không phải thế! Trong lòng tiểu ni lúc nào cũng nhớ tới y và hằng ngày cầu đức Bồ Tát ám trợ cho y được thanh nhàn sung sướng. Tiểu ni chỉ mong y không gặp tai nạn sở cầu như ý cùng Nhậm đại tiểu thư nên đạo vợ chồng. Bà bà ơi! Bà bà không hiểu lòng dạ tiểu ni. Hễ Lệnh Hồ đại ca được sung sướng là tiểu ni vui lòng.

Bà bà nói:

- Nếu gã không lấy được người thì dĩ nhiên gã không sung sướng thường khi gã mất hết lạc thú ở nhân gian mà tự tử nữa.

Nghi Lâm nói:

- Trăm điều ngang ngửa chỉ vì tiểu ni. Tiểu ni yên trí bà bà điếc tai không nghe thấy gì mới nói nhiều chuyện về Lệnh Hồ đại ca. Bà bà nên biết y là một tay đại anh hùng, đại hào kiệt ở đời nay. Còn tiểu ni chỉ là một tên tiểu ni cô. Y đã nói với Điền Bá Quang hễ gặp tiểu ni cô là bị xúi quẩy, đánh bạc tất thua. Vậy y mới gặp tiểu ni đã khốn nạn rồi thì còn lấy tiểu ni thế nào được? Tiểu ni đã quy y cửa Phật đáng lý phải giữ lục căn thanh tịnh không được nghĩ tới chuyện vãn vợ. Bà bà ơi! Từ giờ trở đi bà bà đừng nhắc tới chuyện y nữa... Nếu bà bà còn nhắc tới thì tiểu ni nhất quyết không đến chơi với bà bà nữa.

Bà bà vội nói:

- Con tiểu nha đầu này chẳng hiểu gì ráo! Lệnh Hồ Xung đã vì người mà cắt tóc làm sư. Gã bảo không lấy người được. Như vậy đức Bồ Tát có trách phạt cũng chỉ trách phạt gã khi nào lại trách phạt người?

Nghi Lâm khẽ thở dài hỏi:

- Phải chăng Lệnh Hồ đại ca cũng đồng quan điểm với gia gia của tiểu ni? Nhất định không phải đâu. Má má tiểu ni là người xinh đẹp hơn đời, thông tuệ khác thường, tính tình hòa thuận. Người là một phụ nữ hay nhất trong thiên hạ nên gia gia mới làm hòa thượng để lấy người là phải lắm!... Tiểu ni bì với má má thế nào được?

Lệnh Hồ Xung cười thâm nghĩ bụng:

- Cái thông minh hay cái đẹp tốt của má má cô thì chưa biết thế nào còn bàn về tính tình nhu thuận thì cô mười phần tưởng má má cô không được nửa phần.

Bỗng nghe bà bà hỏi:

- Sao ngươi lại biết rõ thế?

Nghi Lâm đáp:

- Gia gia của tiểu ni mỗi lần gặp tiểu ni đều nói cho nghe những cái hay cái đẹp của má má. Lão nhân gia bảo: "Má má ngươi là người văn nhã ôn nhu chưa từng cất tiếng thóa mạ ai một câu mà cũng chẳng bao giờ nói nặng lời với một người nào. Suốt đời má má giữ lòng nhân hậu, cả con kiến cũng không nỡ di chân cho chết đi. Má má ngươi là một nữ nhân hay nhất thiên hạ". Tiểu

ni tự biết mình suốt đời tu hành cũng chẳng thể nào theo kịp má má.

Bà bà ngập ngừng:

- Lão... lão nói thế thật ư?... Ta e rằng không phải thế....

Mụ nói câu này bằng giọng run run ra chiều rất khích động!

Nghi Lâm nói:

- Dĩ nhiên là gia gia nói thật. Tiểu ni là con gái lão nhân gia thì khi nào lão nhân gia lại nói dối?

Linh Quy các bỗng trở lại yên tĩnh không một tiếng động. Bà bà dường như chìm đắm vào cõi trầm tư, mặc tưởng.

Nghi Lâm lại lên tiếng:

- Tiểu ni đi đây! Từ nay tiểu ni không muốn gặp Lệnh Hồ đại ca nữa và hàng ngày cầu đức Bồ Tát dương phò âm trợ cho y được mọi sự tốt lành.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nghe rõ tiếng bước chân nàng nhẹ nhàng đi xuống thang lầu. Sau một lúc lâu, lâu lắm bà bà tựa hồ người trong mộng choàng tỉnh giấc, miệng lẩm bẩm nói để mình nghe:

- Y bảo ta là một người phụ nữ hay nhất, đẹp nhất thiên hạ ư? Nếu vậy thì y không phải là con người bạc nghĩa vô tình tham danh hiếu sắc chẳng?

Mụ đảo mắt nhìn không thấy Nghi Lâm đâu liền lớn tiếng gọi:

- Nghi Lâm! Nghi Lâm! Người ở chỗ nào?

Nhưng Nghi Lâm đã đi xa rồi.

Mụ gọi thêm mấy lần nữa không thấy nàng thừa liền hốt hoảng chạy xuống lầu. Mụ hấp tấp đi, đuổi Nghi Lâm mà bước chân rất sề sàng như mèo chạy, cơ hồ nghe không rõ.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ngơ ngác nhìn nhau. Lúc này trong đầu óc hai người đều nảy ra nhiều ý niệm khôn tả.

Bóng dương quang lọt qua cửa sổ chiếu vào trong gác. Lưỡi dao cạo lấp loáng ánh hào quang.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Không ngờ vận nạn bữa nay lại qua khỏi một cách dễ dàng như vậy.

Bỗng nghe phía dưới chùa Huyền Không có tiếng người nói chuyện, nhưng còn cách xa nên không nghe rõ.

Sau một lúc, Lệnh Hồ Xung nghe thấy tiếng bước chân người đi gần tới nơi, chàng bật tiếng la:

- Có người tới đó!

Chàng la thành tiếng mới biết á huyết của mình đã giải khai rồi.

Nguyên á huyết của chàng chỉ bị điểm nhẹ mà nội lực chàng lại thâm hậu hơn Doanh Doanh nên á huyết tự động giải khai trước nòng.

Doanh Doanh nghe chàng la liền gật đầu tỏ ý biết rồi.

Lệnh Hồ Xung vươn tay đuổi chân nhưng vẫn chưa cử động được, chàng khẽ nói:

- Chỉ sợ đây là bọ ếch nhân. Chẳng biết làm thế nào để giải khai huyết đạo cho mau không thì nguy mất.

Doanh Doanh lại gật đầu, chú ý lắng nghe thì có đến bảy, tám người đang nói chuyện bô bô tiến về phía chùa Huyền Không.

Lệnh Hồ Xung nhủ thầm:

- Ước gì bọn họ lên gác Xà Thần thì mình không việc gì hay ít ra cũng chậm lại một khắc để đủ thì giờ vận động giải khai huyết đạo.

Nhưng sự thực đã trái với lời ước nguyện của chàng. Mấy người kia đang trèo lên gác Linh Quy. Một người cất giọng ồm ồm hỏi:

- Trên chùa Huyền Không này thì có ma nào mà lên lục soát? Nhưng ta cũng phải cẩn thận. Chính là thanh âm của đầu đà Cửu Tòng Niên.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi tự hỏi:

- Đúng hán rồi! Hán đến đây làm chi? Sục tìm gì? Chẳng lẽ họ thành công rồi ư?

Lại nghe Tây Bảo hòa thượng đáp:

- Lệnh trên bảo sao mình cứ theo đúng mà làm.

Mấy người vừa nói vừa lên tầng lầu thứ hai.

Lệnh Hồ Xung hồi hả vận khí đả thông huyết đạo, nhưng nội lực chủ yếu trong mình chàng lại của người ngoài trút vào chưa thể vận theo ý muốn được. Chàng càng hấp tấp, huyết đạo càng khó bề giải khai.

Bỗng nghe Nghiêm Tam Tinh nói:

- Nhạc tiên sinh bảo sau khi thành công sẽ lấy Tịch Tà kiếm phổ truyền cho chúng ta, nhưng mình tin thế nào được. Chuyến này rất nhiều người đến phái Hằng Sơn để lập công mà chúng ta không hao tổn bao nhiêu khí lực thì khi nào tiên sinh lại truyền riêng cho chúng ta?

Chúng còn đang nói chuyện đã lên đến tầng lầu thứ ba. Chúng vừa đẩy cửa đã nhìn ngay thấy Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung bị cột chân tay treo lên xà nhà, đều bật tiếng la hoảng đầy vẻ kinh dị.

Hoạt bát lưu thủ Du Tấn lên tiếng:

- Sao Nhậm đại tiểu thư cũng có ở đây? Ô! Lại một vị hòa thượng nữa!

Trương phu nhân hỏi:

- Không biết ai mà dám vô lễ với Nhậm đại tiểu thư như vậy?

Mụ đi tới bên Doanh Doanh định giải khai huyết đạo cho nàng thì Du Tấn vội la lên:

- Trương phu nhân! Hãy khoan! Hãy khoan!

Trương phu nhân hỏi:

- Còn khoan gì nữa?

Du Tấn đáp:

- Hãy để tại hạ nghĩ một chút. Xem chừng Nhậm đại tiểu thư bị người trời không nhúc nhích được. Vụ này mới thật là kỳ.

Ngọc Linh chân nhân bỗng la lên:

- Ô kìa! Đây không phải là một nhà sư mà là Lệnh Hồ chương môn. Lệnh Hồ Xung... Lệnh Hồ công tử.

Mấy người kia đều quay đầu nhìn lại ngó Lệnh Hồ Xung thì nhận ra chàng ngay.

Nguyên tám người này rất kính sợ Doanh Doanh mà đối với Lệnh Hồ Xung càng có điều úy kỵ.

Chúng ngơ ngác nhìn nhau chưa biết quyết định ra sao.

Nghiêm Tam Tinh và Cừ Tùng Niên đột nhiên cất tiếng la:

- Công này mới thật là lớn.

Ngọc Linh chân nhân nói theo:

- Chính thế! Bọn họ có bắt được một tiểu ni cô thì cái đó lấy chi làm hy hữu? Bắt được chuông môn phái Hằng Sơn mới đáng là công lao to tát.

Trương phu nhân vươn tay ra vẫn chưa rút về. Mụ thấy mấy người bàn tán như vậy liền hỏi:

- Bây giờ làm thế nào?

Cả tám người xoay chuyển ý nghĩ trong lòng đều cảm nghĩ:

- Nếu chuyển này mà buông tha Nhậm đại tiểu thư thì đừng nói đến chuyện bắt Lệnh Hồ Xung nữa và đồng thời tính mạng của ta phải nguy khốn ngay. Biết làm thế nào bây giờ?

Nhưng chúng lại nghĩ rằng Doanh Doanh uy quyền rất lớn thì không buông tha nàng cũng không thể được.

Du Tấn cười khà khà nói:

- Người ta có câu: "lượng nhỏ phi quân tử, vô độc bất anh hùng". Hai câu này thật là đúng! Chà chà! Lượng nhỏ không thành người quân tử, không độc sao là bậc trượng phu? Chẳng làm người quân tử thì chớ nhưng không làm bậc đại trượng phu thì thật là đáng tiếc.

Ngọc Linh chân nhân hỏi:

- Du huynh bảo thừa cơ hạ thủ giết người để bịt miệng phải không?

Du Tấn cãi:

- Tại hạ không nói thế! Đó là lời nói của đạo trưởng đấy chứ?

Trương phu nhân lớn tiếng quát:

- Thánh cô đối với chúng ta ơn sâu nghĩa trọng. Kẻ nào dám ra chiều bất kính với thánh cô thì bản nhân là người đầu tiên nhất định phản đối.

Cừu Tùng Niên hỏi:

- Bây giờ mà phu nhân buông tha thánh cô, liệu thánh cô còn nghĩ đến ân tình với chúng ta không? Hơn nữa thánh cô có chịu để chúng ta bắt Lệnh Hồ Xung không?

Trương phu nhân đáp:

- Hay dở gì thì chúng ta cũng đã gia nhập phái Hằng Sơn. Lừa thầy phản phái là kẻ bất nghĩa.

Mụ nói rồi vươn tay ra toan cởi trói cho Doanh Doanh. Cừu Tùng Niên lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Trương phu nhân tức giận hỏi:

- Người lớn tiếng để hăm dọa ta chăng?

Cừu Tùng Niên rút thanh giới đao đánh soạt một tiếng.

Nhưng Trương phu nhân động tác rất mau lẹ. Mụ rút đoản đao ở trong bọc ra lia hai nhát cắt đứt hết giây trói chân tay Doanh Doanh. Mụ tin rằng võ công của Doanh Doanh rất cao thâm. Bọn người này đều không phải là đối thủ của nàng. Chỉ cần sao cởi giây trói cho nàng thì dù bảy người kia có hiệp lực quần công cũng không đáng sợ.

Ánh đao lấp lánh. Cừu Tùng Niên đã vung đao chém tới. Trương phu nhân cũng vung đoản đao lên đâm luôn ba chiêu veo véo, bức bách Cừu Tùng Niên phải lùi lại hai bước. Những người kia thấy Doanh Doanh được cắt đứt giây trói rồi thì trong lòng đều có ý khiếp sợ lùi đến bên cửa toan chạy ra ngoài. Nhưng chúng thấy Doanh Doanh rớt xuống đất rồi không dậy được mới hiểu là nàng bị điểm huyết. Bọn chúng liền quay lại.

Du Tấn cười hì hì nói:

- Tại hạ nghĩ rằng chúng ta là những người bạn tốt tại sao lại động gươm đao? Làm như vậy chẳng thương tổn đến hòa khí ư?

Cừu Tùng Niên la lên:

- Nhậm đại tiểu thư mà giải khai xong huyết đạo thì liệu chúng ta còn sống được chăng?

Hắn cầm đao xông vào chém Trương phu nhân. Giới đao cùng đoản đao đụng nhau chát chúa diễn ra cuộc chiến đấu ác liệt.

Cừu Tùng Niên người cao sức mạnh lại sử thanh giới đao rất trầm trọng nhưng Trương phu nhân đánh xáp lá cà khiến cho tên đầu đà không chiếm được phần tiện nghi nào.

Du Tấn cười nói:

- Đừng đánh nhau nữa. Có điều gì thủng thảng thương lượng với nhau hay hơn.

Hắn cầm cây quạt tiến gần lại như để khuyên can hai bên.

Cừu Tùng Niên thét lớn:

- Tránh ra! Đừng làm vướng chân tay ta nữa.

Du Tấn cười nói:

- Dạ dạ!

Lúc hắn xoay mình đột nhiên vùng tay phải một cái. Trương phu nhân bỗng rú lên một tiếng thê thảm, cây quạt trong tay Du Tấn đan bằng thép đúc đã đâm vào cổ họng mụ.

Du Tấn lại cười nói:

- Chúng ta là người một nhà. Tại hạ đã khuyên phu nhân đừng động đao kiếm mà phu nhân không nghe thì còn chút nghĩa khí gì nữa?

Hắn rút quạt về, máu tươi từ cổ họng Trương phu nhân vọt ra. Diễn biến này ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Cừu Tùng Niên cũng kinh ngạc lùi lại cất tiếng mắng:

- Mẹ kiếp! Té ra con rùa này giúp mình.

Du Tấn cười nói:

- Chẳng giúp Cừu huynh thì còn đi giúp ai?

Đoạn hắn quay lại nhìn Doanh Doanh nói:

- Nhậm đại tiểu thư! Đại tiểu thư là ái nữ của Nhậm giáo chủ. Mọi người có nể mặt gia gia của tiểu thư cũng chỉ nhường nhịn mấy phần, có điều mọi người kính sợ đại tiểu thư chân chính là vì trong mình đại tiểu thư có thuốc giải Tam thi não thần đan. Đại tiểu thư mà hết thuốc giải đó rồi thì cái tiếng "Thánh cô" cũng không đáng kể nữa.

Sáu người kia đồng thanh nói:

- Phải đấy! Phải đấy! Lấy thuốc giải rồi giết y!

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Trước hết chúng ta ai nấy đều phải lập lời trọng thệ. Hễ kẻ nào tiết lộ nửa lời sẽ bị Tam thi não thần đan làm nổi cơn điên mà chết.

Bọn chúng nhận thấy không giết Doanh Doanh không được nữa rồi nhưng chúng chợt nhớ tới Nhậm Ngã Hành lại kinh hãi vô cùng. Vụ này mà bị bại lộ thì cội giang hồ tuy rộng mênh mông chúng cũng khó lòng tìm được một chỗ để dung thân.

Thế là cả sáu người cùng tuyên thệ.

Lệnh Hồ Xung biết bọn này sau khi tuyên thệ xong tất vung loạn đao để hạ sát Doanh Doanh. Chàng hốt hoảng vận nội lực để khai thông những huyết đạo bị phong tỏa nhưng không thấy phản ứng thì trong dạ bồn chồn không tả. Chàng đưa mắt nhìn Doanh Doanh thấy cặp mắt trong suốt của nàng đang đắm đắm nhìn mình.

Nàng không lộ vẻ chi sợ sệt khiến chàng cũng hơi yên dạ nghĩ thầm:

- Nếu có phải chết thì hai người cùng chết với nhau cũng chẳng có gì đáng ân hận nữa.

Cừ Tùng Niên giục Du Tấn:

- Du huynh động thủ đi!

Cừ Tùng Niên nóng nảy lại muốn đổ trách nhiệm cho Du Tấn ra tay. Nhưng Du Tấn giảo quyết hơn gã đáp:

- Cừ huynh vốn là người mau lẹ lại đây chí khí anh hùng. Vậy vụ này phải nhường lại cho Cừ huynh động thủ mới xứng đáng.

Cừ Tùng Niên tức quá mắng liền:

- Người mà không chịu ra tay thì ta hạ sát người trước.

Du Tấn liền cười hỏi Nghiêm Tam Tinh:

- Cừ huynh đã nhát gan không dám động thủ thì Nghiêm huynh ra tay được chăng?

Cừ Tùng Niên lại mắng nhiec:

- Mẹ kiếp! Quân khốn kiếp đừng nói càn! Khi nào lão gia lại không dám? Bất quá bữa nay lão gia không muốn giết người mà thôi.

Ngọc Linh chân nhân xen vào:

- Vụ này bất luận ai ra tay cũng vậy. Điều cốt yếu là không một người nào trong bọn ta được tiết lộ ra ngoài.

Tây Bảo hòa thượng lên tiếng:

- Đạo huynh nói phải đó! Mọi người chúng ta đã tuyên thệ giữ kín câu chuyện vậy đạo huynh động thủ đi thôi.

Nghiêm Tam Tinh nói:

- Hà tất các vị phải hòa nhau hoà? Chúng ta cùng lấy binh khí ra đồng thời đánh xuống mình Nhậm đại tiểu thư là xong chuyện.

Bọn này đều là hạng cùng hung cực ác nhưng đến lúc quyết tâm hạ sát Doanh Doanh chúng cũng không dám buông lời khinh thị nàng.

Du Tấn lại nói:

- Hãy khoan! Các vị hãy để tại hạ lấy thuốc giải Tam thi não thần đan ở trong mình tiểu thư ra

trước rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Cừu Tùng Niên không chịu đáp:

- Ai đại gì để người lấy thuốc giải trước? Người mà nắm được thuốc giải vào tay là dùng nó uy hiếp kẻ khác. Các vị để Cừu mỗ lấy thuốc cho.

Du Tấn hỏi lại:

- Ai mà tin được Cừu huynh lấy thuốc rồi không uy hiếp người khác?

Ngọc Linh chân nhân nói:

- Đừng rắc rối cho mất thì giờ. Điều cốt yếu là phải hạ sát cho bằng được Nhậm đại tiểu thư. Nếu còn trù trừ, bao nhiêu huyết đạo trong người y tự động giải khai được là đại sự hồng phúc. Vậy hãy giết người rồi hãy lấy thuốc chia nhau là ổn hơn hết.

Lão nói xong rút trường kiếm ra đánh soạt một tiếng. Sáu người kia cũng tới tấp rút binh khí ra đứng vây xung quanh

Doanh Doanh. Doanh Doanh nhận thấy đại hạn tới nơi mới biết mình khó thoát nạn nằng không nghĩ gì đến chuyện sống chết nữa. Mắt nằng đăm đăm nhìn Lệnh Hồ Xung không chớp. Nằng chỉ nhớ lại những ngày mới đây kề cận Lệnh Hồ Xung và cùng chàng hưởng thụ một niềm ân ái, trong lòng mãn nguyện trên môi nằng bất giác nở một nụ cười tươi thắm.

Nghiêm Tam Tinh liền tuyên bố:

- Bây giờ tại hạ đếm một hai ba, cứ đến tiếng thứ ba thì chúng ta đồng thời hạ thủ.

Đoạn hấn cất tiếng hô:

- Một... hai... ba

Tiếng "ba" vừa dứt bảy cây binh khí đồng thời nhảm đánh xuống Doanh Doanh. Ngờ đâu hàn quang vừa lóe lên liền tắt ngấm. Bảy cây binh khí còn cách người Doanh Doanh chừng nửa thước rồi chẳng ai bảo ai đều dừng tay.

Cừu Tùng Niên lại lên tiếng mắng nhiếc:

- Thật là một bọn tiểu quỷ nhát gan! Sao lại không phóng tới cho xong việc? Các người muốn để kẻ khác giết y là mình được thoát tội hay sao?

Tây Bảo hòa thượng không nhịn được liền mắng trả:

- Chính Cừu thí chủ mới là kẻ nhát gan hơn ai hết. Sao thí chủ không cầm giới đao bổ xuống tới nơi mà đột nhiên dừng lại?

Nguyên bảy người đều ở vào thế đối nghịch với Doanh Doanh và cần phải giết nằng để giữ thân mình khỏi chết nhưng trong lòng người nào cũng rụt rè e ngại, muốn đùn cho kẻ khác đâm chém chết nằng để binh khí của mình khỏi vấy máu. Thế mới biết muốn hạ sát một người mà trước nay mình vẫn kính sợ thật không phải chuyện dễ dàng.

Cừu Tùng Niên nói:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu lại. Lần này hễ ai phóng binh khí ra nửa vời rồi đột nhiên dừng lại tức là kẻ hèn nhát, là con rùa đen, là quân khốn kiếp không bằng giống chó giống lợn.

Hấn ngừng lại một chút rồi lớn tiếng:

- Các vị hãy nghe tại hạ hô đây! Một... hai...

Tiếng ba chưa thốt ra Lệnh Hồ Xung bỗng hô lớn:

- Tịch tà kiếm phổ! Tịch tà kiếm phổ!

Cả bảy người nghe chàng hô lập tức quay đầu nhìn lại.

Trong bọn có bốn người đồng thanh giựt giọng hỏi:

- Chi vậy?

Bảy người này ngày đêm lúc nào cũng mơ tưởng pho Tịch tà kiếm phổ.

Nhất là từ khi Nhạc Bất Quần dùng Tịch tà kiếm pháp đâm đui mắt Tả Lãnh Thiền trên Phong Thiên đài đồn đại khắp võ lâm, chúng càng hết sức ca ngợi. Bây giờ chúng vừa nghe Lệnh Hồ Xung nhắc đến tên Tịch tà kiếm phổ không nhịn được nữa muốn hỏi cho biết rõ.

Đồng thời chúng hoang mang sợ Tịch tà kiếm phổ xuất hiện một cách đột ngột để người khác cướp mất.

Lệnh Hồ Xung liền đọc:

Tịch tà kiếm pháp

Kiểm thuật chí tôn

Tiên luyện kiếm khí

Tái luyện kiếm thần

Khí thần kiên định

Kiểm pháp tự tình

Kiểm khí như hà dương?

Kiểm thần như hà sinh?

Giai tại thủ trung tâm

Dịch nghĩa:

Tịch tà kiếm pháp

Kiểm thuật đứng đầu

Kiểm khí luyện trước

Kiểm thần luyện sau

Khí thần mà vững chắc

Kiểm pháp mới cao sâu

Kiểm khí nuôi sao đó?
Kiểm thần sinh thế nào
Kỳ công cùng diệu quyết
Trong này chẳng thiếu đâu

Chàng cứ đọc mỗi câu là bảy người kia liền xích lại nửa bước. Khi chàng đọc được sáu bảy câu thì chúng đã rời xa Doanh Doanh tới gần bên mình chàng. Cừu Tùng Niên thấy Lệnh Hồ Xung dừng lại không đọc nữa liền hỏi:

- Cái đó... có phải là Tịch tà kiếm phổ không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chẳng phải là Tịch tà kiếm phổ d thường là Tà Tịch kiếm phổ chẳng?

Cừu Tùng Niên liền giục:

- Vậy công tử đọc nữa đi!

Lệnh Hồ Xung đọc tiếp:

Luyện khí chi đạo

Thủ tại ý thành

Ngưng ý tập tứ

Tâm điền vô trần

Dịch nghĩa:

Phép luyện kiếm khí

Cần nhất thành tâm

Tập trung ý chí

Lòng sạch bụi trần

Chàng đọc tới đây rồi ngừng lại.

Tây Bảo hòa thượng thúc giục:

- Đọc nữa đi! Đọc nữa đi!

Ngọc Linh chân nhân mấp máy cặp môi để cố ghi nhớ, lão lẩm nhẩm:

Luyện khí chi đạo

Thủ tại ý thành

Ngưng ý tập tứ

Tâm điền vô trần

Thực ra Lệnh Hồ Xung chưa từng nhìn thấy một chữ nào trong Tịch tà kiếm phổ. Chàng đọc đây là Hoa Sơn kiếm pháp. Câu đầu bài ca quyết của kiếm pháp này là "Hoa Sơn kiếm pháp, kiếm thuật chí tôn". Chàng đổi hai chữ "Hoa Sơn" thành hai chữ "Tịch Ta"ạ. Đây là Khí tông ca quyết mà Nhạc Bất Quần đã truyền khẩu cho chàng thuộc lòng. Những câu dưới chàng đọc đúng hoàn toàn nguyên văn, bằng không chàng là người ít đọc sách, văn tự chẳng được bao nhiêu nhất là trong lúc thảng thốt này chàng lấy đâu ra được văn tự lưu loát như vậy để đọc cho mọi người nghe?

Bọn Cừu Tùng Niên một là chưa từng nghe ca quyết về Hoa Sơn kiếm pháp, hai là trong lòng họ lúc nào cũng mơ tưởng Tịch tà kiếm phổ như hồn ma ám ảnh.

Nay chúng vừa nghe Lệnh Hồ Xung nói đó là ca quyết về Tịch tà kiếm pháp chúng liền tin ngay.

Dù cho chàng có đọc ca quyết về kiếm pháp nào cũng đủ làm cho chúng phải điên đảo thần hồn.

Chúng còn rảnh đâu để suy nghĩ xem kiếm phổ mà chàng đọc đó là chân hay giả?

Hồi 208

Ham kiếm phổ ác ôn bỏ mạng

Lệnh Hồ Xung lại đọc tiếp:

- Tịch tà kiếm đánh ra, giết sạch chẳng còn ai.

Hai câu này chàng buột miệng đọc ra chứ không phải khẩu quyết của Hoa Sơn kiếm pháp. Lệnh Hồ Xung đọc tới đây rồi nói:

- Hai câu dưới nữa... dường như là: "Nếu không giết được hết là kiếm pháp không linh". Tại hạ nhớ mang máng như vậy chẳng hiểu có đúng không?

Bọn Tây Bảo hòa thượng đồng thanh hỏi:

- Tịch tà kiếm phổ hiện giờ ở đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Kiếm phổ đó... quyết không ở trong mình tại hạ.

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn xuống bụng. Chàng vừa dứt lời thì hai bàn tay đồng thời sờ vào trong bọc chàng. Một bàn tay của Tây Bảo hòa thượng còn một bàn tay nữa của Cừu Tùng Niên. Đột nhiên cả hai người rú lên một tiếng thê thảm. Tây Bảo hòa thượng đầu óc vỡ tan, Cừu Tùng Niên bị một mũi trường tiến xuyên từ sau lưng qua trước ngực bắn ra ngoài. Hai người này đã bị Nghiêm Tam Tinh và Ngọc Linh chân nhân hạ độc thủ.

Nghiêm Tam Tinh cười lạt nói:

- Bao nhiêu người chúng ta phải cực nhọc vất vả mới tìm ra được Tịch tà kiếm phổ chứ đâu phải chuyện dễ dàng? Thế mà hai quân khốn kiếp toan chiếm lấy một mình tướng trong thiên hạ chẳng bao giờ có chuyện dễ thế được. Hắn nói rồi phóng chân đá bình bình hai tiếng cho hai cái xác chết bắn đi.

Lệnh Hồ Xung ban đầu giả vờ đọc Tịch tà kiếm phổ vì chàng nhìn thấy Doanh Doanh sắp uống mạng mà sinh cấp trí dẫn dụ bọn chúng xa nàng. Chàng chỉ kéo thời giờ ra để mong mình hoặc Doanh Doanh tự động giải khai được huyết đạo đặng đối phó với họ. Chàng không ngờ diệu kế của mình lại kỳ diệu đến thế! Chẳng

những nó khiến cho bảy người xa Doanh Doanh mà còn đưa chúng dẫn chỗ tàn sát nhau. Bây giờ chàng thấy bọn chúng bảy người còn lại có năm thì trong lòng không khỏi mừng thầm.

Du Tấn nói:

- Kiếm phổ đó chẳng hiểu có ở trong người Lệnh Hồ Xung hay không? Chúng ta chưa một ai trông thấy mà đã chém giết nhau thì thật lò nóng nẩy quá!...

Gã chưa dứt lời Nghiêm Tam Tinh đã đảo cặp mắt quái gở trợn lên nhìn gã coi rất hung dữ.

Nghiêm Tam Tinh hục hặc hỏi:

- Người bảo chúng ta nóng nẩy tỏ ra có ý không phục phải không? Ta e rằng chính người cũng muốn một mình nuốt trôi kiếm phổ.

Du Tấn đáp:

- Tại hạ không dám một mình nuốt trôi kiếm phổ đâu. Ai đại gì lại đi theo gót vị tiểu hòa thượng, đầu cạo trọc lóc trông chán quá. Có điều đã tới đây mà thấy kiếm phổ lừng danh thiên hạ thì ai chẳng muốn coi cho biết để mở rộng tầm mắt? Chỉ có vậy mà thôi!

Đồng Bách song kỳ đồng thanh nói:

- Đúng thế! Chẳng ai là có thể một mình nuốt trôi được chỉ muốn coi cho biết mà thôi.

Sự thực trong lòng năm người này ai cũng có ý muốn độc chiếm kiếm phổ nhưng thấy sự tình xảy ra như vậy thì biết rằng hiện giờ còn năm người h một người nào đó cử động toan lấy kiếm phổ liền bị bốn người kia vây đánh phải uống mạng ngay đương trường nên đành bỏ đó chưa biết làm thế nào.

Trong năm người này có Du Tấn và Ngọc Linh chân nhân khôn ngoan hơn. Chúng quyết định chủ ý rồi tự nhủ:

- Ta không động thủ cứ đứng bàng quan để mấy người kia hành động tranh đoạt. Chờ họ ôm xác rồi ta sẽ ra tay sau cùng là chẳng mất chút hơi sức nào mà hưởng lợi.

Nghiêm Tam Tinh nói:

- Hay lắm! Vậy người thò tay vào bọc thằng nhỏ lấy kiếm phổ ra đi!

Du Tấn lắc đầu mỉm cười đáp:

- Tại hạ nhất định không muốn độc chiếm kiếm phổ thì chẳng cần coi trước làm chi. Vậy Nghiêm huynh lấy ra cho tại hạ ngó qua một chút là đủ thỏa mãn.

Nghiêm Tam Tinh quay lại bảo Ngọc Linh chân nhân:

- Thế thì đạo huynh lấy ra vậy.

Ngọc Linh chân nhân đáp:

- Bần đạo xin nhường cho Nghiêm huynh ra tay hay hơn.

Nghiêm Tam Tinh lại ngó Đồng Bách Song Kỳ thì hai người này cũng lắc đầu nốt.

Rút cục cả năm người cùng biết là mình mà thò tay vào bọc Lệnh Hồ Xung để lấy kiếm phổ là đưa sau lưng ra cho bốn người đánh vào chẳng thể nào phòng thủ được. Một khi đã bị bốn người tập công thì bất luận là ai cũng phải toi mạng.

Nghiêm Tam Tinh tức giận hỏi:

- Bọn rùn đen các người trong bụng nghĩ thế nào ta không hiểu được? Lão gia mà động thủ lấy kiếm phổ tất bị các người thừa cơ gia hại, Nghiêm mỗ không mắc bấy đâu. Họ Du kia! Người lấy đi!

Du Tất lùi lại một bước phe phẩy cười đáp:

- Xin tha thứ cho tại hạ không thể vâng lệnh được! Nghiêm Tam Tinh nghĩ thầm:

- Mình mà động thủ với gã thì bất luận ai thắng ai bại cũng làm lợi cho ba người kia. Huống chi gã họ Dư vừa gian trá xảo quyệt vừa võ công cao cường mình vị tất đã nắm được phần thắng?

Trong lúc nhất thời hấn chưa tìm ra được chủ ý gì. Năm người ngơ ngác nhìn nhau lâm vào tình trạng giằng co.

Lệnh Hồ Xung chỉ sợ bọn chúng quay lại gia hại Doanh Doanh liền nói:

- Các vị hà tất phải vội vàng, để tại hạ cố nhớ xem.

Rồi chàng đọc:

- Tịch tà kiếm pháp đánh ra, giết sạch chẳng còn ai, nếu không giết hết được là kiếm pháp không linh... Không phải... không phải... Kiếm pháp đã không kinh thì còn độc kiếm làm chi?

Nát hét! Nát hét! Kiểm phổ này bí hiểm và ảo diệu khôn lường!
 Tại hạ không thể nào nhớ cho xiết được!

Tuy LỒnh H Xung nãi h-u nãi v~n nh-ng n~m ng-êi kia
 trong lộng thềm kh,t kiỐm ph n^a kh«ng ph,t gi,c ra ®~c nh÷ng
 c@u s h vỒ kiỐm quyỐt. Tr,i l'i trong lộng h cùng ngĩa ng,y th^m
 muèn lÊy ®~c kiỐm ph vạo tay tắc kh³/₄c.

Nghi^a Tam Tinh gi- tay l^a qu,t:

- Bn rêa kia! C,c ng-êi muèn lzo gia lÊy kiỐm ph cùng
 ch¹/₄ng khã gx. Cả @iỒu bèn ng-êi phi lêi xa ra ngoi côa ®Ó lzo
 gia thậ tay xóc txm trong mxnh LỒnh H Xung. C,c ng-i cả ny lộng
 ®en tòi cùng kh«ng thÓ phãng tr~ng vung ®ao ®@m vạo sau l-ng
 l o gia ®~c.

§ng B, ch Song Kú kh«ng nãi nôa lêi lêi ngay ra ngoi côa.

Du TÊn miỒng c-êi h× h× ch@n cùng b-íc gít lêi.

Ngc Linh ch@n nh@n ngn ngổ mét chót ị lêi ra mÊy b-íc.

Nghi^a Tam Tinh l'i qu,t:

- Lzo phi cho cp gij ra ngoi ng-ìng côa.

Ngc Linh ®¹o nh@n tắc gín hái l'i:

- Ng-i qu,t ai thỒ? Lzo gia muèn b-íc ra th× b-íc bñng
 kh«ng muèn b-íc th× đồng l'i. Ng-i b³/₄t buéc lzo gia ®~c ch'ng?

Tuy miỒng lzo nãi vỹ nh-ng ị cùng khoa ch@n b-íc qua
 ng-ìng côa ra ®ăng b^a ngoi. C bèn ng-êi ra ngoi côa ị song
 m³/₄t vỐn kh«ng rôi Nghi^a Tam Tinh. H cho rñng Linh Quy c,c
 dùng tr^a cao nhÊt ®Pnh h³/₄n phi do thang lu mui xuềng ®~c.
 H³/₄n lấy được kiểm phổ rồi mà muốn độc chiếm thì chỉ còn đường
 bay lên trời.

Nghiêm Tam Tinh xoay mình quay lưng về phía Lệnh Hồ Xung. Cặp mắt vẫn đăm đăm nhìn bốn người kia. Hắn chỉ lo bọn chúng đánh lén một cách đột ngột.

Nghiêm Tam Tinh xoay tay trái sờ mò trong bọc của Lệnh Hồ Xung. Hắn sục tìm một lúc không thấy sách vở chi hết liền đưa đao lên miệng cho hai hàm răng cắn lấy. Tay trái hắn nắm ngực Lệnh Hồ Xung còn tay phải sờ soạng. Nhưng tay trái vừa vận kinh lực lập tức hắn cảm thấy nội lực trong người mình đột nhiên tiết ra ngoài. Nghiêm Tam Tinh giật mình kinh hãi vội rút tay về

nhưng bàn tay hắn tựa hồ dính liền vào da Lệnh Hồ Xung, chẳng thể nào giật ra được. Nghiêm Tam Tinh lại càng khiếp sợ, hốt hoảng vận nội lực ra định giật tay về nhưng hắn không vận nội lực còn khá, nội lực vừa vận lên càng tiết ra rất mau. Hắn cố gắng giãy dụa thì luồng nội lực trong người ủa ra như nước vỡ bờ.

Lệnh Hồ Xung ở trong ngực dưới đáy Tây Hồ vô tình đã phát huy Hấp tinh đại pháp hút lấy nội lực của Hắc Bạch Tử. Bây giờ gặp lúc nguy cấp chàng thấy nội lực của địch nhân ùn ùn trút vào người mình thì mừng thầm trong bụng hỏi:

- Sao các hạ lại nắm lấy tâm mạch tại hạ? Để thùng thảng tại hạ trao kiếm phổ cho là xong.

Đoạn miệng chàng vẫn máy môi làm bộ dạng nói khể với Nghiêm Tam Tinh.

Bọn Ngọc Linh chân nhân đứng ngoài cửa thấy vậy thì cho là Lệnh Hồ Xung đang đọc khẩu quyết về kiếm phổ mà lão chẳng nghe thấy gì thì ra lão chịu thua thiệt liền nhảy xổ đến trước mặt Lệnh

Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi! Đấy chính là kiếm pháp, các hạ lấy ra cho các vị coi đi!

Nhưng tay trái Nghiêm Tam Tinh bị dính vào người chàng chẳng thể nào giật ra được. Ngọc Linh đạo nhân vẫn tưởng Nghiêm Tam Tinh nắm được kiếm phổ rồi mà không chịu lấy ra, cố ý độc chiếm. Lão liền thò tay ra nắm lấy Lệnh Hồ Xung. Nhưng tay lão vừa đụng vào da chàng thì nội lực lão cũng tiết ra ngoài và tay lão bị dính chặt không rút ra được.

Lệnh Hồ Xung làm bộ la hoảng:

- Ô hay! Sao hai vị lại tranh nhau cho rách nát kiếm phổ thì mấy vị kia làm sao coi được?

Giữa lúc ấy Đồng Bách song kỳ đưa mắt ra hiệu cho nhau. Bỗng ánh vàng lóe lên, hai cây hoàng kim trượng từ trên không bổ xuống. Nghiêm Tam Tinh và Ngọc Linh đạo nhân bị vỡ đầu chết ngay lập tức. Hai người chết rồi, nội lực tiêu tan. Hai tay liền từ trên mình Lệnh Hồ Xung tụt xuống. Xác chết lăn quay dưới đất.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên hút được nội lực của hai người, huyết đạo chàng bị phong tỏa vừa rồi được kinh lực từ ngoài đẩy vào rất mạnh chàng chỉ cần vận nội lực thúc ra một cái là bao nhiêu huyết đạo trong người lập tức được giải khai. Nguyên nội lực chàng hiện nay vô cùng thâm hậu, chàng cựa mạnh một cái bao nhiêu dây trói đều bị đứt hết. Chàng thò tay vào bọc rút đoản kiếm ra nói:

- Kiếm phổ ở trong này vị nào muốn lấy thì lại đây!

Đồng Bách Song Kỳ đầu óc dần dần chứng thấy hai tay chàng tự do chẳng lấy chi làm lạ, miệng chàng lại nói muốn đưa kiếm phổ cho thì mừng như bắt được của vượn tay ra đón tiếp. Đột nhiên ánh bạng quang lấp loáng. Hai tiếng "chát chát" vang lên! Cánh tay mặt hai người đều bị chặt đứt, bàn tay rớt xuống đất.

Hai người rú lên một tiếng thê thảm nhảy lùi lại. Dây cột chân Lệnh Hồ Xung cũng bị đứt rồi chàng nhảy đến trước mặt Doanh Doanh nhìn Du Tấn nói:

- Kiếm pháp linh diệu giết sạch sành sanh! Du huynh! Du huynh có muốn coi kiếm phổ không?

Tuy Du Tấn là người xảo quyệt mà lúc này cũng bỏ vía, mặt xám như tro tàn. Gã run lên nói:

- Đa tạ công tử!... Tại hạ... không muốn coi nữa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Du huynh bất tất phải khách sáo. Coi chơi một chút cũng không sao.

Chàng vừa nói vừa đưa tay trái điểm vào những huyết đạo sau lưng Doanh Doanh để giải khai huyết đạo cho nàng.

Du Tấn người run bần bật nói:

- Lệnh Hồ... công tử... Lệnh Hồ... đại hiệp....

Gã ấp úng một hồi rồi đột nhiên quỳ xuống đất nói tiếp:

- Tiểu nhân tự biết mình tội đáng muôn thác. Nói nhiều cũng bằng vô dụng... Thánh cô và chưong môn có sai khiến việc gì ... dù phải nhảy vào đồng lửa hay lội dòng nước ngược... tiểu nhân dù muôn thác cũng không từ chối.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta thường nghe Triều Dương thần giáo có mấy viên Tam thi não thần đan đem bóc vỏ ngoài rồi uống ngon lành lắm...

Du Tán đập đầu binh binh ngắt lời:

- Thánh cô và chương môn là những nhân vật khoan hồng đại lượng hết thấy võ lâm đều biết tiếng.

Bữa nay cho tiểu nhân... tiểu nhân đổi tội lập công... Tiểu nhân nhất định tuyên dương chánh đức của hai vị ra khắp giang hồ... không... không...

Gã nói tới đây mới nhớ ra là lúc mình hốt hoảng lại gây nên đại họa. Gã biết Doanh Doanh ghét nhất là kẻ nào đem chuyện nàng cùng Lệnh Hồ Xung mà nói sau lưng. Nhưng gã trót miệng mất rồi muốn thu về cũng không kịp nữa. Doanh Doanh thấy Đồng Bách Song Kỳ sóng vai nhau mà đứng. Hai người này đã bị chặt đứt bàn tay máu tươi chảy ra không ngớt mà chúng không lộ vẻ sợ hãi liên hồi:

- Các người có phải là vợ chồng không?

Đồng Bách Song Kỳ người nam tên là Chu Hồ Đồng, người nữ tên là Ngô Bách Anh. Hai người này tuy không phải phu thê chính thức nhưng hơn hai chục năm chúng dắt tay nhau qua lại giang hồ không rời nửa bước chẳng khác chi một cặp vợ chồng thực sự.

Chu Hồ Đồng đáp:

- Bữa nay chúng ta đã lọt vào tay người, các người muốn giết, muốn mổ thế nào tùy ý, bọn ta quyết chẳng chau mày, người còn hỏi làm chi cho rườm rà?

Doanh Doanh thấy hấn ngạo ngh thì trong lòng lại có ý ưa thích, nàng lạng lừng nói:

- Ta chỉ hỏi hai người có phải là phu thê không?

Ngô Bách Anh đáp:

- Ta cùng Chu Hồ Đồng tuy chưa chính thức là phu thê nhưng trên hai chục năm trời ăn ở với nhau có phần thân mật hơn những cặp vợ chồng chính thức khác.

Doanh Doanh nói:

- Trong hai người chỉ có một người là có thể sống được. Cả hai đều cụt một tay một chân lại thiếu...

Nàng nói tới đây sức nhớ phụ thân nàng cũng giống hai người này tức là chỉ có một mắt nên nàng dừng lại.

Doanh Doanh ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ hai người động thủ đánh nhau để giết chết một rồi còn một người được bọn ta buông tha cho đi.

Đồng Bách Song Kỳ đồng thanh đáp:

- Hay lắm!

Ánh hào quang lấp lánh! Hai người vung hoàng kim trượng lên.

Doanh Doanh vội la lên:

- Hãy khoan!

Tay mặt nàng cầm trường kiếm, tay trái cầm đoản kiếm đồng thời vung lên gạt đánh choang một tiếng. Nàng cảm thấy cánh tay tê chôn, suýt nữa rút kiếm mới gạt được hai cây trượng. Nhưng tay trái kinh lực yếu hơn nên cây trượng của Ngô Bách Anh đã đập tới đầu mặt. Máu chảy lênh láng. Chu Hồ Đồng lớn tiếng:

- Giết ta đi! Lời nói của thánh cô xem nặng bằng non. Thánh cô đã bảo tha cho nàng là phải làm.

Ngô Bách Anh đáp:

- Dĩ nhiên là ta chết để lão sống, hà tất phải tranh nhau?

Doanh Doanh gật đầu nói:

- Hay lắm! Vợ chồng hai người tình nghĩa thâm trọng khiến cho ta phải kính phục. Vậy ta tha cho hai người không giết ai cả. Mau buộc vết thương đi.

Đồng Bách Song Kỳ nghe nói cả mừng liền bỏ trượng xuống, người nọ buộc vết thương cho người kia.

Doanh Doanh nói:

- Còn một việc, hai người phải tuân lệnh ta mà làm.

Đồng Bách Song Kỳ đồng thanh ưng liền.

Doanh Doanh nói:

- Sau khi xuống núi các người phải làm lễ bái đường thành thân ngay tức khắc. Hai người đã ở với nhau mà không thành vợ chồng thì còn ra... còn ra...

Nàng định nói: "Còn ra thế nào?"

Nhưng trông người ngắm đến ta, nàng cùng Lệnh Hồ Xung ở với nhau hoài vẫn chưa bái đường thành thân, bất giác nàng thẹn đỏ mặt lên. Đồng Bách Song Kỳ liếc mắt nhìn nhau rồi cùng khom lưng tạ ơn.

Du Tấn nói:

- Ôn đức cao cả của Thánh cô chẳng những tha mạng không giết lại còn tác thành chung thân đại sự cho các người thế là phúc đức nhà người lắm đó. Ta đã biết Thánh cô đối với bọn thuộc hạ rất có đại lượng...

Doanh Doanh hỏi:

- Lần này các người đã vâng lệnh ai lên núi Hằng Sơn? Và mưu đồ chuyện gì?

Du Tấn đáp:

- Tiểu nhân bị con chó gia Nhạc Bất Quần ở phái Hoa Sơn lừa gạt. Hắn bảo vâng theo Hắc Mộc lệnh bài của Nhậm giáo chủ trong thân giáo ta đến núi Hằng Sơn bắt hết quần ni đem lên Hắc Mộc Nhai để do Nhậm giáo chủ phát lạc.

Doanh Doanh hỏi:

- Các người làm thế nào mà đại công thành tựu d d dàng như vậy?

Du Tấn đáp:

- Bao nhiêu giếng đã có người phụ trách rắc thuốc mê để các vị sư thái ở phái Hằng Sơn đều bị mê man ngã ra, cả những người ở Hằng Sơn biệt viện mà chưa biết nội tình cũng đều hôn mê bất tỉnh như vậy chỉ còn việc bắt lấy rồi đưa lên Hắc Mộc Nhai.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có giết chết ai không?

Du Tấn đáp:

- Có tám chín tên bị chết và đều là người ở Hằng Sơn biệt viện, những người này không bị thuốc mê nhưng họ động thủ phản kháng rồi bị giết.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Những người bị giết là ai?

Du Tấn đáp:

- Tiểu nhân không biết tên tuổi bọn họ. Lệnh Hồ đại hiệp những bạn hữu của đại hiệp không ai bị chết cả.

Lệnh Hồ Xung gật đầu ra chiều yên dạ.

Doanh Doanh nói:

- Chúng ta cũng xuống thôi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi!

Chàng lượm thanh trường kiếm của Tây Bảo hòa thượng lên cười nói:

- Bây giờ mình gặp mù ác bà nương cùng tỷ đấu một phen thì hay lắm.

Du Tấn nói:

- Đa tạ Thánh cô cùng Lệnh Hồ chưong môn đã tha chết cho tiểu nhân.

Doanh Doanh nói:

- Hà tất người phải khách sáo như vậy.

Nàng vung tay trái lên, thanh đoản kiếm bay ra đâm vào trước ngực Du Tấn đánh sột một tiếng. Thế là xong đời một tên xảo quyệt mang ngoại hiệu Hoạt bất lưu thủ.

Hai người sóng vai xuống lầu, trên chùa trở thành tịch mịch chỉ còn nghe có tiếng chim kêu. Doanh Doanh nhìn Lệnh Hồ Xung bất giác nổi lên tràng cười khúc khích.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Lệnh Hồ Xung này đã cạo đầu làm sư vì hiểu rõ tình thế, cố giữ mình vào chốn không môn. Nữ thí chủ! Chúng ta cách biệt nhau từ đây.

Doanh Doanh biết là chàng chỉ đùa nhưng tình ý tha thiết không bút nào tả xiết, bất giác nàng run lên ôm lấy chàng nói:

- Xung lang! Xung lang đừng nói đùa kiểu này với tiểu muội! Tiểu muội... tiểu muội...

Vừa rồi nàng phóng đoản kiếm giết Du Tấn mà không để mắt tới nhưng hiện giờ giọng nói nàng có vẻ khiếp sợ. Lệnh Hồ Xung trong lòng cảm động, đưa tay lên gõ vào cái đầu trọc tếu mảy tiếng "cóc cóc" rồi thở dài nói:

- Nhưng trên đời còn một vị nương tử nguyệt thẹn hoa nhường thế này thì đại hòa thượng đến phải hoàn tục mất.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Tiểu muội tưởng giết Du Tấn rồi thì từ nay trong võ lâm không phải nghe những giọng ba hoa xịch đế miệng trơn như mỡ không ngờ hì hì...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội thử sờ lên đầu tiểu huynh coi có trơn tuột không?

Doanh Doanh đỏ mặt lên hứ một tiếng rồi đáp:

- Bây giờ chúng ta nói chuyện đứng đắn hơn. Quân đệ tử phái Hằng Sơn bị đưa lên Hắc Mộc Nhai rồi mà muốn giải cứu là một chuyện khó khăn vô cùng mà còn làm thương tổn đến tình phụ tử của tiểu muội.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hơn nữa hại đến mối tình cha vợ chàng rể.

Doanh Doanh nguýt chàng một cái nhưng trong lòng rất khoan khoái.

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Vụ này không thể chậm được, chúng ta phải rượt theo chặn đường cứu người.

Doanh Doanh nói:

- Chúng ta đuổi kịp rồi giết cho kỳ hết đừng để tên nào sống sót trở về Hắc Mộc Nhai thì gia gia tiểu muội không thể biết được là xong chuyện.

Đoạn nàng cất bước buông tiếng thở dài.

Lệnh Hồ Xung hiểu tâm sự nàng nhưng việc tày đình này mà muốn bịt mắt Nhậm Ngã Hành đâu phải là chuyện dễ? Chàng đã là cường môn phái Hằng Sơn thì quần đệ tử bị bắt chẳng thể nào không giải cứu. Doanh Doanh đã quyết định vì chàng thì dù có phải trái lệnh cha nàng cũng can tâm.

Lệnh Hồ Xung cũng nghĩ rằng việc đã xảy ra thế này thì phải quyết đoán. Bỗng chàng đưa tay trái ra nắm tay Doanh Doanh.

Doanh Doanh khẽ cự nhưng ngó bốn mặt không thấy ai nàng lại để yên cho chàng nắm lấy cánh tay mình.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh Doanh! Tâm sự của Doanh muội tiểu huynh đã hiểu rồi. Vụ này tất làm lụy đến cha con Doanh muội xảy chuyện bất hòa, trong lòng tiểu huynh thật áy náy.

Doanh Doanh lắc đầu đáp:

- Gia gia mà còn nghĩ đến tiểu muội không lẽ lại đối xử với phái Hằng Sơn như vậy. Tiểu muội đoán rằng gia gia không có ác ý gì với Xung lang thì phải.

Lệnh Hồ Xung bỗng tỉnh ngộ nói:

- Phải rồi! Lệnh tôn bắt đồ đệ phái Hằng Sơn chắc để uy hiếp tiểu huynh phải gia nhập Triều Dương thần giáo mà thôi.

Doanh Doanh nói:

- Đúng thế! Gia gia rất cưng Xung lang. Huống chi Xung lang lại là truyền nhân duy nhất của lão nhân gia.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh không muốn gia nhập Triều Dương thần giáo. Những cái gì "Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" những cái gì "Văn thành võ đức, ơn khắp lê dân" tiểu huynh nghe ngứa tai lắm.

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu muội cũng biết vậy nên trước nay không nói một câu nào với Xung lang. Nếu Xung lang gia nhập thần giáo, sau này lên ngôi giáo chủ mà tối ngày phải nghe những câu trái tai đó thì chẳng thà tự do như bây giờ lại hay hơn. Từ ngày gia gia trở về Hắc Mộc Nhai rồi lão nhân gia liền biến tính.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng chúng ta cũng không thể đắc tội với lệnh tôn.

Chàng giơ tay mặt ra nắm lấy tay trái Doanh Doanh nói:

- Doanh Doanh! Sau khi cứu được quần ni phái Hằng Sơn rồi tiểu huynh cùng Doanh muội lập tức làm lễ bái đường, không cần hỏi đến mệnh phụ hoặc mối lái chi cả. Chúng ta rời khỏi võ lâm, gởi kiếm ẩn cư từ đây không hỏi đến việc đời, chỉ lo việc nuôi con.

Ban đầu Doanh Doanh nghe thấy, mặt nàng đỏ lên nhưng trong lòng rất đổi hoan hỉ. Nàng nghe tới câu sau cùng bỗng giật mình kinh hãi cố đẩy hai tay chàng ra.

Hồi 209

Lệnh Hồ Xung bày kế giúp Bất Giới

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đã thành vợ chồng sao lại không sinh con đẻ cái?

Doanh Doanh tỏ vẻ bực mình đáp:

- Xung lang còn nói trắng nói cuội thì trong ba ngày tiểu muội không hỏi đến Xung lang đừng trách.

Lệnh Hồ Xung biết nàng nói sao làm vậy liền thè lưỡi ra đáp:

- Được rồi! Tiểu huynh không dám nói đùa nữa. Bây giờ tính đến việc chính. Chúng ta lên ngọn Kiến Tĩnh coi.

Hai người liền thi triển khinh công chạy lên núi Kiến Tĩnh thì thấy trong Vô Sắc am đã vắng tanh không một bóng người, cả những dãy nhà ở của quần đệ tử, phòng nào phòng nấy đều trống rỗng. Đồ đạc vất ngổn ngang, áo quần bỏ loạn xạ, đao kiếm quăng dưới đất. Có điều khắp nơi không thấy vết máu đủ tỏ chẳng ai bị thương.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh lại qua Hằng Sơn biệt viện ở Thông Nguyên cốc cũng chẳng có bóng người nào. Trên bàn hãy còn bữa bữa thịt rượu. Lệnh Hồ Xung thêm rượu đến chảy nước miếng không dám uống một hớp nào.

Chàng nói:

- Đói lắm rồi! Mau xuống chân núi tìm cơm ăn nước uống.

Vào khoảng giờ mùi hai người tới chân núi Hằng Sơn tìm vào một quán cơm ăn no một bữa. Doanh Doanh xé trường bào lấy một miếng vạt lớn bịt đầu cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Phải thế này mới được. Nếu không thì người ta bảo nhà sư dụ gái lương gia đưa đi khắp nơi chẳng còn ra thể thống gì nữa.

Hai người nhìn nhận đường lên Hắc Mộc Nhai rồi đề khí vọt đi thật lẹ. Đi chừng hơn một giờ bỗng nghe tiếng quát tháo om

sòm đường như tiếng Đào Cốc lục tiên. Hai người liền chạy về phía phát ra thanh âm. Khi tới gần nhìn rõ thì quả là Đào Cốc lục tiên.

Doanh Doanh trở tay khẽ nói:

- Không hiểu sáu cái quái thai kia gây lộn với ai?

Hai người chuyển quanh một góc núi, ẩn sau gốc cây lớn nhìn rõ Đào Cốc lục tiên đang quát tháo và chiến đấu kịch liệt với một người nào đó. Người kia chột lui chột tới thân hình rất mau lẹ. Chỉ trông thấy một bóng xám xuyên qua xuyên lại giữa sáu anh em Đào Cốc. Người đó chính là mẫu thân của Nghi Lâm mà cũng là mụ giả câm giả điếc ở trên chùa Huyền Không. Tiếp theo rít lên hai tiếng chát chát. Đào Căn Tiên và Đào Thực Tiên hét lên be be vì chúng bị đánh trúng một cái bạt tai.

Lệnh Hồ Xung cả mừng khẽ nói:

- Món nợ này trả mau thật. Tiểu huynh phải cạo đầu mụ mới được.

Tay cầm đốc kiếm lăm lăm chàng chỉ còn chờ Đào Cốc lục tiên không địch nổi mụ là nhảy ra báo thù. Bỗng nghe những tiếng "bốp bốp" như pháo liên châu. Sáu anh em Đào Cốc lục tiên bị mụ tát rất nhiều. Đào Cốc lục tiên tức giận vô cùng! Chúng chỉ mong nắm được chân tay mụ là giơ lên xé thành bốn mảnh. Mụ cũng biết Đào Cốc lục tiên rất lợi hại nên chỉ tát tai đối phương chứ không dám thò tay đánh vào yếu huyệt của họ vì mụ sợ sử kình lực đến nơi có đánh trúng một hai người thì chính mụ cũng bị mấy tên kia bắt được.

Hai bên lại đấu một hồi, bà bà biết khó lòng thủ thắng mụ liền vung tít hai bàn tay tát luôn vào bốn người cùng một lúc rồi đột nhiên nhảy lùi về phía sau chạy trốn. Mụ chạy nhanh như chớp, mới trong khoảnh khắc đã ra xa ngoài mấy chục trượng. Đào Cốc lục tiên chỉ lớn tiếng thóa mạ quát tháo om sòm chứ không rượt theo vì họ biết rằng không thể đuổi kịp.

Lệnh Hồ Xung từ trong gốc cây nhảy xổ ra vung kiếm lên quát:

- Chạy đi đâu?

Ánh bạch quang vừa lóe lên, mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung đã nhằm cổ họng bà bà phóng tới. Chiêu kiếm này thật là lợi hại. Bà bà giật mình kinh hãi vươn tay ra toan chụp lấy thanh trường

kiếm. Lệnh Hồ Xung liền nghiêng kiếm đi đâm vào vai bên phải mục. Mục không còn đường né tránh vội lùi lại phía sau hai bước. Lệnh Hồ Xung đã cầm kiếm trong tay thì bà bà còn địch nổi chàng thế nào được? Chàng lại phóng kiếm veo véo đánh ra ba chiêu bức bách mục phải lùi năm bước nữa. Giả tử chàng muốn giết mục thì mục đã toi mạng rồi. Đào Cốc lục tiên thấy Lệnh Hồ Xung thắng thế liền lớn tiếng hoan hô. Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đã chỉ vào trước mặt mục.

Giữa lúc ấy bọn Đào Căn Tiên bốn người nhảy xổ lại túm lấy chân tay mục giờ lên toan xé thì Lệnh Hồ Xung lớn tiếng quát:

- Không được giết mục!

Đào Hoa Tiên vung chưởng tát vào mặt bà bà để trả thù.

Lệnh Hồ Xung lại quát:

- Hãy treo mục lên rồi sẽ tính!

Đào Căn Tiên hô lớn:

- Lấy dây đem đây! Lấy dây đem đây!

Nhưng cả sáu người chẳng ai đem dây nhợ chi hết. - Giữa nơi hoang dã việc tìm kiếm khúc dây cột không phải chuyện dễ. Đào Chi Tiên và Đào Căn Tiên nhón nhác nhìn ra bốn phía để kiếm dây thừng. Chúng sợ ý đột nhiên nói tay một chút, bà bà liền thừa cơ cự mạnh một cái thoát ra khỏi bàn tay đối phương. Mục lăn mình dưới đất để lảng ra xa. Nhưng lúc mục toan đứng lên chạy trốn bỗng sau lưng đau nhói lên.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đứng lại đã!

Mũi trường kiếm của chàng khê đầu vào sau lưng bà bà. Bà bà không ngờ kiếm thuật Lệnh Hồ Xung lại ghê gớm đến thế. Mục cả kinh thất sắc đành đứng yên không dám nhúc nhích. Đào Cốc lục tiên lật đật chạy tới, chúnng vung sáu ngón tay điểm vào sáu chỗ huyết đạo ở chân tay và nách mục già. Đào Căn Tiên sờ lên má thấy sưng vù vì bị tát. Hấn vung tay lên định tát mục để trả thù nhưng Lệnh Hồ Xung nể mặt Nghi Lâm không muốn mục bị đòn liền giờ tay lên cản lại nói:

- Khoan đã! Chúng ta hãy cột mục treo lên cao rồi sẽ liệu.

Đào Cốc lục tiên nghe nói đến chuyện treo mụ lên đều lấy làm hứng thú. Chúng liền lột da cây để bện thành cột mụ. Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vì lẽ gì các vị lại xảy cuộc động thủ với mụ?

Đào Chi Tiên đáp:

- Sáu anh em lão phu ngồi đây đại tiện đến lúc hứng thú thì mụ ác ôn này đột nhiên sầm sầm chạy tới hỏi: "Này các người có thấy một tên tiểu ni cô nào qua đây không?" Mụ ăn nói vô lễ lại làm cụt hứng trong cơn đại tiện...

Doanh Doanh nghe Đào Chi Tiên nói chuyện thô tục mà không ngượng miệng bất giác nàng chau mày bỏ ra chỗ khác.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đúng thế! Mụ quả là người thô lỗ không hiểu nhân tình thế thái.

Đào Chi Tiên nói:

- Dĩ nhiên bọn lão phu không muốn gây lời với mụ bảo mụ bước đi. Thế là mụ động thủ đánh liên và hai bên đi vào cuộc đại chiến. Lệnh Hồ huynh đệ! Nếu huynh đệ không đến kịp thời là mụ trốn mất.

Đào Hoa Tiên nói:

- Không phải thế đâu! Bọn lão phu muốn để mụ chạy đi mấy bước cho mụ mừng hụt một phen rồi sau mới rượt theo bắt mụ.

Đào Thực Tiên nói:

- Đào Cốc lục tiên có bao giờ muốn ăn thua với kẻ vô danh? Bằng không thì đã nhất quyết bắt mụ rồi.

Đào Cán Tiên nói:

- Lão phu muốn dùng cách mèo bắt chuột nên để mụ chạy đi rồi mới nhảy xổ lại vô lấy.

Lệnh Hồ Xung đã biết bọn Đào Cốc lục tiên chẳng bao giờ chịu thua ai liền cười nói:

- Một mèo đuổi bắt sáu chuột còn được, huống chi sáu mèo đuổi bắt một con chuột thì chỉ việc thò tay ra là tóm được.

Đào Cốc lục tiên tưởng Lệnh Hồ Xung họa với chúng thì trong lòng cao hứng vô cùng. Mọi người đang nói chuyện thì đây

thường đã bện xong. Bọn Đào Cốc lục tiên liền trói chặt chân tay bà và lại treo lên một cây cao.

Lệnh Hồ Xung vung kiếm lên quét đứt da cây một chỗ dài chừng sáu bảy thước. Chàng lại dùng mũi kiếm viết vào chỗ thân cây gọt da bảy chữ lớn: "Bình giám chua đệ nhất thiên hạ".

Đào Căn Tiên hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Sao mụ này được nổi tiếng là bình giám chua đệ nhất thiên hạ? mụ có nghề ăn giám giỏi lắm hay sao? Lão phu không tin như vậy. Bây giờ chúng ta lại hạ mụ xuống để tỷ thí một phen được chăng?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Không phải đâu! Bình giám chua chỉ là một từ ngữ để dọa mụ. Đào Cốc lục tiên là những tay anh hùng vô địch, nghĩa khí ngất trời. Văn tài võ lược trên đời hiếm có thì mụ ác bà nương bì thế nào được? Các vị bất tất phải tỷ đấu nữa?

Đào Cốc lục tiên toàn là người dốt nát chỉ ưa nghe những lời tăng bốc, chúng thấy Lệnh Hồ Xung nói vậy thì trong lòng sung sướng khôn tả ngoác miệng hô lớn:

- Phải lắm! Phải lắm! Phải lắm!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bây giờ tại hạ hỏi lục vị Đào huynh! Các vị có thấy Nghi Lâm sư muội không?

Đào Chi Tiên nhanh nhẩu đáp:

- Phải chăng Lệnh Hồ huynh đệ muốn hỏi vị tiểu cô nương xinh đẹp ở phái Hằng Sơn? Lão phu không thấy tiểu ni cô nào hết nhưng lại gặp hai đại hòa thượng.

Đào Cán Tiên nói tiếp:

- Một đại hòa thượng là gia gia của tiểu ni cô Nghi Lâm còn một đại hòa thượng nữa lại là đồ đệ của tiểu ni cô.

Lệnh Hồ Xung hỏi tiếp:

- Các vị gặp hai đại hòa thượng ở đâu?

Đào Diệp Tiên đáp:

- Hai nhà sư đó mới qua đây chừng nửa giờ. Nguyên chúng đã ước hẹn với bọn lão phu đến tòa thị trấn trước mặt kia để cùng

nhau uống rượu. Bọn lão phu bảo chúng chờ đại tiện xong đã rồi cùng đi ngờ đâu mụ ác bà nương này chạy đến rắc rối.

Lệnh Hồ Xung chợt động tâm linh liền nói:

- Được rồi! Các vị hãy thủng thẳng chờ ở đây một chút, bọn tại hạ phải đi đến thị trấn trước.

Chàng biết Doanh Doanh là một cô gái thanh lịch rất ghét kẻ thô lỗ tục tằn. Nàng không muốn nghe chuyện bọn Đào Cốc lục tiên, chàng liền cùng nàng rảo bước đi ngay.

Doanh Doanh cười hỏi:

- Xung lang không cạo trọc đầu bà bà nữa ư? Đã nể mặt Nghi Lâm tiểu sư muội thì có trả thù cũng nên giảm đi vài phần.

Hai người đi một mạch chừng hơn mười dặm thì đến một tòa thị trấn lớn. Lệnh Hồ Xung chỉ tìm tới tòa tửu lâu thứ hai đã thấy Bất Giới hòa thượng cùng Điền Bá Quang chễm chệ ngồi đó rồi. Bất Giới hòa thượng và Điền Bá Quang vừa ngó thấy Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đã nhảy lên ra chiều hoan hỉ vô cùng.

Bất Giới hòa thượng vội kêu tiểu nhị lấy thêm đĩa bát cùng rượu thịt.

Lệnh Hồ Xung hỏi có thấy chuyện lạ gì không thì Điền Bá Quang đáp:

- Tiểu đệ đã gặp chuyện xấu xa ở núi Hằng Sơn thì còn mặt mũi nào ở lại liền cùng thái sư phụ bỏ đi ngay, cả Thông Nguyên cốc cũng không tới.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Thế ra hai người này chưa biết chuyện đệ tử phái Hằng Sơn bị bắt đem đi. Muốn cứu họ mà không để Nhậm Ngã Hành biết tới thì ta cùng Doanh Doanh phải hạ thủ vậy càng ít người biết càng hay.

Chàng nhìn Bất Giới hòa thượng hỏi:

- Đại sư! Tại hạ muốn ủy thác cho đại sư một việc được chăng?

Bất Giới hòa thượng đáp:

- Được chứ! Có gì mà không được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng vụ này rất cơ mật! Đại sư chớ để cho gã đồ tôn tham dự vào mà hư việc lớn.

Bất Giới hòa thượng nói:

- Cái đó thì dễ quá rồi! Bản hòa thượng bảo gã đi xa ra đừng làm trở ngại công việc của mình là xong.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trên một cây cao về phía đông nam cách đây chừng hơn mười dặm có người bị treo.

Bất Giới hòa thượng tức giận ngắt lời:

- Mẹ kiếp! Lại do mụ chó đẻ gây ra chứ gì?

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nghĩ bụng:

- Thế là lão mắng vào mặt mình.

Chàng liền đáp:

- Người đó là bạn của tại hạ phiên đại sư đến cứu y!

Bất Giới hòa thượng hỏi:

- Việc đó dễ lắm mà sao tiểu huynh đệ lại không cứu y?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chẳng giấu gì đại sư: Đó là một người đàn bà.

Chàng đưa mắt nhìn Doanh Doanh bĩu môi nói:

- Tại hạ đi cùng với Nhậm đại tiểu thư e rằng có điều bất tiện.

Bất Giới hòa thượng cười ha hả nói:

- Bản hòa thượng biết rồi. Tiểu huynh đệ sợ Nhậm đại tiểu thư ăn phải giấm chua.

Doanh Doanh trợn mắt lên nhìn hai người.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Người đàn bà ki ăn giấm chua còn nặng hơn, ngày trước chồng mụ chỉ ngó một vị phu nhân một cái khen một câu là phu nhân xinh đẹp mụ ta liền bỏ đi không lời cáo biệt làm khổ ông chồng chạy khắp chân trời góc biển tìm kiếm mười mấy năm trời.

Bất Giới hòa thượng giương cặp mắt càng lớn hơn ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Rồi lão thở lên hồng hộc.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Nghe đâu cho đến bây giờ ông chồng vẫn chưa tìm thấy mộ.

Chàng nói đến đây thì bọn Đào Cốc lục tiên cười hô hố chạy lên lầu.

Bất Giới hòa thượng lơ đi như không trông thấy. Hai tay nắm chặt cánh tay Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có việc đó thật ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Mộ bảo với tại hạ là dù chồng mộ có đến trước mặt quỳ xuống mà năn nỉ, mộ cũng không hồi tâm chuyển ý. Vì thế mà một khi tại hạ tha mộ xuống là lập tức mộ chạy ngay. Thân pháp mộ mau lẹ phi thường chỉ chớp mắt là mất hút.

Bất Giới hòa thượng nói:

- Bản hòa thượng quyết không chớp mắt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ có hỏi mộ tại sao lại quyết chí không gặp trượng phu thì mộ đáp: Trượng phu của mộ là kẻ bạc hãnh vô tình, tham dâm hiếu sắc đệ nhất thiên hạ. Có gặp lão cũng bằng uống. Bất Giới đại sư gầm lên một tiếng rồi xoay mình chạy đi.

Lệnh Hồ Xung nắm tay lão lại ghé tai nói nhỏ:

- Tại hạ dạy đại sư một bí quyết khiến mộ không trốn được nữa.

Bất Giới vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, lão ngẩn người ra một chút rồi đột nhiên quỳ gối đập đầu bình bình ba cái năn nỉ:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Không phải! Lệnh Hồ chương môn! Lệnh Hồ tổ tôn! Lệnh Hồ sư phụ! Sư phụ dạy bí quyết đó cho bản hòa thượng thì bản hòa thượng xin bái làm sư phụ ngay.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được bật cười nói:

- Không dám! Không dám! Xin đại sư đứng dậy đi!

Chàng kéo lão dạy rồi ghé tai nói:

- Đại sư cởi mũ xuống rồi nhưng đừng cởi trói chân tay và đừng giải khai huyết đạo, cứ ôm thốc lấy mũ chạy vào khách điểm tạm trú trong một phòng. Đại sư thử nghĩ coi: một người đàn bà liệu có trốn ra khỏi khách điểm không?

Bất Giới hòa thượng gãi đầu gãi tai đáp:

- Cái đó tại hạ chưa hiểu rõ lắm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư lột trần mũ ra, thân thể lỏa lồ thì khi nào mũ còn dám trốn ra khỏi điểm?

Bất Giới cả mừng la lên:

- Diệu kế! Chân diệu kế! Mưu cao thâm! Mưu cao! Sư phụ! Ôn đức sư của sư phụ...

Lão chưa dứt lời đã nhảy vù qua cửa sổ ra đến giữa đường rồi băng mình chạy đi.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Ô hay! Nhà sư đó kỳ thiệt! Lão đi làm gì vậy?

Đào Chi Tiên đáp:

- Chắc là lão sắp són ra quần nên phải chạy vội.

Đào Diệp Tiên nói:

- Nhưng tại sao lão đập đầu lay Lệnh Hồ Xung huynh đệ và kêu bằng sư phụ? Chẳng lẽ lão lớn tuổi thế rồi lại còn són ra quần?

Đào Hoa Tiên nói:

- Việc són ra quần thì có liên quan gì đến tuổi lớn hay nhỏ tuổi?

Doanh Doanh biết sáu lão này đã nói là thốt ra toàn những lời thô bỉ tục tĩu nàng liền đưa mắt cho Lệnh Hồ Xung rồi trở gót xuống lầu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lục vị Đào huynh! Tại hạ thường nghe tử lượng của lục vị sâu như biển cả nổi tiếng thiên hạ vô địch vậy lục vị hãy ngồi uống rượu thông thả, tại hạ tử lượng kém lắm xin miễn cho không thể bồi tiếp được nữa.

Đào Cốc lục tiên nghe Lệnh Hồ Xung tăng bốc tửu lượng của chúng thì sung sướng vô cùng muốn uống ngay mấy vò liền lớn tiếng mỗi người một câu:

- Hãy đem sáu hũ rượu lớn ra đây!
- Tửu lượng của Lệnh Hồ huynh đệ nhất định kém xa bọn ta.
- Các vị đi trước đi! Chúng ta phải uống cho đến lúc trời sáng.

Lệnh Hồ Xung chỉ nói một câu là thoát khỏi bọn Đào Cốc lục tiên dằng co, chàng chạy xuống lầu.

Doanh Doanh bĩu môi nói:

- Xung lang có công tác hợp vợ chồng người ta ơn đức thật cao cả nhưng dạy người cách đó thì không khỏi... không khỏi...

Doanh Doanh nói tới đây bỗng mặt đỏ bừng lên rồi ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác. Lệnh Hồ Xung cười hì hì nhìn nàng không nói gì. Hai người ra khỏi thị trấn chừng một dặm, Lệnh Hồ Xung lại nhìn Doanh Doanh chăm chăm và mỉm cười hoài.

Doanh Doanh tức mình hỏi:

- Làm gì mà ngó dứ thế? Chưa nhìn thấy bao giờ hay sao?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu huynh đang nghĩ tới chuyện bị mù ác ôn cột mình treo lên, tiểu huynh đã trả thù bằng cách cũng treo mù lên cây. Còn mỗi thù mù cạo trọc đầu tiểu huynh thì bây giờ tiểu huynh trả đũa bằng cách xui chồng mù lột sạch xiêm áo để mù trần như nhộng.

Doanh Doanh không nhịn được phì cười nói:

- Thế là Xung lang đã ăn miếng trả miếng rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Dù sao tiểu huynh vẫn mong cho vợ chồng Bất Giới đại sư trùng hợp.

Doanh Doanh cười nói:

- Xung lang hãy coi chừng nghe! Lần sau mà mù ác ôn kia bắt được Xung lang tất mù còn làm cho đau khổ hơn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu huynh đã giúp cho vợ chồng mù gương vỡ lại lành tưởng mù cảm ơn còn chưa đủ có lý đâu mù lại hành tội mình được?

Chàng nói rồi lại ngó Doanh Doanh mà cười ngặt nghẹo, vẻ mặt chàng rất tinh quái.

Doanh Doanh hỏi:

- Có chuyện gì đáng cười đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh đang nghĩ tới lúc vợ chồng Bất Giới đại sư trùng phùng, không hiểu họ nói chuyện gì với nhau?

Doanh Doanh lại hỏi:

- Xung lang nghĩ thế thì có liên can gì đến tiểu muội mà phải vừa ngó vừa cười?

Nàng chợt hiểu rõ ý tứ của Lệnh Hồ Xung. Anh chàng phóng dăng này nghĩ tới vụ Bất Giới hòa thượng đem vợ vào phòng khách điểm lột trần xiêm y và chàng đang tưởng tượng đến chuyện bấy bả nên mới giương mắt lên nhìn nàng. Nàng thấy chỗ dụng tâm của chàng có vẻ lả lơi bất giác mặt đỏ ra đến mang tai, vung tay đánh liền.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình né tránh vừa cười vừa nói:

- Đàn bà mà đánh chồng là ác bà nương rồi!

Giữa lúc ấy đột nhiên có mấy tiếng còi toe toe từ đằng xa khê vang lên.

Doanh Doanh nhận ra đó là tiếng còi báo hiệu của những người trong bản giáo muốn đưa tin cho nhau. Nàng liền dựng ngón tay trở bên trái đưa lên đặt vào môi để cho chàng đừng nói nữa. Tay mặt nàng vẫy một cái rồi chạy về phía phát ra tiếng còi.

Lệnh Hồ Xung liền chạy theo.

Hai người mới chạy chừng hơn chục trượng thì thấy một người ăn mặc ra dáng tửu bảo đang từ phương tây chạy ra phía đông.. Khu này rộng mênh mông ở ngoài khoáng dãng chẳng có chỗ nào để ẩn nấp.

Người kia vừa trông thấy Doanh Doanh không khỏi sửng sốt chạy vội tới thì nói:

- Tại hạ là Dịch Trung, phó hương chủ ở Thiên Phong đường trong Thần giáo xin ra mắt giáo cô, bái chúc giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ.

Doanh Doanh gật đầu.

Tiếp theo nàng lại thấy một lão già bé nhỏ, thấp lùn từ mé đông chạy ra. Lão này mặc một áo bào trắng vàng theo kiểu tài chủ ở thôn quê. Lão chạy lẹ tới gần nhìn Doanh Doanh khom lưng thì nói:

- Tần Bằng Phi xin tham kiến sư cô, kính chúc giáo chủ trung hưng thánh giáo, ơn khắp lê dân.

Doanh Doanh đã nhăn mặt vì thấy Tần Bằng Phi là một người trong thập đại trưởng lão, nàng hỏi:

- Tần trưởng lão! Trưởng lão đến đây làm chi?

Tần Bằng Phi đáp:

- Tiểu nhân vâng mệnh giáo chủ đến đây nghe ngóng tin tức.

Lão quay sang hỏi Dịch Trung:

- Dịch hương chủ! Hương chủ có thám thính được tin tức gì không?

Dịch Trung đáp:

- Bẩm thánh cô cùng trưởng lão! Sáng sớm hôm nay thuộc hạ ở quán Lâm Phong thấy hơn trăm người phái Tung Sơn do con trai Tả Lãnh Thiên là Tả Phi Anh đứng đầu đi lên núi Hoa Sơn.

Tần Bằng Phi nói:

- Quả nhiên bọn chúng kéo sang phái Hoa Sơn.

Doanh Doanh hỏi:

- Bọn người phái Tung Sơn lên Hoa Sơn làm chi?

Dịch Trung đáp:

- Giáo chủ được tin Nhạc Bất Quần ở Hoa Sơn sau khi lên nhậm chức chương môn Ngũ nhạc phái có ý muốn thôn tính Thần giáo ta. Hần triệu tập môn đồ Ngũ nhạc phái đến Hoa Sơn dường như sắp kéo lên Hắc Mộc Nhai tập kích.

Doanh Doanh hỏi:

- Có việc ấy ư?

Nàng nghĩ bụng:

- Tần Bằng Phi là người xảo quyệt, có lẽ gia gia sai hấn cầm đầu vụ bắt quân đệ tử phái Tung Sơn thế mà hấn không nhắc nhở tới chỉ có lời Dịch Trung vừa nói dường như không phải mới nghĩ ra và là đúng sự thật.

Nàng lại hỏi:

- Lệnh Hồ công tử là chủ môn phái Hằng Sơn mà sao lại không biết gì về vụ này mới thật là kỳ.

Tần Bằng Phi đáp:

- Theo sự điều tra của thuộc hạ thì hai phái Thái Sơn và Hành Sơn đã lục tục kéo đến Hoa Sơn. Chỉ có phái Hằng Sơn là không thấy động tĩnh gì. Hương Tả sứ hôm qua đã ra lệnh cho Bảo Đại Sở trưởng lão đến Hằng Sơn biệt viện để dò la thực hư. Tả sứ sai thuộc hạ đến đây để liên lạc. Thuộc hạ đang chờ tin Bảo trưởng lão.

Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

- Bảo Đại Sở trà trộn vào Hằng Sơn biệt viện là đúng sự thật. Tần Bằng Phi không dấu vụ này hay là lão nói thực?

Tần Bằng Phi nhìn Lệnh Hồ Xung khom lưng thì lễ nói:

- Đây là tiểu nhân vâng lệnh trên mà làm xin Lệnh Hồ chủ môn tha tội cho!

Hồi 210

Trong hậu động quân hùng coi kiếm

Lệnh Hồ Xung chấp tay đáp lễ nói:

- Tại hạ cùng Nhậm tiểu thư sẽ thành hôn một ngày rất gần.

Doanh Doanh đỏ mặt ồ lên một tiếng nhưng nàng cũng không phủ nhận.

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Tần trưởng lão đã vâng mệnh nhạc phụ đại nhân của tại hạ vậy bọn tại hạ là hàng tiểu bối đương nhiên phải gánh vác thay người.

Tần Bằng Phi và Dịch Trung mỉm cười nói:

- Xin kính mừng nhị vị.

Doanh Doanh then thò xoay mình lảng đi chỗ khác.

Tần Bằng Phi lại nói:

- Hường tả sứ dẫn đi dẫn lại Bảo trưởng lão cùng thuộc hạ không được vô lễ với đệ tử phái Hằng Sơn. Bọn thuộc hạ chỉ có việc do thám được tin chứ không được bạo động. Dĩ nhiên thuộc hạ phải tuân theo.

Đột nhiên phía sau chàng có thanh âm thiếu nữ vừa cười vừa nói:

- Kiếm pháp của Lệnh Hồ công tử là đệ nhất thiên hạ, Hường tả sứ bảo các vị không được động võ là may cho các vị đó.

Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu nhìn lại thì thiếu nữ đó là Lam Phượng Hoàng, giáo chủ Ngũ Độc Giáo từ trong bụi cây đi tới. Chàng cười nói:

- Đại muội tử! Đại muội tử mạnh giỏi chứ?

Tần Bằng Phi cũng nhận ra cô liền chấp tay nói:

- Kính chào Lam giáo chủ.

Lam Phượng Hoàng nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Đại ca! Đại ca vẫn được vui vẻ đấy a?

Rồi nàng quay sang hỏi Tần Bằng Phi:

- Lão muốn chấp tay trước mặt ta thì cứ việc chấp tay có sao lại chau mày?

Tần Bằng Phi đáp:

- Tại hạ không dám thế.

Lão biết trong người cô lúc nào cũng đầy chất độc, giãy vào cô là rước vạ vào mình.

Tần Bằng Phi bước lảng đến chỗ Doanh Doanh nhìn nàng hỏi:

- Bây giờ nên hành động thế nào? Xin thánh cô chỉ thị cho!

Doanh Doanh đáp:

- Các vị cứ làm theo mệnh lệnh giáo chủ là được.

Tần Bằng Phi dạ một tiếng rồi cùng Dịch Trung khom lưng thi lễ cáo biệt ba người là Doanh Doanh, Lệnh Hồ Xung và Lam Phượng Hoàng.

Lam Phượng Hoàng chờ Tần Bằng Phi và Dịch Trung đi rồi mới hỏi:

- Bao nhiêu đệ tử phái Hằng Sơn đều bị bắt hết mà sao các vị chưa đi giải cứu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bọn tiểu huynh đang rượt theo mà từ núi Hằng Sơn tới đây chưa thấy tông tích chi hết.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Đây có phải là đường lên núi Hoa Sơn đâu? Các vị đi trật nẻo rồi!

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Đi Hoa Sơn ư? Bọn chúng bị bắt đưa lên Hoa Sơn hay sao? Đại muội tử có trông thấy không?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Sáng sớm hôm qua, tiểu muội ở Hằng Sơn biệt viện uống trà thấy có mùi khác lạ nhưng không nói ra, sau thấy mọi người

tới tấp té xuống liền biết ngay là họ bị thuốc mê tiểu muội cũng giả vờ trúng độc ngã lăn ra.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Dùng thuốc độc với Lam giáo chủ ở Ngũ Tiên giáo thì có khác gì đánh trống qua cửa nhà sấm?

Lam Phượng Hoàng mỉm cười nói:

- Như vậy bọn chúng mới là ngu dốt. Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Vậy mà đại muội tử không trả miếng chúng ư?

Lam Phượng Hoàng nói:

- Còn nữa, hai tên ác ôn bảo tiểu muội đúng là bị thuốc mê ngất xỉu. Chúng còn toan động thủ liền bị tiểu muội phóng độc đánh chết ngay đương trường. Những tên khác không dám lại gần nữa chúng bảo nhau tiểu muội có chết thật nhưng khắp trong mình đều có chất kịch độc lại gần là đại.

Cô nói xong rồi nổi lên tràng cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Rồi sau thế nào nữa?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Tiểu muội vẫn giả vờ bất tỉnh để xem chúng giở trò gì thì thấy bọn chúng lên ngọn Kiến Tinh bắt ni cô đem xuống. Người dẫn đầu là Nhạc tiên sinh, sư phụ đại ca. Tiểu muội nhận thấy lão là con người tồi bại. Ngày trước ở chùa Thiếu Lâm đại ca cứu mạng cho tiểu muội lão lại có ý muốn giết đại ca. Bây giờ đại ca làm chương môn phái Hằng Sơn thì lão lại dẫn bọn thủ hạ đến bắt hết đồ tử đồ tôn của đại ca, cả vãi già vãi trẻ không sót một ai. Lão cố ý làm đại ca mất mặt.

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng không nói gì. Chàng biết Lam Phượng Hoàng là một cô gái Miêu tính tình chất phác thấy sao nói vậy.

Lam Phượng Hoàng lại nói:

- Tiểu muội thấy thế tức quá muốn phóng độc giết lão ngay nhưng không hiểu ý đại ca ra sao.

Muốn hạ sát lão cũng còn nhiều cơ hội.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại muội tử còn nghĩ đến thể diện, tiểu huynh xin đa tạ.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Cái đó chẳng có chi đáng kể. Tiểu muội còn nghe bọn chúng bảo nhau là nhân lúc đại ca không ở trên núi Hằng Sơn mà rút lui cho lẹ nếu gặp đại ca trở về tất thêm rắc rối. Có kẻ lại bảo không may gặp ngày đại ca đi vắng, nếu đại ca ở nhà chúng cũng bắt đi để trừ hậu họa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Có đại muội tử ở đó thì bọn chúng muốn bắt tiểu huynh không phải dễ.

Lam Phượng Hoàng ra chiều đắc ý cười nói:

- Thế là bọn chúng còn có phước, nếu chúng động đến một sợi lông của đại ca thì ít ra là trăm tên phải toi mạng về tay tiểu muội.

Cô quay lại nhìn Doanh Doanh hỏi:

- Nhậm đại tiểu thư! Đại tiểu thư không ăn phải giấm chua đấy chứ? Tiểu muội đối với Lệnh Hồ đại ca như tình anh em trong nhà.

Doanh Doanh đỏ mặt lên, nàng biết Lam Phượng Hoàng là người chất phác ngay thẳng liền mỉm cười đáp:

- Lệnh Hồ công tử cũng thường nhắc tới cô nương, y khen cô nương là người rất tử tế.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Thế thì hay lắm! Tiểu muội lại e rằng chẳng bao giờ y dám nhắc tới tên tiểu muội trước mặt đại tiểu thư.

Doanh Doanh lại hỏi:

- Lam giáo chủ đã giả vờ mê man bất tỉnh sao lại chạy đến đây?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Bọn chúng sợ trong người tiểu muội có chất kịch độc chẳng ai dám đụng vào. Kẻ thì bảo vung đao chém chết tiểu muội. Người nói phóng ám khí bắn tiểu muội cho toi mạng, nhưng miệng chúng nói mạnh bạo mà rút cục chẳng tên nào dám động thủ, ào ào chạy

đi như ong vỡ tổ. Tiểu muội theo hút bọn chúng một lúc thì thấy chúng đúng là đi về phía núi Hoa Sơn. Tiểu muội liền chạy khắp nơi kiếm Lệnh Hồ Xung đại ca để đưa tin này cho các vị hay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy thì tiểu huynh phải đa tạ đại muội tử. Không có đại muội tử cho biết tin này thì bọn ta lên thẳng Hắc Mộc Nhai thành uổng công đến khi quay trở lại tìm kiếm thì bao nhiêu lão ni cô, tiểu ni cô và cả hàng ni cô không già không trẻ đều bị tai nạn. Vụ này không thể trùng trùng được, chúng ta phải lập tức nhắm Hoa Sơn trực chỉ.

Ba người liền quay về hướng Tây đi suốt ngày đêm nhưng dọc đường không tìm ra manh mối chi hết.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đều nghĩ thâm trong bụng:

- Một đàn mấy trăm người đi thì dọc đường nhất định phải có kẻ trông thấy. ở quán cơm khách điểm tất có dấu vết để lại mà sao đi mãi chẳng trông thấy gì chẳng lẽ mình rượt theo không đúng đường?

Đến ngày thứ ba mới gặp bốn đệ tử phái Hành Sơn ở trước một quán cơm nhỏ. Bốn người này đều là nhị đại đệ tử phái Hành Sơn, chúng không được đi tham dự cuộc Tung Sơn đại hội bữa trước nên không nhận ra bọn Lệnh Hồ Xung nhưng Lệnh Hồ Xung coi cách ăn mặc liền hiểu ngay lai lịch bọn chúng.

Ba người liền chú ý lắng tai nghe bọn này nói chuyện thì quả nhiên chúng lên núi Hoa Sơn. Ba người lại thấy bọn chúng ra chiều rất cao hứng tưởng chừng như lên núi Hoa Sơn để lấy vàng bạc châu báu.

Một gã trong bọn nói:

- May mà Đồng huynh giao du rộng rãi đưa tin cho sớm may hơn nữa chúng ta đang ở Hà Nam gần kề đến được mau lẹ mà cũng còn sợ không kịp. Những anh em khác chắc là lỡ mất cơ hội tốt.

Một tên khác nói:

- Chúng ta không nên coi thường, phải đi càng lẹ càng hay đến sớm chừng nào tốt chừng ấy. Vụ này thay đổi từng giờ từng khắc.

Lệnh Hồ Xung muốn biết bọn họ đến Hoa Sơn gấp rút như vậy để mưu đồ chuyện gì nhưng bốn người này thủy chung không nói hở một câu nào khác.

Lam Phượng Hoàng hỏi:

- Có cần đánh thuốc độc cho chúng ngã ra để tra khảo không?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới chương môn phái Hành Sơn là Mạc Đại tiên sinh đối xử với mình rất tử tế không tiện khinh khi đồ đệ của lão liền đáp:

- Chúng ta cứ lên lẹ núi Hoa Sơn để coi cho biết không nên rút dây động rừng.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Như vậy cũng phải.

Ba người liền tăng gia cước trình vọt qua bốn tên đệ tử phái Hành Sơn.

Bốn tên thấy một nam hai nữ đều còn nhỏ tuổi mà cước trình rất mau lẹ thì trong lòng không khỏi kinh dị.

Mấy hôm sau ba người đến chân núi Hoa Sơn vào lúc hoàng hôn.

Lệnh Hồ Xung ở trên núi này từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn nên địa thế nơi đây chàng đã thuộc lòng. Chàng liền nói:

- Chúng ta theo đường nhỏ ở phía sau núi mà đi lên thì không gặp ai.

Hoa Sơn là một tòa núi hiểm trở nhất trong Ngũ Nhạc. Đường nhỏ sau núi lại càng nguy hiểm hơn, phần lớn không có đường lối mà đi. May ở chỗ ba người cùng võ công cao cường, khinh công tuyệt đỉnh nên dù gặp địa thế hiểm trở hoặc vách núi dựng đứng cũng trèo lên được. Tuy nhiên khi ba người lên được đến ngọn cao nhất núi Hoa Sơn thì đêm đã sang canh tư.

Lệnh Hồ Xung dẫn hai người qua nhà đại đường thì chỉ thấy tối mò không có đèn lửa chi hết. Máy người nấp dưới cửa sổ chú ý lắng tai nghe cũng không thấy động tĩnh chi hết. Máy người lại mò tới chỗ cư trú của quần đệ tử để dò la thì dường như trong nhà không có người. Lệnh Hồ Xung đẩy cửa sổ chuồn vào, bật lửa lên soi trong phòng tối đen và trống rỗng. Dưới đất cũng như trên bàn

đều đầy bụi cát. Chàng vào mấy phòng cảnh tượng đều như vậy. Hiển nhiên quần đệ tử phái Hoa Sơn đều chưa về tới.

Lam Phượng Hoàng ra chiều chán nản nói:

- Chẳng lẽ tiểu muội mắc bẫy bọn chúng? Bọn chúng miệng nói là lên núi Hoa Sơn mà thực ra lại đưa nhau đến một nơi nào khác chăng?

Lệnh Hồ Xung trong lòng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ. Chàng nhớ tới ngày trước dẫn quần hùng lên tấn công chùa Thiếu Lâm, rồi vào tới nơi thấy chùa bỏ trống sau đó gặp cơn nguy biến chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ phen này Nhạc Bất Quần lại theo kế cũ? Nhưng hiện giờ bên mình chỉ có ba người thì dù có bị bao vây mà muốn thoát thân cũng chẳng khó gì. Chỉ sợ bọn chúng đem quần đệ tử phái Hằng Sơn cầm tù vào một nơi bí mật mà mình chậm trễ mấy ngày thì kiếm cho ra được không phải dễ dàng.

Ba người chú ý lắng tai nghe động tĩnh thì chỉ thấy tiếng thông reo ào ào ngoài ra chẳng thấy chi hết. Thật là một sự tịch mịch kỳ dị.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Bây giờ chúng ta chia nhau đi tìm các ngã. Sau một giờ lại tới đây tụ hội.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được lắm!

Chàng nghĩ tới Lam Phượng Hoàng là một tay kinh độc rất cao minh không một ai có thể gây hại cho nàng nhưng chàng cũng dặn một câu:

- Gặp ai thì đại muội tử cũng không đáng sợ nhưng nếu gặp sư phụ tiểu huynh, kiếm pháp lão nhân gia mau lẹ phi thường đại muội tử phải cẩn thận lắm mới được.

Lam Phượng Hoàng thấy Lệnh Hồ Xung nói bằng giọng khẩn thiết, dưới ánh lửa lò mờ cũng trông rõ vẻ mặt chàng rất quan tâm thì không khỏi cảm động.

Nàng đáp:

- Đại ca! Tiểu muội sẽ tùy cơ ứng biến, đại ca bất tất phải lo âu.

Nàng nói xong đẩy cửa đi ra.

Lệnh Hồ Xung dẫn Doanh Doanh đi điều tra khắp nơi một lượt. Hai người lùng xét cả trong nhà ở của vợ chồng Nhạc Bất Quần ở hẻm Thiên Cầm cũng chẳng thấy người nào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vụ này thật rắc rối to. Ngày trước dù toàn thể thầy trò phái Hoa Sơn có việc xuống núi cũng để lại một ít người canh gác mà sao bữa nay trên núi chẳng còn một ai?

Sau cùng chàng đến gian phòng của Nhạc Linh San. Căn phòng này cũng ở bên hẻm Thiên Cầm, nghĩa là cách chỗ ở của vợ chồng Nhạc Bất Quần rất gần. Lệnh Hồ Xung vừa tới cửa phòng, chàng liền nhớ ngay lại ngày trước chàng thường tới đây để rủ tiểu sư muội dắt tay nhau đi chơi, thế mà nay nàng đã hóa ra người thiên cổ, vĩnh viễn không còn được thấy mặt. Bất giác lòng chàng se lại, hai dòng lệ nóng hổi trào ra.

Chàng vừa đưa tay mở cửa nhưng cửa lại cài then trong. Chàng còn đang do dự chưa biết làm thế nào thì Doanh Doanh đã vượt tường vào trong rút then cửa mở ra.

Hai người tiến vào phòng, quẹt lửa thắp nến lên thì thấy trên tường cũng như mặt bàn đầy bụi bặm, tỏ ra lâu ngày không có người bước chân vào. Trong phòng trống rỗng không còn một thứ đồ cần thiết nào khác ngoài cái bàn gỗ. Cả bàn sơn phấn của thiếu nữ cũng không thấy đâu nữa. Thật là một cảnh tiêu điều thê thảm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Tiểu sư muội cùng Lâm sư đệ sau khi làm lễ thành hôn tất đã có một tân phòng khác, không ở căn nhà này nữa. Dĩ nhiên những vật dụng hàng ngày đã khuân dọn đi nơi khác.

Tiên tay chàng rút ngăn kéo bàn ra coi thì thấy trong đó toàn là đồ chơi trẻ con như lồng chim nhỏ xíu, những viên đạn bi hay con ngựa gỗ tí hon. Những đồ vật này hoặc của Lệnh Hồ Xung làm cho nàng hoặc đi mua về để hai người chơi chung, không hiểu ai đã xếp đặt rất chỉnh tề trong ngăn kéo.

Lệnh Hồ Xung xiết nỗi đau lòng, chàng không nhịn được, hai hàng châu lệ tuôn xuống như mưa. Chàng từ từ đóng ngăn kéo lại

như cũ, toan trở gót bước ra khỏi phòng thì thấy Doanh Doanh đang đứng coi một bức chữ treo trên tường.

Lệnh Hồ Xung tiến lại hai bước nhìn lên bức chữ thì thấy trên viết một bài thơ:

Phụng nữ điên cuồng cố biệt nhân
Nguyệt nga còn vương nợ hồng trần
Nhớ xưa luyện ái Hàn công tử
Xương trắng thành tro hận chữa tan

Lệnh Hồ Xung là người ít đọc sách, không thông văn lý. Chàng không hiểu điển cố về những chữ "Phụng nữ, Nguyệt nga" nhưng chàng vừa đọc đến hai câu cuối cùng thì trong lòng vừa kinh hãi vừa âm thầm đau đớn.

Chàng cất giọng run run ngâm:

Nhớ xưa luyện ái Hàn công tử
Xương trắng thành tro hận chữa tan.

Rồi chàng hỏi:

- Hàn công tử là ai?

Doanh Doanh đáp:

- Đây là người ta đã sao lục bài thơ của Lý Thượng Ẩn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lý Thượng Ẩn nào?

Doanh Doanh nói:

- Lý Thượng Ẩn là một thi nhân đời Đường. Bài thơ này nói về một nữ đạo sĩ, nếu nàng luyện ái Hàn công tử mà lấy y làm chồng thì đâu đến nỗi phải chịu cảnh cô đơn tịch mịch ôm hận suốt đời?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Xương trắng thành tro hận chữa tan. Đúng thế! Tiểu sư muội nay đã vùi xương dưới đất rồi sẽ biến thành tro bụi mà lòng nàng vẫn còn ôm mối hận vô cùng tận. Nhưng hồi ấy nàng mới là một vị tân nương tử thì nào lại viết bài thơ này?

Doanh Doanh hỏi lại:

- Đây là chữ của Nhạc tiểu thư đã viết ra hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi!

Hai người thối tất nên đi rồi bước ra khỏi căn phòng.

Doanh Doanh nói:

- Xung lang! Trên núi Hoa Sơn này có một nơi rất quan hệ với Xung lang, vậy Xung lang dẫn tiểu muội đến đó coi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi! Nơi đó là ngọn Sám hồi, chúng ta đến đó chơi.

Rồi chàng đi trước dẫn đường lên ngọn Sám hồi. Nơi đây Lệnh Hồ Xung rất quen thuộc nên tuy quãng đường khá xa mà hai người đi rất mau chỉ trong khoảnh khắc đã tới.

Lên đến ngọn núi rồi, Lệnh Hồ Xung cầm tay Doanh Doanh nói:

- Tiểu huynh ở trong sơn động này...

Chàng chưa dứt lời bỗng nghe mấy tiếng choang choảng vang lên, dường như là tiếng khí giới chạm nhau từ trong động vọng ra. Hai người cùng giật mình kinh hãi, rảo bước đi tới. Tiếp theo lại có tiếng người kêu rất lớn, hiển nhiên họ đã bị thương. Thanh âm người này phảng phất như tiếng Mạc Đại tiên sinh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hồng bát! Dường như Mạc Đại sư bá bị thương rồi! Chúng ta vào xem sao?

Hai người rút khí giới ra, chạy vào động. Động trước không có ai, nhưng đang đi vào hậu động thì thấy ánh lửa lóe ra. Lệnh Hồ Xung rất quan tâm đến Mạc Đại tiên sinh. Chàng vọt người tiến vào hậu động thì thấy nơi đây hơn chục ngọn đuốc thấp sáng trưng ra là có đến dư trăm người đang ngưng thần coi kiếm chiêu và võ công khắc trên vách đá. Người nào cũng chuyên tâm chú ý nhìn đồ hình nhưng không một ai nói câu nào. Bầu không khí nơi đây yên lặng như tờ.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh lúc nghe tiếng Mạc Đại tiên sinh kêu rú đã chắc mẩm khi xông vào hậu động tất thấy trong hậu động tất thấy trong hậu động tối om mà không thì nơi đây

đang xảy cuộc ác đấu rừng rợn máu đổ thịt rơi, ngờ đâu trong hậu động lại đóm đuốc thấp sáng rực như ban ngày và chỉ thấy những người đang yên lặng quan sát những đồ hình trên vách đá.

Hậu động này rất rộng, hơn trăm người đứng đó vẫn được thoải mái không phải chen vai thích cánh. Số người đông là thế mà yên tĩnh lạ thường, tưởng chừng kim rớt cũng nghe tiếng. Trong trường tựa hồ bao phủ một bầu không khí chết chóc.

Cảnh tượng ra ngoài sự tiên liệu khiến cho trong lòng hai người phải chưng hửng. Doanh Doanh hơi nghiêng mình về phía tay mặt. Vai bên phải nàng tựa vào vai trái Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy Doanh Doanh sắc mặt trắng bệch và mắt nàng lộ vẻ sợ sệt. Chàng liền đưa tay trái ra khẽ đỡ lấy lưng nàng.

Những người vào hậu động cách phức sự không giống nhau. Lệnh Hồ Xung chú ý nhìn, nhận ra được họ là đồ đệ của ba phái Tung Sơn, Thái Sơn và Hành Sơn. Những nhân vật tới đây phần đông đã đứng tuổi, mái tóc đốm trắng và những người già nua râu bạc. Hiển nhiên đa số là những tiền bối nổi danh của ba phái.

Lệnh Hồ Xung lại cố ý tìm kiếm nhưng không thấy một tên đệ tử nào của phái Hoa Sơn và phái Hằng Sơn có mặt tại đây. Chàng còn nhận ra nhân sĩ ba phái chia thành từng tốp riêng biệt ba nơi để coi đồ hình, người phái nào đứng riêng ra phái ấy không trộn phái nọ xen lẫn với phái kia.

Đồ đệ phái Tung Sơn quan sát những kiếm chiêu của phái Tung Sơn khắc trên vách đá. Phái Thái Sơn và phái Hành Sơn cũng chỉ nghiên cứu kiếm pháp phái mình. Lệnh Hồ Xung nhớ tới bốn tên đệ tử phái Hành Sơn mà chàng đã gặp ở dọc đường. Theo lời chúng thì khi nhận tin được phái đến Hoa Sơn là một sự may mắn vô cùng cho họ. Bây giờ chàng mới hiểu tin đó cho chúng biết trên vách đá hậu động núi Hoa Sơn có khắc đồ hình những kiếm chiêu tinh diệu của phái Hành Sơn nên đệ tử phái này ai cũng thêm khát chỉ mong được tới nơi lập tức để coi cho biết rõ. Đồng thời chúng than cho những sư huynh, sư đệ phải ở lại núi Hành Sơn bị thiệt thòi, số phận hẩm hiu.

Lệnh Hồ Xung đảo mắt nhìn bốn phía để tìm kiếm Mạc Đại tiên sinh mà chẳng thấy lão đâu.

Chàng tự hỏi:

- Vừa rồi hiển nhiên mình nghe tiếng khí giới đụng nhau và tiếng rú rùng rợn quyết không sai lầm mà sao vào đây lại chẳng thấy gì? Hay Mạc Đại sư bá đã gặp người ám toán ở đường lên núi phía sau hậu động.

Đoạn chàng tự nhủ:

- Muốn tiến vào nẻo đường phía sau hậu động thì phải xuyên qua những người này. Giữa mình và bọn môn đồ phái Hành Sơn không có thù oán gì tất họ không kiếm chuyện. Nhưng trong hai phái Tung Sơn và Thái Sơn chắc có nhiều kẻ rắc rối, nhất là bọn chúng nhận ra Doanh Doanh lại càng bất tiện.

Chàng nghĩ vậy liền ghé tai Doanh Doanh nói nhỏ:

- Doanh muội hãy chờ ở cửa động để tiểu huynh ra sau núi xem sao?

Doanh Doanh gật đầu.

Tuy Lệnh Hồ Xung nói rất khẽ mà thanh âm ở nơi tĩnh mịch cũng vang lên. Bốn năm người nghe tiếng quay đầu nhìn ra, họ ngó chàng bằng con mắt tức giận, tựa hồ chàng đến đây làm kinh động giữa lúc họ đang mải mê nghiên cứu kiếm pháp.

Tuy nhiên những chiêu số trên vách đá quá hấp dẫn, mấy người này chỉ ngó chàng một cái rồi quay vào tiếp tục nghiên cứu tựa hồ họ sợ bỏ lỡ cơ hội hiếm có. Lại có nhiều người tay trái cầm mảnh giấy tay mặt cầm cục than để vẽ những đồ hình trên vách đá. Lệnh Hồ Xung cất bước nhẹ nhàng đi qua đám người nghiên cứu kiếm pháp, lòng chàng hồi hộp nghe rõ cả trái tim đập thành thịch.

Nhưng chàng lại tự nhủ:

- Những kiếm chiêu trên vách đá này hầu hết ta đã thuộc lòng, tuy chiêu số tinh diệu nhưng cũng không địch nổi phép Độc Cô cửu kiếm mà ta đã học được ở Phong thái sư thúc tổ. Đừng nói bọn họ chợt thấy những điều mới lạ chưa hiểu ngay mà dù cho họ có lãnh hội được cũng không làm gì nổi mình.

Nghĩ tới đây chàng phấn khởi tinh thần rảo bước tiến về phía trước.

Đột nhiên phía sau có người lớn tiếng quát:

- Người không phải là môn đồ phái Tung Sơn sao lại đến coi đồ hình này?

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy một lão già mặc áo hoàng bào đang trợn mắt nhìn một hán tử trung niên cao nghệu mà gầy nhom. Thanh trường kiếm trong tay lão chìa vào ngực người kia.

Hán tử trung niên cười lạt hỏi lại:

- Tại hạ coi đồ hình này hồi nào?

Lão già càng tức giận quát to:

- Người còn chối phải không? Người muốn học lén kiếm chiêu của phái Tung Sơn đã là quá rồi sao còn nghiên cứu những chiêu số để phá giải Tung Sơn kiếm pháp của bọn ta?

Lệnh Hồ Xung đã biết rõ trên vách đá hậu động, ngoài những chiêu tinh diệu của Ngũ nhạc kiếm phái còn có đồ hình vẽ phép phá giải Ngũ nhạc kiếm pháp của mười vị trưởng lão Ma giáo ngày trước.

Những chiêu phá giải khắc chế được hết kiếm chiêu của Ngũ nhạc kiếm phái khiến cho kiếm pháp của năm phái đều phải thất bại nhục nhã. Những kiếm chiêu về Ngũ nhạc kiếm phái khắc trên vách đá còn tinh diệu hơn kiếm pháp của năm phái hiện đang sử dụng rất nhiều. Thế mà những cao chiêu này vẫn không tránh khỏi cách phá giải của mười vị trưởng lão Ma giáo sáng chế ra. Vì thế nên môn đồ phái Tung Sơn thù ghét những người có đồ hình phá giải kiếm pháp của họ.

Lão già vừa la lên mấy câu lập tức bốn năm tên đệ tử phái Tung Sơn tiến lại vây quanh hán tử và chìa binh khí vào người đó.

Hán tử trung niên thản nhiên hỏi lại:

- Tại hạ chẳng hiểu chút gì về kiếm pháp của quý phái thì coi phép phá giải nó làm chi?